

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sadece Gerçek Bir Dost

Sizi Ölümsüz Düşmanlardan Koruyabilir

Lissa Dragomir, bir Moroi prensesi:

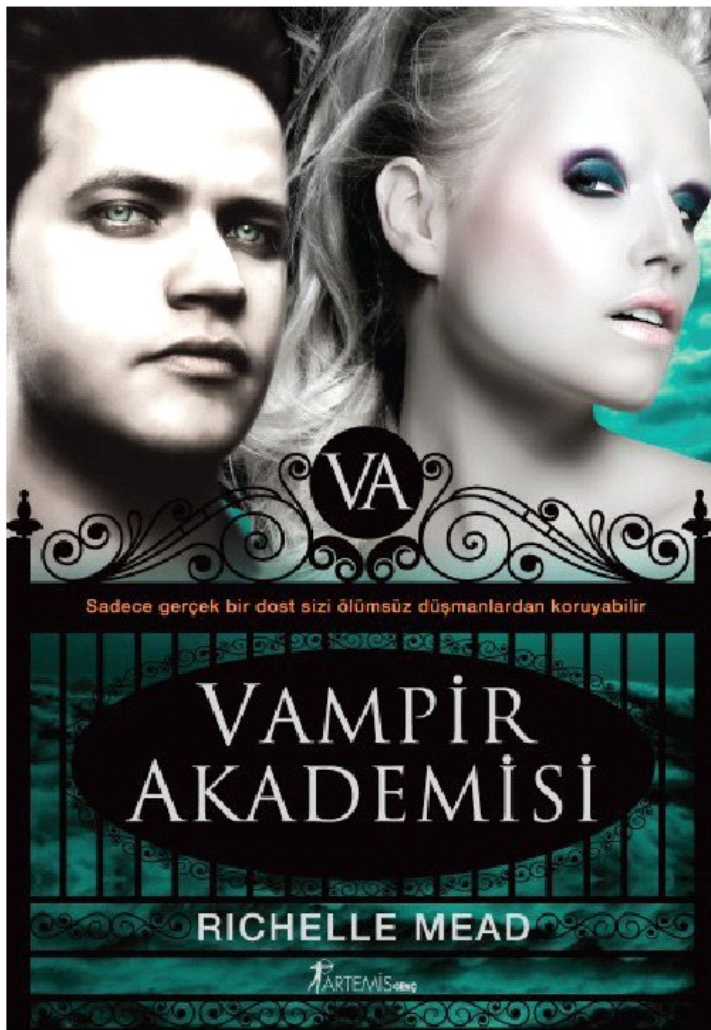
Sihir dünyasıyla arasında kopmaz bir bağ olan ölümlü bir vampir. Vampirlerin en vahşisi ve en tehlikelisi, ölümsüz Strigoi'lerden her daim korunması gerek.

Lissa'nın en yakın arkadaşı Rose Hathaway'in damarlarında akan insan ve vampir kanının güçlü karışımı onu bir Dhampir yapıyor. Ve Rose kendini, arkadaşı Lissa'yı -genç kızı içlerinden biri yapmayı kafaya koymuş Strigoi'lerden koruduğu tehlikeli bir hayata adanmış.

Rose ve Lissa, iki yıl süren kaçak özgürlüklerinin ardından yakalanıyor ve Montana ormanlarının derinliklerine gizlenmiş Aziz Vladimir Akademi'sine sürükleniyor. Rose, Dhampir eğitimine devam edecek. Lissa da zaten elit Moroi toplumunun Kraliçe'si... Ve iki kız, Akademi'de yine birçok kalp kıracak.

Lissa ve Rose'un Aziz Vladimir'den kaçmasına sebep olan korkuydu. Evet, çünkü Akademi'nin demir kapıları ardındaki hayat, akıl almayacak kadar tehlikeli. Moroi'ler iğrenç ayinler düzenliyor ve onların bu gizli kapaklı doğası ve gece aşkı, sosyal karmaşalarla dolu enigmatik bir dünya yaratıyor.

Rose ve Lissa, bu tehlikeli ortamda kendi yönlerini bulmak, yasak aşkın cazibesine karşı koymak ve Strigoi'lerin Lissa'yı sonsuza dek kendilerinden birine dönüştürmesine fırsat vermemek için sürekli savunmada kalmak zorunda!

VAMPIR

RICHELLE MEAD

AKADEMİSİ

ARTEMİS YAYINLARI

Ç ığlıklarını duymadan önce korkusunu hissettim. Kabusu, benim beynime girdi ve bir sahilde seksi bir erkeğin bana güneş yağı sürdüğü kendi ryamdan

ayırdı. Onun kabusuna ait görüntüler aklımda dolaşmaya başladı. Ateş, kan, duman kokusu ve sert bir zemine çarpan araba sesi... Etrafımı görüntüler sardı, beynimin sağlıklı bir yanı, gördüklerimin benim ryam olmadığını bana hatırlatana kadar beni boğmaya devam etti.

Uzun siyah saçlarım alnıma yapışmış bir halde uyandım.

Lissa kendi yatağında yatmış, kıvranıyor ve çığlık atıyordu. Yatağımdan fırlayıp bizi ayıran birkaç adımlık mesafeyi çabucak aştım.

"Liss," dedim onu sallayarak. "Liss, uyan."

Çığlıkları azalarak yerini yumuşak fısıltılara bıraktı. "Andre," diye inledi. "Ah, Tanrım."

Oturmasına yardım ettim. "Liss, artık orada değilsin. Uyandın."

Birkaç saniye sonra gözlerini açtı ve loş ışıktaki yüzünde kendine geldiğine dair bir ipucu gördüm. Hızla aldığı nefes biraz olsun yavaşladı ve bana doğru uzanarak başını omzuma dayadı. Kolumu ona doladım ve elimi saçlarında gezdirdim.

"Her şey yolunda," dedim ona sakince. "Geçti artık."

"Gene o rüyayı gördüm."

"Evet biliyorum."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden öylece oturduk. Artık sakinleştiğini hissettiğimde yataklarımızın arasında duran komidine uzandım ve lambayı açtım. Lambadan yayılan ışık çok loştu ama ikimizin de etrafı görmeye çok ihtiyacı yoktu. Ev arkadaşımızın kedisi Oscar, ışığı görünce açık pencerenin pervazına zıpladı.

Benden olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu (nedenini bilmesem de hayvanlar vampirlerden hoşlanmazdı) ama yatağın üzerine atladı ve yavaşça mırılarak başını Lissa'nın yüzüne sürttü. Hayvanların Moroi'lerle bir sorunu yoktu ve özellikle Lissa'yı çok severlerdi. Lissa, gülümseyerek kedinin çenesini okşadı ve biraz daha sakin olduğunu hissettim.

"En son ne zaman seni besledik?" diye sordum yüzünü yakından inceleyerek. Açık renk teni her zamankinden daha soluktu. Gözlerinin altında mor halkalar belirmişti ve çok narin görünüyordu. Okul o hafta yoğundu ve ona en son ne zaman kan verdiğimi hatırlamıyordum. "Sanırım..."

İki günü geçti öyle değil mi? Yoksa üç gün mü oldu? Neden hiçbir şey söylemedin?"

Gözlerini kaçırarak omuzlarını silktili. "Çok meşguldün. Ben de seni yormak istemedim..."

"Saçmalama," dedim pozisyonumu değiştirerek. Bu kadar güçsüz görünmesi çok normaldi. Daha fazla yakınında olmamı istemeyen Oscar yataktan atladı ve olan biteni güvenli bir mesafeden izleyebileceği pencere pervazına döndü. "Hadi gel. Bir an önce halledelim."

"Rose..."

"Hadi gel... Kendini daha iyi hissedeceksin."

Başımı eğdim ve boynumdaki saçları arkaya doğru ittim. Duraksadığını görüyordum ama boynumun görüntüsü ve sunabilecekleri ağır basmıştı. Yüzünde açlık hissi belirdi ve dudakları hafifçe ayrıldı. İnsanlar arasında yaşarken genelde sakladığı uzun sivri dişleri de ortaya çıkmıştı. Uzun ve sivri dişleri, diğer özellikleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Güzel yüzü ve açık sarı saçlarıyla, vampirden çok meleğe benziyordu.

Dişleri, çıplak tenime yaklaştığında, kalbimin hem korku hem de beklentiyle çarptığını hissettim. Beklenti hissinden oldum olası nefret etmişim ana elimde değildi, kurtulamadığım zayıflıklarımın biriydi.

Dişleri tenime girdi ve vücudumda kısa bir acı dalgası hissettim. Kısa bir süre sonra acı yerini, bütün vücuduma yayılan mükemmel ve parlak bir mutluluğa bıraktı. Hissettiklerim, sarhoşluktan ve kafamın güzel olmasından daha

iyiydi. Seksten bile daha keyfiliydi (ya da ben öyle tahmin ediyordum çünkü daha önce hiç seks yapmamıştım). Beni baştan uca saran ve hayatta her şeyin yolunda gideceğini vaat eden, tertemiz keyiften yapılmış bir battaniye gibiydi. Vücudumu saran zevk devam etti. Salyasındaki kimyasallar, endorfin akınını başlattı ve dünyanın ne olduğunu ve kim olduğumu unutacak hale geldim.

Ne yazık ki, bir süre sonra sona erdi. Bir dakikadan bile az sürmüştü.

Geri çekildi. Bir yandan bana bakarken bir yandan da eliyle dudaklarının kenarını sildi. “İyi misin?” diye sordu.

“Ben... Evet, iyiyim,” dedim ve yatağa uzandım. Kan kaybından dolayı başım dönüyordu. “Sanırım biraz uyumam gerek. Ama iyiyim.”

Soluk zümrüt yeşili gözlerinde endişeyle bana baktı. Ayğa kalktı ve “Sana yiyecek bir şeyler getireyim,” dedi.

Karşı çıkmak için söyleyeceklerim dudaklarına kadar geldi ama sözcükler ağzımdan çıkmadan önce odayı terketmişti. Bağlantıyı keser kesmez, ısırganın yol açtığı cınlama da azalmaya başlamıştı ama hala bir kısmı damarlarımda dolaşıyordu ve yüzümde şapşal bir gülümseme vardı. Başımı çevirdim ve hala pencere pervazında oturan Oscar’a baktım.

“Neler kaçırdığını bir bilersen,” dedim ona.

Ama dikkatini dışarıya vermişti. İyice çömelmiş bir halde durmuş ve kapkara tüylerini kabartmıştı. Kuyruğunu da sallamaya başlamıştı.

Yüzümdeki gülümseme yok oldu ve ayağa kalkmaya zorladım kendimi. Oda etrafımda dönüyordu ve ayakta durmadan önce durmasını bekledim. Denge kalmayı becerdiğimde, başım tekrar dönmeye başladı ve bu kez çok ısrarcıydı. Gene de pencereye kadar gidip Oscar’ın baktığı şeye bakacak gücü kendimde buldum. Oscar, dikkatle bana baktı, biraz uzaklaştı ama sonra dikkatini çeken nesneye bakmak için döndü.

Portland sonbaharına göre hiç de normal olmayacak kadar ılık bir esinti, cama doğru eğildiğimde saçlarımın arasından geçti. Sokak karanlık ve oldukça sessizdi. Saat gecenin üçüydü ve bir kolej kampüsünün tam olarak sakinleştiği bir zamandı. Kiraladığımız ve sekiz aydır yaşadığımız oda, eski ve birbirine uyumsuz evlerin olduğu bir sokağa bakıyordu. Yolun karşısında, sönmeye hazır bir ışık titredi. Ama gene de arabaları ve binaları görmeme yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Kaldığımız evin bahçesindeki ağaçların ve çalıların da siluetlerini görebiliyordum.

Ve bir adam bana bakıyordu.

Şaşkınlıkla irkildim. Bahçede, ağacın yanında biri duruyordu ve pencereden içeriye kolaylıkla görebilecek bir uzaklıktaydı. Ona bir şey atıp vurabileceğim kadar yakın sayılırdı. Ve kesinlikle Lissa ile az önce yaptıklarımızı görebilecek kadar da yakındı.

Gölgeler, onu o kadar iyi saklıyordu ki, boyu dışında hiçbir şey göremiyordum. Uzundu. Gerçekten uzundu. Neredeyse farkedilmeyecek kadar gizli bir biçimde durdu.

Sonra bahçenin uzak köşesindeki ağaçların gölgelerinde gözden kaybolarak geri gitti. Yanına birinin geldiğini ve karanlık ikisini birden yutmadan yan yana durduklarını gördüğüme emindim.

Onlar her kimse, Oscar tarafından da sevilmedikleri belliydi. Oscar, benim dışımda neredeyse herkesle çok iyi anlaşır ve sadece açıkça tehlike arz eden insanlara karşı gergin olurdu. Dışarıdaki adam, Oscar'ı tehdit edecek hiçbir şey yapmamıştı ama kedi, bir şeyler sezinlemişti ve gerginleşmesine neden olmuştu.

Bu genelde, bana karşı hissettiği bir şeydi.

İçimden buz gibi bir korku geçti. Neredeyse, Lissa'nın ısırganının aydınlık mutluluğunu yok etmişti. Pencereden uzaklaştım ve yerde bulduğum bir pantolonu aceleyle üzerine geçirdi. Pantolonu giyerken neredeyse düşüyordum. En sonunda giymeyi becerdiğimde, paltolarımızı ve cüzdanlarımızı kaptım. Gördüğüm ilk ayakkabıları da giyerek kapıya doğru yöneldim.

Lissa'yı alt kattaki mutfakta, buzdolabının önünde çömelmiş yiyecek ararken buldum. Ev arkadaşlarımızdan Jeremy, masaya oturmuş, ellerini alnına dayamış ve üzgün üzgün matematik kitabına bakıyordu. Lissa şaşkınlık içinde bana döndü.

"Ayağa kalkmamalıydın."

"Gitmemiz lazım. Şimdi."

Lissa'nın gözleri açıldı. Bir an sonra, olan biteni anladığınan gözlerini kırptı. "Gerçekten mi? Sen... Emin misin?"

Başımı salladım. Nasıl emin olduğumu açıklamama imkan yoktu ama emindim.

Jeremy, merakla bize baktı. "Sorun nedir?"

Aklıma bir fikir geldi. "Liss, arabasının anahtarlarını al," dedim.

Jeremy, bir Liss'e bir bana bakıyordu. "Neler oluyor?"

Lissa, istemeden de olsa Jeremy'nin yanına gitti. Psişik bağımızdan, içini saran korkuyu hissedebiliyordum ama hissettiğim başka şeyler de vardı. İkimizin güvenliğini sağlamak için her şeyi yapacağıma olan inancını da hissetmiştim. Her zaman olduğu gibi, böyle bir güveni boşa çıkarmayacağımı ümit ettim.

Liss gülümseyerek doğrudan Jeremy'nin gözlerine baktı. Bir an için, hala şaşkın olan Jeremy boş boş baktı ve ruhu ele geçiren köleliği hissettim. Gözleri alev alev parlıyordu ve hayran hayran Liss'e bakıyordu.

"Arabayı ödünç almamız lazım," dedi Liss yumuşak bir sesle. "Anahtarın nerede?"

Jeremy gülümsedi. Bense ürperdim. Zorlamaya karşı yüksek bir dayanıklılığım vardı ama başka bir insana yönlendirildiğinde etkilerini hala hissedebiliyordum. Ve hayatım boyunca, bunu kullanmanın yanlış olduğu öğretilmişti bana. Elini cebine götüren Jeremy, büyük, kırmızı bir anahtarlığa takılı anahtarlarını çıkarıp uzattı.

"Teşekkürler," dedi Lissa. "Arabayı nereye park etti?"

"Sokağın sonuna," dedi Jeremy hayallere dalmış bir edayla. "Köşede. Brown'ın hemen yanında," dedi. Dediyi yer, dört blok ötedeydi.

“Teşekkürler,” dedi Lissa bir adım geri çekilerek. “Biz buradan çıkar çıkmaz, ders çalışmaya devam etmeni istiyorum. Bizi bu gece gördüğünü bile unut.”

Jeremy, anlayışla başını salladı. Lissa isterse, kendini uçurumdan bile atabileceği izlenimine kapıldı. İnsanların tamamı, zorlamalara boyun eğmeye eğilimliydi ancak Jeremy hepsinden daha da zayıf görünüyordu. Ve bu özelliği de o anda çok işimize yaramıştı.

“Hadi,” dedim Lissa’ya. “Artık gitmek zorundayız.”

Dışarı çıktık ve Jeremy’nin tarif ettiği köşeye doğru ilerlemeye başladık. Isırtıktan dolayı başım hala dönüyordu ve arada bir tökezliyordum. İstedğim kadar çabuk hareket edemiyordum. Bu esnada, Lissa’nın aklındaki tüm endişeler beynime akıyordu. Umursamamak için elimden geleni yaptım; kendi korkularımı ilgilenmek zorundaydım.

“Rose... Bizi yakalarlarsa ne yapacağız?” diye fısıldadı.

“Yakalayamayacaklar,” dedim şiddetle. “Buna izin vermem.”

“Ama bizi bulduklarına göre...”

“Bizi daha önce de buldular. Ama yakalayamadılar. Hemen tren istasyonuna gidip LA trenine bineceğiz. Orada izimizi kaybedecekler.”

Söylerken çok kolay geliyordu. Büyüdüğümüz insanlardan kaçarken basit olan hiçbir şey olmamasına rağmen, sürekli basit görünmesini sağlayabiliyordum. İki yıldır bunu yapıyorduk; mümkün olan her yerde saklanıyor ve liseyi birtirmeye çalışıyorduk. Son sınıf yeni başlamıştı ve kolej kam-

püsünde yaşamak güvenliydi. Özgürlüğe çok yaklaşmıştık.

Lissa başka bir şey söylemedi ve bana olan inancının bir kere daha arttığını hissetmişim. Bizim aramızda işler böyle giderdi. Harekete geçen hep ben olurdum, bazen düşünmeden de olsa sorunların çözülmesini sağlardım. O ise daha akıllıydı, olayları enine boyuna düşündürdü ve harekete geçmeden önce titizlikle her ayrıntıyı gözden geçirirdi. İkimiz de bir açıdan çok faydalıydık ama o anda yaptığımız hiç düşünmeden harekete geçmekti. Durup plan yapacak vaktimiz yoktu.

Lissa ve ben, anaokulunda, öğretmenimiz yazı dersinde bizi eşleştirdiğinden beri birbirimizin en iyi arkadaşaydık. Beş yaşındaki çocuklara Vasilisa Dragomir ve Rosemarie Hathaway yazdırmaya çalışmak zalimliğin ta kendisiydi ve biz -aslında ben- uygun cevabı verirdik. Bir keresinde kitabımı öğretmene fırlatmış ve ona faşist bir piç olduğunu söylemişim. Bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyordum ancak hareketli bir hedefe nasıl atış yapılacağını biliyordum.

Lissa ve ben, o yıldan beri ayrılmaz bir bütündük.

“Sen de duydun mu?” diye sordu aniden.

Keskin duygularının neyi farkettiğini anlamak birkaç saniyemi aldı. Hızla yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu. Yüzümü buruşturdum. Arabaya gidene kadar önümüzde iki blok daha vardı.

“Koşmak zorundayız,” dedim Lissa’yı kolundan tutarak.

“Ama koşamazsın...” dedi.

“Koş.”

Kaldırımın üzerine yığılmamak için bütün irademi sonuna kadar kullanmak zorunda kaldım. Bedenim, kan kaybettikten sonra ve Lissa’nın salyasının etkilerini sindirirken koşmaya istekli değildi. Ama kaslarımı, sızlanmayı bırakmalarını ve ayaklarımız betona değerken Lissa’ya dayanmalarını emrettim. Normal bir durumda, herhangi bir çaba göstermeden ondan daha hızlı koşardım, özellikle de Lisa yalnızayakken. Ama bu gece onun sayesinde ayakta durabiliyordum.

Peşimizdeki ayak sesleri daha yüksek ve yakından gelmeye başladı. Gözlerimin önünde siyah yıldızlar uçuşuyordu. İleride, Jeremy’nin Honda marka yeşil arabasını görebiliyordum. Ah Tanrım, arabaya bir ulaşabilsek...

Arabaya çok yaklaşmışken, adamlardan biri önümüze çıktı. Ani fren yapar gibi durduk ve Lissa’yı kolundan tuttum. Yolumuza çıkan oydu, sokaktan beni izleyen adamdı. Bizden daha yaşlıydı. Yirmili yaşlarının ortalarındaydı ve düşündüğüm kadar uzundu. En azından iki metreye yakındı. Farklı koşullar altında, mesela çaresiz kaçışımıza engel olmadığı bir durumda, oldukça çekici olduğunu kabul edebilirdim. Omuzlarına gelen kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Gözleri koyu kahverengiydi. Uzun, kahverengi bir pardösü giymişti, uzun bir elbiseyi andırıyordu.

Ancak ne kadar çekici olduğunun hiçbir önemi yoktu. Lissa’nın ve benim, arabaya ve özgürlüğe kavuşmamızı imkansız hale getirecek bir engelden başka bir şey değildi. Ar-

kamızdaki ayak sesleri yavaşladı ve takipçilerimizin bizi yakaladığını artık anlamıştım. Arka taraftan gelen seslerden, çevremizin kalabalıklaştığını da hissettim. Tanrım. Bizi yalamaları için neredeyse bir düzine gardiyan gönderilmişti. Buna inanamıyordum. Kraliçenin kendisi bile bu kadar çok gardiyanla seyahat etmiyordu.

Panik yaptığımdan ve mantığımın kontrolünü tamamen kaybettiğimden, içgüdülerime güvenerek davrandım. Lissa’ya iyice sokuldum, onu arkama alarak liderleri olduğunu anladığım adamdan uzak tutmaya çalıştım.

“Onu rahat bırakın,” diye hırladım. “Sakın ona dokunmayın.”

Adamın yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu ancak sanki ben yatıştırmaya çalıştığı kudurmuş bir hayvanmışım gibi ellerini rahatlatmak istercesine iki yana açtı.

“Benim kötü bir niyetim yok...”

Sonra bir adım attı. Çok yakındı.

Lissa ile kaçtıktan sonra, yaklaşık iki yıldır hiç kullanmadığım bir savunma manevrasıyla ona saldırdım. Hamlem çok aptalcaydı. İçgüdüsel olarak ve korkudan yaptığım bir hareketti. Ayrıca da çok umutsuzdu. Çünkü karşımda, eğitimini yeni tamamlamış bir çaylak değil yetenekli bir gardiyan vardı. Hem hiç de güçsüz ve ölmeye yakın da değildi.

Çok hızlı bir erkekti. Gardiyanların ne kadar hızlı olabileceğini ve nasıl kobra gibi karşı saldırıya geçeceğini unutmıştım. Sanki bir sineği kovalar gibi beni yere sermişti. Bana tokat atmış ve yere yapıştırmıştı. Bu kadar sert vurma ni-

yetinde olduğunu sanmıyordum ancak koordinasyon eksikliğim, karşılık verme yeteneğimle karışmıştı. Ayaklarımın üzerinde duramadığımdan yere düştüm ve burkulmuş bileğim ve ağrıyan kalçamla kaldırıma doğru sürünmeye başladım. Canımın çok acıyacağı belliydi. Hem de çok.

Ancak acımadı.

Adam beni safdışı bırakır bırakmaz uzanıp kolumdan tuttu ve beni doğrulttu. Dengemi sağladığımda, adamın bana dik dik baktığını farkettim, daha doğrusunu isterseniz boynuma dik dik bakıyordu. Kafam karman çorman olduğundan ilk başta tam anlayamamıştım. Sonra yavaşça, boşta kalan elimi boynuma doğru götürdüm ve Lissa'nın kısa bir süre önce açtığı yaraya hafifçe dokundum. Parmaklarımı geri çektiğimde, üzerinde duran kaygan ve koyu renk kanı gördüm. Utanarak saçlarımı savurdum ve saçlarımla yarayı kapatmaya çalıştım. Saçlarım gür ve uzundu ve boynumu tam olarak kapatıyordu. Zaten saçlarımı da sırf bu nedenle uzatmıştım.

Herifin koyu renk gözleri, artık üzeri kapalı olan yara ya bir süre daha baktı ve sonra gözlerimle buluştu. Bakışlarına küstahça karşılık verdim ve hızlı bir hareketle kolumu elinden kurtardım. Bana karşı koymadı ama eğer isterse beni bütün gece zapt edebileceğini de biliyordum. Artık midemi bulandıran baş dönmesiyle mücadele ederek Lissa'nın yanına gittim ve sıradaki saldırı için kendimi hazırladım. Aniden, Lissa elimi tuttu ve "Rose," dedi sessizce. "Yapma."

Söyledikleri ilk başta üzerimde hiçbir etki yaratmadı ama aramızdaki bağ üzerinden gelen sakinleştirici düşünceleri yavaşça beynime yerleşmeye başladı. Bu sadece zorlama değildi, en azından benim üzerimde bunu kullanmazdı. Fakat sayı bakımından çaresiz bir halde az olduğumuzdan ve onlar kadar üstün olmadığımızdan etkili oldu. Ben bile artık direnmenin hiçbir işe yaramayacağını anlamıştım. Geri-
lim, bedenimi terketti ve yenilgiyi kabul ederek çöktüm.

Teslimiyetimi hisseden gardiyan, bir adım attı ve dikkatini Lissa'ya verdi. Yüzü sakindi. Lissa'ya reverans yaptı ve boyunu göz önünde bulunduracak olursak şaşırtacak kadar zarif bir reveranstı. "Benim adım Dimitri Belikov," dedi. Konuşmasında hafif bir Rus aksanı sezdim. "Sizi Aziz Vladimir Akademisi'ne götürmek için geldim, Prenses."

Nefretim dayanılmaz haldeydi. Dimitri Beli-bilmem-nenin zeki olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Bizi havaalanına arabayla götürüp Akademi'nin

özel jetine bindirdikten sonra, Lissa ile fısıldaştığımızı görürnce ayrı ayrı durmamızı emretti.

“Birbirleriyle konuşmalarına izin vermeyin,” diye uyardı uçağın arka tarafına doğru bana eşlik eden gardiyanı. “Beş dakika birlikte kalsalar kaçış planı yapar bunlar.”

Durumdan da anlaşılacağı gibi, işler biz kahramanlar için biraz zorlaşmıştı. Kadın kahramanlar desem daha doğru. Havalandıktan sonra, kaçma şansımız daha da azaldı. Bir mucizenin olduğunu ve on gardiyanı altedebileceğimi farz etsem bile, uçaktan iniş başlı başına bir sorundu. Uçağın bir yerinde paraşüt olabileceğini düşündüm ama bir paraşüt bulup onu açmayı becerdiğimizizi düşünsek bile,

hayatta kalma şansımız çok azdı çünkü Rocky Dağları'nın üzerindeydik.

Hayır, ne yazık ki uçak Montana ormanlarında bir yere inene kadar uçaktan inemeyecektik. Ancak o zaman, Akademi'nin sihirli bahçelerinden ve on kat fazla gardiyanla baş etmeyi içeren bir plan hazırlayacaktım. Evet, bu hiç sorun olmayacaktı.

Lissa, uçağın ön tarafında Rus adamla oturuyor olmasına rağmen, hissettiği korku bana kadar ulaşıyor ve çekiç gibi beynime vuruyordu. Ona karşı duyduğum endişe, yerini öfkeye bıraktı. Lissa'yı, **oraya** götüremezlerdi. Düşüncesi bile korkunçtu. Dimitri'nin, ne yaptığımı hissetmesi ya da bildiklerimi bilmesi halinde bunu yapmada tereddüt edip edemeyeceğini merak ettim. Muhtemelen tereddüt etmezdi. Hatta umursamazdı.

Bir ara, Lissa'nın duyguları o kadar yoğunlaştı ki, bir an için bana onun koltuğunda, hatta onun **bedeninde**, oturduğumu hissettiren şaşırtıcı bir duyguya kapıldım. Zaman zaman bu duyguyu hissederdim ve Lissa herhangi bir uyarı yapmadan beni kendi beyninin içine çekerti. O anda da, Dimitri uzun bedeniyle yanımda oturuyordu ve elimde -Lissa'nın elinde- bir şişe su vardı. Sonra yerden bir şey almak için eğildi ve ensesindeki altı küçük sembolen oluşan dövmesini açığa çıkardı. Bunlar **molnija** işaretleriydi. X işareti şeklinde iki sivri yıldırım gibi bir şekildi. Her biri, öldürdüğü Strigoi içindi. Üzerinde ise, yılan vücudu benzeri bir

1 Strigoi: Romanya mitolojisinde insan veya hayvan formundaki kötü ruhlarla verilen ad.

işaret vardı ve gardiyan olduğunu gösteriyordu. Aynı zamanda da bir söz işaretiydi.

Gözlerimi kırparak Lissa'ya karşı durdum ve yüzümü buruşturarak kendi beynime döndüm. Bu olaydan nefret ediyordum. Lissa'nın duygularını hissetmek çok ayrı bir duyguydu ama onun içine girmek, ikimizin de hoşlanmadığı bir durumdu. Lissa bunu mahremiyete yapılan bir müdahale olarak görürdü. Bu yüzden, onun bedenine girdiğimde çoğunlukla ona söylemezdim. İkimiz de bu olayı kontrol edemiyorduk. İkimizin de tam olarak anlamadığı aramızdaki psişik bağın etkilerinden biriydi. Gardiyanlar ve onların Moroi'si arasındaki psişik bağlantılar hakkında bazı efsaneler vardı ancak bu efsanelerin hiçbirinde böyle bir durumdan bahsedilmiyordu. Bu yüzden elimizden geldiğince başa çıkmaya çalışıyorduk.

Yolculuğun sonuna doğru, Dimitri oturduğum yere geldi ve yanımdaki gardiyanla yer değiştirdi. Beynim durmuş olduğundan boş gözlerle pencereden dışarıya baktım.

Sessizlik içinde birkaç dakika geçti. En sonunda bana, "Gerçekten hepimize saldıracak mıydın?" diye sordu. Cevap vermedim.

"Bunu yapmak... Onu bu şekilde korumak... Gerçekten çok cesurca," dedi ve sustu. "Ahmakça ama gene de cesurca. Bunu neden denediğini bile anlamıyorum."

Başımı gardiyana çevirdim. Gözlerinin içine bakabilmek için yüzümdeki saçları geriye attım. "Çünkü ben onun gardiyanıyım," dedim ve tekrar pencereye döndüm.

Sessizlik içinde geçen bir dakika sonra ayağa kalktı ve uçağın ön tarafına gitti.

Yere indiğimizde, Lissa ve benim, komandoların bizi Akademi'ye götürmesine izin vermekten başka seçeneğimiz yoktu. Arabamız, kapının önünde durdu ve şoförümüz, seri cinayet işlemek üzere olan Strigoiler olmadığımızı doğrulayan korumalarla konuştu. Yaklaşık bir dakika sonra, bahçeden geçmemize izin verdiler ve Akademi binasının önüne geldik. Güneş batmak üzereydi ve vampir gününün başlangıcını işaret ediyordu. Kampüs, gölgelerin altında önümüzde uzanıyordu.

Muhtemelen eskisi gibi görünüyordu; büyük ve gotikti. Moroi, geleneklerine sıkı sıkı tutunurdu; onlarla birlikte değişen pek bir şey olmazdı. Bu okul, Avrupa'dakiler kadar eski değildi ama aynı tarzda inşa edilmişti. Binalardan zarafet akıyordu. Sivri kuleler ve taş oymalarla, kiliseyi andıran bir mimariye sahipti. İşlenmiş demir kapılar, küçük bahçeleri içine alıyordu ve etrafta çeşitli girişler vardı. Kolej kampüsünde yaşadıktan sonra, bu yerin tipik bir liseden çok üniversiteye ne kadar benzediğini daha iyi anlamıştım.

Üst ve alt olarak bölünmüş ikinci kampüsteydik. Her okul, taş yollar ve yüzyıllık devasa ağaçlarla dekore edilmiş büyük ve geniş bir avluya açılıyordu. Biz üstteki okulun, bir yanında akademik binalar olan karşısında ise vampir yatakhanelerinin ve spor salonunun olduğu avlusuna gidecektik. Moroi yatakhaneleri, diğer yanda kalıyordu ve karşılarında da alt okul olarak hizmet veren yönetim binaları vardı. Daha genç öğrenciler, daha da batıda kalan birinci kampüste yaşıyordu.

mi'nin dikkatini çeken en yeni dedikodu her neyse, yüzlerinin aydınlanmasını sağlamıştı. İçeri girdiğimizde, sohbet uğultusu sanki birisi bir düğmeye basmış gibi anında kesildi. Yüzlerce göz üzerimize çevrildi.

Tembel bir sırtış ile eski sınıf arkadaşlarımın bakışlarına karşılık verdim. İşlerin değişip değişmediğini anlamak istiyordum. Hayır. Pek değişmişe benzemiyordu. Hatırladığım kadarıyla son derece bakımlı bir sürtük olan Camille Conta, hala aşırı resmi görünüyordu ve Akademi'nin kraliyet Moroi komitesinin kendi kendini tayin etmiş lideriydi. Diğer tarafta, Lissa'nın ahmak kuzeni Natalie, eskisi kadar masum ve saf bir biçimde irice açtığı gözleriyle bizi izliyordu.

Ve odanın diğer tarafında... Evet, bu biraz ilginçti. Aaron. Zavallı Aaron. Lissa terkettiğinde kalbinin kırıldığını hiç şüphe yoktu. Lissa'nın gözlerine çok benzeyen aynı altın bakışlarla eskisi kadar sevimliydi hatta belki de daha sevimliydi. Gözleri, Lissa'nın her hareketini izliyordu. Evet. Gerçekten çok üzücüydü çünkü Lissa hiçbir zaman ondan çok hoşlanmamıştı. Sanırım onunla birlikte olmasının tek nedeni, bunun kendisinden beklenen bir şey olduğunu düşünmesiydi.

İşin bana daha ilginç gelen kısmı, görünüşe göre Aaron'ın Lissa olmadan zaman geçirmenin bir yolunu bulmasıydı. Yaklaşık olarak on bir yaşında gösteren ama biz yokken Aaron pedofil olmaya karar vermediyse eğer kesinlikle daha büyük olması gereken bir Moroi kızı yanında oturmuş Aaron'ın elini tutuyordu. Küçük tombul yanakları ve sarı bukleleriyle aynı bir porselen bebeğe benziyordu. Kız, Aa-

2 Dampir: Ebeveynlerinden biri vampir, diğeri insan olan hem insanların hem de vampirlerin tüm olumlu özelliklerini taşıyan türe verilen ad.

ron'ın elini sıkıca tuttu ve Lissa'ya, beni bile şaşkına döndüren, yanan alevle dolu bir bakış attı. Bütün bunlar ne demek oluyordu? Kızı hiç tanı mıyordum. Tahminimce kıskanç bir kıydı. Benim sevgilim de başka bir kıyı böyle izlese ben de öfkeden deliye dönerdim.

Utanç yürüyüşümüz, yeni sahnemiz olan Okul Müdürü Kirova'nın ofisi, işleri hiç de kolaylaştırmamasına rağmen insaflı bir biçimde sona erdi. Yaşlı cadaloz aynı hatırladığım gibi görünüyordu. Sivri burunlu ve gri saçlıydı. Moroi'lerin çoğu gibi uzun boylu, inceydi ve bana hep bir akbabayı hatırlatırdı. Onu çok iyi tanıyordum çünkü ofisinde çok zaman geçirmiştim.

Lissa ve ben oturduktan sonra eskortlarımızdan çoğu odayı terketti ve kendimi mahkum gibi hissettim. Sadece okul gardiyanlarının kaptanı Alberta ve Dimitri kalmıştı. Duvarın yanında, görevlerinin gerektirdiği gibi sabırlı ve ür kütücü görünerek yerlerini almışlardı.

Kirova, öfkeli gözlerini üzerimize dikti ve esaslı bir kaltet konferansı olacağından hiç şüphemin olmadığı konuşmasını yapmak için ağzını açtı. Ama derin ve yumuşak bir ses onu durdurdu.

"Vasilisa."

Şaşıarak odada başka birinin daha olduğunu farkettim. Daha önce dikkatimi çekmemişti. Bir gardiyana göre, cıvık gardiyana göre bile çok umursamazdı. Büyük bir çaba göstererek Victor Dashov köşedeki sandalyesinden kalktı. Prens Victor Dashov. Lissa yerinden fırladı ve adamın yanına koştu. Kollarını açarak adamın hassas bedenine doladı.

"Amca," diye fısıldadı. Sesinden, daha sıkı sarılırken göz yaşlarına hakim olmakta zorlandığı belliydi.

Hafif bir gülümseme ile, Victor, Lissa'nın sırtını hafifçe okşadı. "Seni güvende gördüğüme ne kadar memnun olduğumu bilemezsin Vasilisa," dedi. Sonra bana bakarak "Seni de Rose," dedi.

Ne kadar şok olduğumu göstermemeye çalışarak başımı salladım. Biz ayrıldığımızda hastaydı ama bu durum, bu çok korkunçtu. Victor, Natalie'nin babasıydı. Yaklaşık kırk yaşlarındaydı ama iki katı kadar yaşlanmış görünüyordu. Soluktu. Erimişti. Elleri titriyordu. Ona bakarken kalbimde bir acı hissettim. Dünyadaki bütün korkunç insanlar düşünülünce, bu adamın onu genç yaşta öldürecek bir hastalığa yakalanması ve kral olmasını engellemesi hiç adil değildi.

Gerçek anlamda amcası olmamasına rağmen (Moroi'ler, özellikle de kraliyetten olanlar akrabalık sıfatlarını çok geniş anlamda kullanırdı), Victor, Lissa'nın ailesinin çok yakın dostuydu ve Lissa'nın annesi ve babası öldükten sonra ona yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Kendisini severdim; burada gördüğüme mutlu olduğum tek insandı.

Kirova onlara biraz zaman verdi ve sonra Lissa'yı sertçe yerine oturttu.

Konferans zamanı gelmişti.

İyi bir konuşmaydı. Kirova'nın, bir şeyler söylediği en iyi konuşmalarından biriydi. Bu konuda ustaydı zaten. Okul yönetiminde görev almasının tek nedeninin bu olduğuna yemin edebilirdim çünkü aslında çocuklardan hoşlandığına

dair hiçbir kanıt görememiştim. Bağırarak sarf ettiği kelimeler genel konuları içeriyordu: Sorumluluk, laubali davranışlar, bencillik... Pöhh. Dinlemeye ara verdiğimi ve ofisindeki pencereden nasıl kaçabileceğimizle ilgili lojistikleri değerlendirmeye başladığımı farkettim.

Ancak tirad bana yöneldiğinde kendime gelmek zorunda kaldım.

“Siz Bayan Hathaway, türümüzdeki en kutsal sözü bozdunuz. Bu da bir gardiyanın Moroi’yi koruma sözüdür. Bu çok büyük bir ihanettir. Ve prensesi buradan kaçırarak oldukça bencil bir biçimde işlediğiniz ihanettir. Strigoi, Dragomir’lerin işini bitirmeye bayılır; SİZ az kalsın bunu yapmalarını sağlayacaktınız.”

“Rose beni kaçırmadı,” diye söze başladı Lissa benden önce. Kendini çok rahatsız hissetmesine rağmen sesi ve yüzü sakindi. “Ben gitmek istedim. Onu suçlamayın.”

Bayan Kirova, ikimize bakarak cıkcıklandı ve ellerini dar sırtında birleştirerek ofisini adımlamaya başladı.

“Bayan Dragomir, anladığım kadarıyla bütün planı en ince ayrıntılarına kadar siz hazırlamış olabilirsiniz, ama gene de planın hayata geçmemesinden emin olmak onun sorumluluğunda. Eğer görevini yapsaydı, birilerine durumu bildirdi. Ve eğer görevini yapsaydı sizi güvende tutardı.”

Elimde olmadan çıktım.

“Ben görevimi yaptım!” diye bağırardım sandalyemden fırlayarak. Dimitri ve Alberta, bu hareketimden ürkmüştü ama hiç kimseye saldırmaya çalışmadığımdan bir şey yapmadılar.

En azından henüz. “Onun güvende olmasını sağladım! Sizden hiç kimse” dedim ve elimle odadakileri gösterdim, “bunu yapamadığımda onun güvende olmasını ben sağladım. Onu korumak için buradan götürdüm. Götürmek zorunda olduğum için bunu yaptım. Eminim siz bunu yapamazdınız.”

Aramızdaki bağ yoluyla, Lissa’nın bana sakinleştirici mesajlar gönderdiğini ve gene öfkemin beni ele geçirmesine izin vermemem konusunda uyardığını hissettim. Ama çok geçti.

Kirova, ifadesiz yüzüyle bana bakıyordu. “Bayan Hathaway, Lissa’yı çok sıkı korunan ve büyük aracılığıyla da son derece güvenli bir ortamdan çıkarmanın onu korumak olduğunun mantığını anlayamadığım için beni affedin. Umarım bize söylemediğiniz başka noktalar da vardır.”

Dudaklarımı ısırdım.

“Anlıyorum. Pekala. Tahminlerime göre, buradan ayrılmanızın tek nedeni, hiç şüphesiz değişiklik olması dışında, ortadan kaybolmadan önce çevirdiğiniz korkunç ve yıkıcı numaranın sonuçlarından kaçmaktır.”

“Hayır, öyle değil...”

“Ve bu da karar vermeme oldukça kolaylaştırıyor. Moroi olarak prenses kendi güvenliği için burada Akademi’de kalmaya devam etmeli ama size yönelik herhangi bir zorunluluk yok. En kısa sürede buradan gönderileceksiniz.”

Kendime olan güvenim buhar olup uçtu. “Ben... Ne?”

Lissa yanımda durdu. “Bunu yapamazsınız! O benim gardiyanım.”

“Hiçbir şeyin değil. Sonuç olarak esas bir gardiyan bile değil. Hala bir çırak.”

“Ama ailem...”

“Tanrı ruhlarını kutsasın, ailenin ne istediğini biliyorum ama işler değişti. Bayan Hathaway artık gözden çıkarılabilir. Gardiyan olmayı haketmiyor bu nedenle buradan ayrılacak.”

Duyduklarıma inanamayarak Kirova’ya baktım. “Beni nereye göndereceksiniz? Nepal’deki annemin yanına mı? Daha gittiğimi bile bilmiyor. Belki beni babamın yanına postalarsınız.”

Kelimemdeki vurguyu duyunca gözleri kısıldı. Konuşmaya tekrar başladığımda sesim o kadar soğuk çıktı ki ben bile tanıyamadım.

“Belki de beni kan fahişesi olmam için göndermeyi denersiniz. İsterseniz deneyin, gün bitmeden gitmiş oluruz.”

“Bayan Hathaway, çizgiyi aşılıyorsunuz,” diye tısladı.

“Aralarında bağ var,” dedi Dimitri. Kısık ve aksanlı sesi ağır gerilimi bölmüştü ve hepimiz ona döndük. Sanırım kirova, Dimitri’nin orada olduğunu unutmuştu ama ben unutmamıştım. Varlığı, gözardı edilemeyecek kadar güçlüydü. Hala duvara yaslanmış duruyordu. O uzun ve komik pardösüsü içinde, aynı bir kovboy nöbetçisine benziyordu. Lissa yerine bana bakıyordu ve koyu renk gözleri içime işliyordu. “Rose, Vasilisa’nın ne hissettiğini biliyor. Öyle değil mi?”

En sonunda, Kirova’nın, Dimitri ve bana baktığında şaşkınlıktan gafil avlandığına tanık olmuşum. “Hayır... Bu imkansız. Bu yüzyıllardır gerçekleşmedi.”

“Ama çok açık,” dedi. “Onları izlemeye başladığım andan beri kuşkulaniyorum.”

Ne Lissa ne de ben bir şey söyledik ve gözlerimi başka yana çevirdim.

“Bu bir lütuf,” diye mırıldandı Victor köşesinden. “Çok ender rastlanan ama muhteşem bir şey.”

“Sadece en iyi gardiyanlar bu bağa sahip olur,” diye ekledi Dimitri. “Hikayelerde böyle yazar.”

Kirova’nın öfkesi yerine gelmişti. “O hikayeler yüzyıllar öncesine ait,” dedi sert sert. “Eminim yaptığı onca şeyden sonra Akademi’de kalmasını önermeyeceksiniz değil mi?”

Dimitri omuz silkti. “Vahşi ve saygısız olabilir ama eğer potansiyeli varsa...”

“Vahşi ve saygısız mı?” diye araya girdim. “Sen kendini ne zannediyorsun? Harici yardımcı mısın?”

“Gardiyan Belikov artık prensesin gardiyanı,” dedi Kirova. “Onun onaylı gardiyanı.”

“Lissa’yı koruması için ucuz yabancı güçlere mi güveniyorsun?”

Bu söylediğimin çok kaba olduğunun farkındaydım çünkü pek çok Moroi ve onların gardiyanları Rus veya Romenya kökenliydi ama yorumum o anda olduğundan daha zekice gelmişti. Ve sanki konuşan da ben değildim. Amerika’da büyümüş olabilirdim ama ailem de yabancı kökenliydi. Dampir annem İskoçyalıydı. Kızıl saçlıydı ve gülünç bir aksanı vardı. Ve bana Moroi babamın Türk olduğu söylenmişti. Bu genetik kombinasyon bana badem içi renginde bir

cilt ve yarı egzotik bir çöl prensesine ait olduğunu düşünmemin hoşuma gittiği başka özellikler vermişti. Koyu renk iri gözlerim ve zaman zaman siyah gibi görünen kopkoyu kahverengi saçlarım vardı. Annemin kızıl saçlarını alsam da sorun olmazdı ama yapacak bir şey yoktu.

Kirova, öfkeyle ellerini iki yana açtı ve Dimitri'ye dönerek "Görmüyor musun? Hiç teriyesi yok! Dünyadaki bütün psişik bağlar bile bunu telafi edemez. Hiç gardiyan olmaması, disiplinsiz bir gardiyandan daha iyidir."

"O zaman ona disiplin ver. Dersler yeni başladı. Onu kabul et ve eğitim almasını sağla."

"Bu imkansız. Sınıftan çok geri kalmış olur."

"Hayır olmam," diye araya girdim ama beni dinleyen olmadı.

"O zaman ona ekstra eğitim dersleri verirsin," dedi.

Odadaki geri kalanlar, bir pin pon maçı izler gibi ikisinin konuşmasını izlemeye devam etti. Dimitri'nin bizi aldatmış olmamasının verdiği rahatlığa rağmen gururum hala incinmişti ama içimden bir ses benim burada Lissa ile kalmamı sağlayabileceğini söylüyordu. Lissa'sız olmaktansa bu cehennem deliğinde kalmayı tercih ederdim. Bağımızla, onun da içinde yeşeren umudu hissedebilmişim.

"Kim ona fazladan vakit ayıracak?" diye sordu Kirova. "Sen mi?"

Dimitri'nin argümanı aniden kesildi. "Aslında ben pek öyle..."

Kirova tatmin olmuş bir halde kollarını kavuşturdu. "Evet. Ben de böyle düşünmüştüm."

Kaybettiğini anlayan Dimitri kaşlarını çatı. Bana ve Lissa'ya sert bir bakış attı. Ne gördüğünü merak etmiştim. Yalvaran, büyümüş gözlerle ona bakan iki zavallı kız mı görüyordu? Ya da gördüğü sıkı korumalı bir okuldan kaçıp Lissa'nın mirasının yarısını aşırıan iki kaçak mı vardı karşısında?

"Evet," dedi sonunda. "Ben Rose'a öğretmenlik yaparım. Normal derslerinin yanında ekstra dersler veririm."

"Ya sonra?" diye çıkıştı Kirova öfkeyle. "Cezasız mı kalacak?"

"Onu cezalandırmanın başka bir yolunu bul," diye yanıt verdi Dimitri. "Gardiyan sayısı, bir tanesini daha kaybetmeyi göze alamayacağımız kadar azaldı. Özellikle de bir kız kaybedemeyiz."

Açığa vurmadığı kelimeleri, 'kan fahişeleri' hakkında az önce söylediklerimi bana hatırlattığından ürpermeme nedeni oldu. Artık çok az dampir kız gardiyan olabiliyordu.

Victor aniden köşesinden kalktı. "Gardiyan Belikov'a katılıyorum sanırım. Rose'u buradan göndermek çok yazık olacak..."

Bayan Kirova, pencereden dışarı bakıyordu. Dışarısı tamamen karanlıktı. Akademi'nin gece programında, **sabah ve öğleden sonra** tamamen görece terimlerdi. Bu nedenle aşırı ışığı engellemek için pencereleri boyuyorlardı.

Arkasını döndüğünde, Lissa ile göz göze geldiler. "Lütfen Bayan Kirova. Rose'un kalmasına izin verin," dedi.

Ah Lissa, diye düşündüm. Dikkatli ol. Başka bir Moroi üzerinde baskı kullanmak çok tehlikeliydi. Özellikle de baş-

kalarının şahitliğinde. Ama Lissa çok az kullanıyordu ve o anda her türlü yardıma ihtiyacımız vardı. Şans eseri, kimse olanları farketmişe benzemiyordu.

Baskının herhangi bir fark yaratıp yaratmadığını bilmiyorum ama Kirova sonunda içini çekti.

“Eğer Bayan Hathaway kalacaksa bazı şartlarım olacak,” dedi ve bana döndü. “Aziz Vladimir’de devam eden kaydınız deneme süresine tabi olacak. Sınırı bir kere bile geçerseniz derhal gideceksiniz. Bütün derslere ve sizin yaşınızdaki çırakların aldığı tüm gerekli eğitimlere katılacaksınız. Ayrıca derslerden önce ve sonra bütün boş vakitlerinizde Gardiyan Belikov ile çalışacaksınız. Bunların dışında yemekler hariç bütün sosyal aktivitelere katılman yasak olacak ve odanda kalacaksınız. Bu söylediğim kurallardan birine bile uymazsan buradan... Gönderileceksin.”

Acı bir kahkaha attım. “Bütün sosyal aktiviteler yasak mı? Sen bizi ayırmaya mı çalışıyorsun?” dedim Lissa’yı gösterek. “Tekrar kaçmamızdan mı korkuyorsun?”

“Sadece önlem alıyorum. Eminim, okul mülküne zarar verdiğiniz için gereken cezayı almadığınızın farkındasınızdır. Telafi etmeniz gereken çok konu var,” dedi. İnce dudakları, kasılmaktan tek bir çizgi gibi görünüyordu. “Size çok cömert bir anlaşma önerildi. Tavırlarınızla bu anlaşmayı tehlikeye atmamanızı öneririm.”

Bunun pek de cömert bir anlaşma olmayacağını tam söyleyecektim ki Dimitri’nin bakışını yakaladım. Bakışıyla ne söylemek istediğini anlamak zordu. Bana güvendiğini

söylemek istiyor olabilirdi. Kirova ile tartıştığım için benim tam bir ahmak olduğumu söylemeye çalışıyor da olabilirdi. Bilemiyorum.

Toplantı sırasında ikinci defa gözlerimi Dimitri’den kaçırdım ve yere bakmaya başladım. Yanımda Lissa vardı ve bağımız yoluyla verdiği cesaret içimi alev alev yakıyordu. Uzun bir süre sonra, içimi çektim ve müdüre baktım.

“Pekala. Kabul ediyorum.”

3

Toplantıdan hemen sonra bizi sınıflara göndermeleri zalimlikten başka bir şey değildi ama Kirova bunda hiçbir sakınca görmedi. Önce Lissa götürüldü ve gi-

dişini izledim. Aramızdaki bağın, Lissa'nın duygusal hararetini okumamı sağlamasından çok memnundum.

Beni aslında önce rehber danışmanlarından birinin yanına gönderdiler. Danışman, yaşlı bir Moroi erkeği idi. Buradan ayrılmadan önce onu gördüğümü hatırladım. Adam o kadar yaşlıydı ki artık emekli olmasının vakti gelmişti. Ya da ölmesinin.

Ziyaretin tamamı beş dakika sürdü. Dönüşüm hakkında hiçbir şey söylemedi. Chicago ve Portland'da hangi dersleri aldığımı hakkında birkaç soru sordu. Aldığım dersleri eski dosyamla karşılaştırdı ve aceleyle yeni bir program karaladı. Asık suratlı bir halde programı aldım ve ilk sınıfıma doğru ilerledim.

1. Periyod İleri Gardiyan Kombat Teknikleri
2. Periyod Koruma Teorisi ve Kişisel Koruma 3
3. Periyod Ağırlık Eğitimi ve Kondisyon
4. Periyod Üst Dil Sanatları (Çıraklara)

- Öğle Yemeği -

5. Periyod Hayvan Davranışları ve Psikolojisi
6. Periyod Aritmetik
7. Periyod Moroi Kültürü 4
8. Periyod Slav Sanatı

Ahh! Akademi'nin okul gününün ne kada ruzun olduğunu unutmuştum. Günün ilk yarısında, Çıraklar ve Moroi'ler ayrı sınıflarda ders görürdü bu da öğle yemeğine kadar Lissa'yı göremeyeceğim anlamına geliyordu. Tabii öğleden sonra herhangi bir ortak dersimiz olursa. Derslerin çoğu standart son sınıf dersleriydi. Bu nedenle şansım biraz da olsa yüksekti. Slav sanatı, hiç kimsenin henüz kaydolmadığı seçmeli bir ders olduğundan dikkatimi çekti; bu nedenle Lissa'nın da dikkatini çekmesini umdum.

Dimitri ve Alberta, ilk ders için bana gardiyanların jimnastik salonuna kadar eşlik ettiler. Arkalarından yürürken, Alberta'nın söz işaretini ve molnija işaretlerini gösterecek biçimde saçlarını kısalttığını farkettiler. Boynumda henüz dövme olmadığından benim için pek önemli değildi ama ileride bunun için saçlarımı kestirmek istemiyordum.

Alberta ve Dimitri hiçbir şey söylemediler ve herhangi bir günmüş gibi yürümeye devam ettiler. Salona geldiğimiz-

de, sınıf arkadaşlarımla tepkileri de hiçbir şey olmamış gibiydi. İçeri girdiğimizde, yerlerini almaya başlamışlardı ve aynı avamlar arasında hep olduğu gibi tüm gözler üzerime çevrildi. Bir rock yıldızı gibi mi yoksa sirk ucubesi gibi mi hissettiğime karar veremedim.

Pekala. Eğer burada bir süreliğine sıkışıp kalacaksam, onlardan artık korkmadığımı gösterecek gibi davranacaktım. Lissa ve ben, bir zamanlar bu okulun saygısını kazanmıştık ve herkese bunu hatırlatmanın vakti gelmişti. Gözlerini dikmiş ve ağızları açık kalmış çırakları tarayarak tanıdık bir yüz görmeye çalıştım. Pek çoğu erkekti. Bir tanesi dikkatimi çekti ve sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

“Hey Mason, akan salyalarını sil. Eğer beni çıplak düşüneceksen de bunu kendine ait bir zamanda yap.”

Birkaç homurtu ve kısık gülüşmeler, korkunç sessizliği bozdu ve Mason Ashford, kendini toplayarak çarpık bir halde gülümsedi. Gür kırmızı saçları ve suratına yayılmış çilleriyle hoş görüntüyordu ama pek seksi sayılmazdı. Ayrıca tanıdığım en komik erkeklerden biriydi. Eskiden iyi arkadaştık.

“Zaten bu bana ait bir zaman Hathaway. Bugünkü derisi ben işleyeceğim.”

“Ah öyle mi?” diye çıktım. “Hah, sanırım beni çıplak düşünmek için uygun bir zaman.”

“Seni çıplak düşünmek için her zaman uygun,” diye ekledi yakınlardan birisi gerilimi biraz daha azaltarak. Konuşan başka bir arkadaşım Eddie Castile’di.

Dimitri başını salladı ve yürüdü. Rusça, pek de olumlu olmadığı belli olan bir şeyler mırıldandı. Bana gelince... İşte gene çıraklardan biriydim. Çıraklar daha uyumlu bir gruptu ve Moroi öğrencileri kadar aile seçercesine ve politikaya ilgi göstermiyorlardı.

Sınıf beni içine çekmişti sanki ve kendimi kahkaha atarken ve neredeyse unuttuğum insanlarla konuşurken buldum. Herkes, nerede olduğumu öğrenmek istiyordu; anlaşılan Lissa ve ben efsane olmuştuk. Tabii ki onlara neden ayrıldığımızı söyleyemezdim. Bu nedenle onlara birkaç şaka yaptım ve ‘inanın bilmek istemezsiniz’ler de oldukça işe yaradı.

Mutlu toplantı, birkaç dakika daha sürdü ve eğitimin yapılmadığını gören yaşlı gardiyan yanımıza geldi ve görevlerini ihmal ettiği için Mason’ı azarladı. Hala sırttan Mason, herkese emirler yağdırdı ve başlangıç için hangi egzersizlerin yapılması gerektiğini söyledi. Bu egzersizlerin pek çoğunu bilmediğimi farkedince biraz rahatsız oldum.

“Hadi, Hathaway,” dedi kolumdan tutarak. “Sen benim partnerim ol. Bunca zamandır neler yaptığını bir görelim.”

Bir saat sonra cevabını almıştı.

“Pek egzersiz yapmadın değil mi?”

“Ahhh,” diye inledim o anda normal bir biçimde konuşamayacak durumdaydım.

Elini uzattı ve benim, yaklaşık elli kere yapıştırdığı yer minderinden kalkmama yardım etti.

“Senden nefret ediyorum,” dedim ertesi gün berbat bir biçimde moraracak bacağımla ovuşturarak.

"Kendimi tutsam daha fazla nefret ederdin."
"Evet, bu doğru," diye katıldım ekipmanları yerine koymak için sınıfta topallayarak.
"Aslında çok kötü değildin."
"Ne? Az daha kıcımlı elime veriyordun."
"Tabii ki verecektim. Neredeyse iki yıl oldu. Ama bak hala yürütürsün. En azından bu da bir şeydir," dedi ve dalga geçer gibi güldü.
"Senden nefret ettiğimi söylemiş miydin?"
Bana bir kere daha gülümsedi ama bu kez gülümsemesi değişerek ciddi bir ifadeye büründü. "Sakın yanlış anlamama ama... Tam bir baş belası, baharda sınava girmenin imkanı yok..."
"Ama bana ekstra pratik dersleri verecekler," diye açıkladım. Aslında bu çok önemli değildi. bu egzersizler gerçekten önemli bir konu haline gelmeden önce Lissa ile buradan kaçmayı planlıyordum. "Hazır olurum," dedim.
"Kiminle ekstra derslerin olacak?"
"Şu uzun herifle. Dimitri'yle çalışacağız."
Mason durdu ve yüzüme baktı. "Belikov ile fazladan mı çalışacaksın?"
"Evet, ne olmuş?"
"O adam bir tanrı."
"Çok abartmıyor musun?" diye sordum.
"Hayır, ciddiylim. Demek istediğim çoğu zaman sessiz ve asosyaldir ama savaştığında... Vay canına. Şu an canının acıdığını sanıyorsan, seninle çalıştığında öleceksin demektir."

Harika. Günümü aydınlatacak yeni bir haber daha almıştım.

Dirseğimle onu ittim ve ikinci derse girdim. Bu derste, koruma olmanın temelleri öğretiliyordu ve bütün son sınıfların alması gerekiyordu. Aslında, üçüncü sınıfta başlayan derslerin üçüncüsüydü. Bu nedenle bu dersten de geri kalmıştım ancak Lissa'yı gerçek dünyada korumanın bana bir şeyler öğretmiş olabileceğini umdum.

Öğretmenimiz Stan Alto'ydu. Arkasından kendisine 'Stan', resmi ortamlarda ise 'Gardiyon Alto' derdik. Dimitri'den biraz daha yaşlıydı ama onun kadar uzun değildi. her zaman sinirli görünürdü. Bugün, sınıfa girip beni otururken gördüğünde biraz daha sinirli göründü. Odayı turlayıp benim oturduğum sıranın yanına geldiğinde gözleri sahte bir şaşkınlıkla açıldı.

"Bu da nedir? Kimse bana misafir konuşmacımız olduğunu söylemedi. Rose Hathaway. Bu ne güzel bir ayrıcalık! Yoğun programınızdan bize vakit ayırıp bildiklerinizi bizimle paylaşmanız gerçekten çok cömert."

Yanaklarımın alev alev yandığını hissettim ama tam bir kişisel kontrol örneği göstererek ona defolup gitmesini söylememeyi becerdim. Yüz ifademini, söylemek istediklerimi dile getirdiğine emindim çünkü yüzündeki aşağılayıcı ifade artmıştı. Bana işaret ederek ayağa kalkmamı istediğini belirtti.

"Pekala, hadi bakalım. Orada öyle oturma! Ön tarafa gel ki dersi anlatmama yardım edebilesin."

Koltuğuma iyice gömüldüm. "Ciddi olamazsınız..."

Alaycı gülümsemesi kurudu. “Söylediğimde çok ciddi-yim, Hathaway. Sınıfın önüne git.”

Odayı derin bir sessizlik sardı. Stan, korkutucu bir öğ-retmendi ve sınıftakilerin çoğu, henüz başıma gelene gü-lemeyecek kadar şaşkındı. Karşı çıkmaya cesaret edeme-diğimden, ön tarafa doğru ilerledim ve yüzümü sınıfa doğ-ru döndüm. Sınıftakilere cesur bir bakış attım ve saçlarımı omuzlarımın üzerinden savurdum. Birkaç arkadaşımın ba-na anlayışla gülümsediğini gördüm. Sonra, beklediğimden daha kalabalık bir dinleyici kitlesiyle karşı karşıya olduğ-u-mu farkettim. Aralarında Dimitri’nin de olduğu birkaç gar-diyen sınıfın arkasında oyalanıyordu. Akademi’nin dışın-da, gardiyanlar birebir korumaya odaklanırdı. Burada ise, gardiyanların koruması gereken birden çok insan vardı ve çırakları eğitmek zorundaydılar. Böylece etrafta bir kişiyi takip etmektense, okulu korurken bir yandan da vardiyalı çalışırlardı.

“Pekala Hathaway,” dedi Stan neşe içinde sınıfın ön ta-rafına yanıma gelerek. “Koruyucu tekniklerinle bizi aydınlat lütfen.”

“Tekniklerimle mi?”

“Tabii ki. Tahminimce, yaşı küçük bir Moroi kraliyet üyesini Akademi’den çıkarıp onu ardı arkası kesilmeyen Sti-gori tehlikesine maruz bırakırken aklında, biz geri kalanla-rın anlayamadığı bir plan olmalı.”

Sanki gene Kirova konferansı dinliyordum ama bu kez daha çok tanık vardı.

“Hiç Strigoi ile karşılaşmadık,” diye yanıt verdim sert sert. “Bu belli,” dedi dalga geçer gibi. “İkinizin de hayatta ol-duğunu gördüğümünden bunu anlaması çok zor değil.”

Belki bir Strigoi’yi yenebileceğimi ama son sınıfta aldığım darbelerden sonra, gerçek bir Strigoi bir yana Mason’ın saldırısından bile canlı çıkamayacağımı bağırmak istedim.

Hiçbir şey söylemediğimi gören Stan, ileri geri adım at-maya başladı.

“Peki ne yaptınız? Onun güvende olduğundan nasıl emin oldun? Geceleri hiç dışarı çıkmadınız mı?”

“Bazen,” dedim. Bu doğrudu. Özellikle de ilk kaçtığı-muzda. Birkaç ay geçip hiçbir saldırıya uğramadığımızı gö-rünce biraz rahatlamıştık.

“Bazen,” diye tekrarladı yüksek vurgulu bir sesle ve ver-diğim cevabı oldukça aptalca göstererek. “Pekala o zaman, sanırım gündüzleri uyudunuz ve geceleri de koruma için ayaktaydın.”

“Eeee... Hayır.”

“Hayır mı? Ama kişisel koruma ile ilgili bölümde ilk bah-sedilen konu budur. Ah bekle, sen bunu nereden bilecek-sin ki? Burada değildin.”

Ağzıma gelen küfürleri güçlkle yuttum. “Dışarı her çık-tığımızda çevremizi dikkatle izledim,” dedim kendimi sa-vunma ihtiyacı içinde.

“Ah öyle mi? Peki, en azından bu da bir şeydir. Carne-gie’nin Çeyrek Gözetim Yöntemini mi yoksa Rotasyonel Teftişi mi kullandın?”

Hiçbir şey söylemedim.

“Ah! Sanırım, Aklına Geldiğinde Hathaway Çevreye Bakış yöntemini kullanmışsındır.”

“Hayır!” diye bağırdım öfkeyle. “Bu doğru değil. Onu sürekli izledim. Hala hayatta öyle değil mi?”

Yanıma doğru geldi ve yüzüme eğildi. “Çünkü şanslıydınız.”

“Dışarıda her köşe başında pusuya yatmış bekleyen bir Strigoi yok,” dedim çıkışarak. “Hiçbir şey bize öğretildiği gibi değil. Sizin anlattığınızdan daha güvenli.”

“Daha mı güvenli? Güvenli mi? Strigoiler’le savaştayız!” diye bağırdı ve o kadar yakındı ki nefesindeki kahve kokusunu alabildim. “Bir tanesi yanınıza gelip sen farkına bile varmadan o güzel ve küçük boynunu aniden ısırabilirdi ve emin ol bunun için tek bir gözeneğinden bile ter çıkmazdı. Bir Moroi ya da insandan daha hızlı ve güçlü olabilirsin ama bir Strigoi ile karşılaştırıldığında hiçbir şeysin. Onlar çok ölümcül ve güçlü. Ve onları bu kadar güçlü yapan şey nedir biliyor musun?”

Hiçbir şekilde bu lavuğun beni ağlatmasına izin veremeyecektim. Gözlerimi kaçırarak başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Gözlerim Dimitri’ye ve diğer gardiyanlara takıldı. Taş gibi yüzleriyle aşağılanmamı izliyorlardı.

“Moroi kanı,” diye fısıldadım.

“O nedir?” diye sordu Stan yüksek sesle. “Tam duyamadım.”

Yüzüne bakmak için arkamı döndüm. “Moroi kanı! Moroi kanı onları güçlendiriyor.”

Tatmin olmuş bir edayla başını salladı ve birkaç adım geri attı. “Evet. Öyle. Onları güçlendiriyor ve yenilmelerini daha da zorlaştırıyor. Bir insan ya da dampiri öldürüp kanını içerler ama hiçbir şeyi Moroi kanı kadar istemezler. Her yerde Moroi kanı ararlar. Ölümsüzlüğe ulaşmak için karanlık tarafa geçtiler ve ölümsüzlüklerini korumak için ne gerekiyorsa yapacaklar. Çaresiz Strigoiler herkesin içinde Moroi’lere saldırıyor. Strigoi grupları buna benzer akademilere pek çok saldırı düzenledi. Binlerce yıldır yaşayan ve Moroi nesilleriyle beslenen Strigoiler var. onları öldürmek neredeyse imkansız. Ve bu nedenle Moroi sayısı giderek azalıyor. Korumalarla bile kendilerini korumak için yeterince güçlü değiller. Bazı Moroi’ler artık kaçmanın hiçbir anlamı olmadığını düşünüp kendi iradeleriyle Strigoiler’e katılıyor. Ve Moroi’ler ortadan yok oldukça...”

“...Dampirler de yok oluyor,” diye cümlesini tamamladım.

“Evet,” dedi dudaklarındaki tükürükleri yalayarak. “En azından bir şeyler öğrendiğini görebiliyorum. Şimdi görmek istediğim bu sınıfı geçmene yetecek kadar bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğin ve sonraki sömestr için alan deneyimini geliştirip geliştiremeyeceğin.”

Bu korkunç dersin geri kalanını, neyse ki sandalyemde oturarak ve son sözleri aklımdan tekrarlayarak geçirdim. Son sınıf alan deneyimi, bir çığrın eğitimindeki en iyi bölümdü. Yarım sömestr boyunca hiç ders görülmezdi. Onun yerine herkese koruması için bir Moroi öğrencisi verilirdi ve

onu takip ederdik. Yaşlı gardiyanlar bizi izler ve danışıklı saldırılar ve diğer tehditlerle test ederdi. Bir çırağın, alan deneyimini başarıyla tamamlaması, diğer bütün notlarının tamamı kadar önemliydi. Alan deneyiminden aldığı puan, mezun olduktan sonra hangi Moroi'yi korumada atanacağında etkili olurdu.

Bana gince... Benim istediğim tek bir Moroi vardı.

İki ders sonra, en sonunda öğle yemeği için kaçabildim. Avamların arasından geçip kampüse doğru sendelerken, Dimitri yolumu kesti. Tanrısal yakışıklılığı hesaba katılmadığında pek tanrı gibi görünmüyordu.

"Sanırım Stan'ın dersinde olanları gördün," diye sordum unvanları kullanmaya tenezzül etmeyerek.

"Evet."

"Sence de bu biraz haksızlık değil miydi?"

"Haklı değil miydi? Vasilisa'yı korumak için yeterli donanımına sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yere baktım. "Onun hayatta kalmasını sağladım," diye mırıldandım.

"Bugün sınıf arkadaşlarınla yaptığın dövüş nasıl geçti?"

Bu çok anlamlı bir soruydu. Cevap vermedim ve cevap vermeme gerek olmadığını biliyordum. Stan'ın dersinden sonra başka bir eğitim dersim vardı ve hiç şüphesi Dimitri orada da yenilişimi izlemişti.

"Onlarla savaşıyorunsan..."

"Evet, evet biliyorum," dedim çıkışarak.

Benim ağırlı bacaklarıma uysun diye attığı uzun adımları yvaslatmıştı. "Doğuştan güçlü ve hızlısın. Tek ihtiyacın olan şey eğitimlere devam etmek. Burada değilken hiç spor yapmadın mı?"

"Tabii ki yaptım," dedim omuz silkerek. "Ara sıra."

"Herhangi bir takıma katıldın mı?"

Çok çalışıyordum. Hem o kadar yoğun bir program itesem, burada kalırdım."

Bana bitkin bitkin baktı. "Yeteneklerini bileyemezsen hiçbir zaman bir prensesi gerçek anlamda koruyamazsın. Hep eksik kalırsın."

"Onu koruyabileceğimi biliyorum," dedim şiddetle.

"Alan deneyiminde ya da mezun olduktan sonra, onun koruması olabilmen için, verebileceğin hiçbir garanti yok bunu biliyorsun." Dimitri'nin sesi kısık ve acımasızdı. Bana sıcağın ve şefkatli bir öğretmen vermemişlerdi. "Hiç kimse aranızdaki bağı harcamak istemiyor ancak kimse ona yetersiz bir gardiyan atamak da istemiyor. Onunla olmak istiyorsan, bunun için çalışmak zorundasın. Derslerin var. Benimle fazladan çalışma imkanın var. bizden faydalanır ya da faydalanmazsın bu sana kalmış. Ama ikiniz de mezun olunca, Vasilisa için ideal bir gardiyan olacaksınız. Tabii buna degeceğini kanıtlarsan. Umarım bunu yapabilirsin."

"Ona Lissa de," diye düzelttim. Lissa, tam adından nefret ederdi ve Amerikanlaştırılmış adını kullanmayı tercih ederdi.

Dimitri yanımdan uzaklaştı ve aniden artık kendimi asi bir öğrenci gibi hissetmediğimi farkettim.

O ana kadar, sınıftan ayrılmak için delirmiştim. Diğerlerinin çoğu, öğle yemeği için avamların arasına koşturmuş ve sosyal zamanlarını olabildiğince etkili kullanmaya çalışıyorlardı. Kapının arkasından bir ses bana seslendiğinde ben de tam yerimi almak üzereydim.

"Rose?"

Sesin geldiği yöne baktığımda, Victor Dashkov'u gördüm. Duvarın yanında bastona dayanarak durduğunda bana kibar yüzüyle gülümsüyordu. İki gardiyanı da uygun bir uzaklıkta bekliyordu.

"Bay Dash... eee. Majesteleri. Merhaba."

Moroi kraliyet kelimlerini neredeyse unutmuştum ve tam zamanında durdum. Bir süredir insanlar arasında yaşadığımdan kraliyet unvanlarını unutmuştum. Moroi'ler yöneticilerini on iki kraliyet ailesi arasından seçerdi. Ailenin en yaşlısı, 'prens' veya 'prenses' unvanı alırdı. Lissa da prenses unvanını almıştı çünkü soyundaki tek kişiydi.

"İlk günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Henüz geçmedi ki," dedim. Sohbet başlatacak bir şeyler düşünmeye çalışıyordum. "Ne kadar daha buradasınız?"

"Natalie ile görüşüp öğleden sonra ayrılacağım. Vasilisa ve senin döndüğünü duyunca sizi de görmek istedim."

Başımı salladım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Kendisi benden daha çok Lissa'nın arkadaşıydı.

"Sana söylemek istediklerim var..." dedi ama tereddütlü konuşuyordu. "Yaptığının ne kadar ciddi bir şey olduğunu anlayabiliyorum ama bence Müdür Kirova'nın atladığı bir

nokta var. bunca zamandır Vasilisa'nın güvenliğini sağladın. Bence bu çok etkileyici."

"Konu, Strigoi ya da başka bir şeyi sindirmem değil," dedim.

"Ama sindirdiğin şeyler oldu değil mi?"

"Tabii ki. Okul bir keresinde peşimize psi-köpek gönderdi."

"Bu önemli."

"Aslında pek değil. Onlardan kurtulmak kolaydı."

Kahkaha attı. "Daha önce avlanmıştım. Onlardan kurtulmak o kadar da kolay değil. Güçlü ve zekiler." Bu doğrudu. Psi-köpekler, dünyayı dolaşan pek çok büyülü yaratıktan biriydi, insanların hakkında hiçbir şey bilmediği ve gördüklerinde de gerçekten inanmadıkları hayvanlardı. Köpekler, sürü halinde dolaşırdı ve avları için gerçekten ölümcül olmalarını sağlayan bir çeşit psişik iletişimleri vardı. Mutant kurtlara benzedikleri de onlar hakkında başka bir gerçekti.

"Başka neyle karşı karşıya kaldınız?"

Omuz silktim. "Ufak tefek şeyler."

"Bu da önemli," diye tekrarladı az önce söylediğini.

"Sanırım şanslıydık. Gardiyanlığın çok gerisinde olduğumu anlamış durumdayım aslında." Şimdi aynı Stan gibi konuşmuştum.

"Sen akıllı bir kızsın. Kısa sürede açığı kapatırsın. Ayrıca da aranızda bağ var."

Gözlerimi kaçırdım. Lissa'yı 'hissedebilme' yeteneğim çok uzun bir süredir sır olarak kalmıştı ve artık başkalarının bundan haberinin olması bana tuhaf geliyordu.

“Tarih, sorumlu oldukları kişi tehlikede olduğunda bunu hissedebilen gardiyanların hikayeleriyle dolu,” diye devam etti Victor konuşmaya. “Hobi olarak bu hikayeleri inceledim ve çalışmalarımın bazıları kadim yöntemlerle oldu. Bunun muhteşem bir varlık olduğunu duydum.”

“Sanırım,” dedim omuz silkerek. Ne sıkıcı bir hobi, diye düşündüm onu örümcek ağlarıyla kaplı rutubetli bir kütüphanede tarih öncesine ait belgeleri incelerken hayal edince.

Victor başını eğdi, yüzünde merak vardı. Lissa ile aramızdaki olan bağıın konusu açılınca Kirova ve diğerlerinin yüzünde de aynı ifade yerleşmişti. Sanki biz laboratuvar faresi gibiydik. “Sorduğum için kusura bakma ama nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misin?”

“Bu... Bilmiyorum aslında. Onun ne hissettiğini sürekli bir uğultu gibi hissediyor gibiyim. Çoğu zaman sadece duygularını hissediyorum. Birbirimize mesaj ya da başka bir şey gönderemiyoruz,” dedim. Ona, Lissa’nın beynine girebildiğimden bahsetmemiştim çünkü işin bu kısmını ben bile henüz anlayamamıştım.

“Peki tam tersi biçimde de çalışıyor mu? O da senin duygularını hissedebiliyor mu?”

Başımı salladım.

Yüzü hayretle parladı. “Bu nasıl oluyor?”

“Bilmiyorum,” dedim hala başka taraflara bakarak. “Her şey iki yıl önce başladı.”

Kaşlarını çattı. “Kaza zamanında mı?”

Tereddüt etsem de başımı salladım. Kaza, kesinlikle hakkında konuşmak istemediğim bir konuydu. Lissa’nın hatıraları, benimkileri karıştırmasam da yeterince acı veiciydi. Bükülmüş metal. Sıcak, soğuk ve sonra tekrar sıcak hissi. Lissa’nın benim haricimde, annesinin, babasının ve kardeşinin uyanmam için attığı çığlıklar. Ben hariç hiçbirisi gözlerini açmamıştı. Doktorlar bunun bile başlı başına bir mucize olduğunu söylemişti. Benim hayatta kalmamın hiç mümkün olmadığını söylemişlerdi.

Rahatsızlığımı farkeden Victor, konuyu daha fazla uzatmadı ve az önce hissettiği heyecana döndü.

“Buna hala tam olarak inanmıyorum. Böyle bir olay gerçekleşmeyeli gerçekten çok uzun süre oldu. Daha sık yaşansaydı... Bütün Moroi’lerin güvenliği için ne kadar işe yarayacağını bir düşünsene. Keşke diğerleri de bu deneyimi yaşayabilse. Biraz daha araştırma yapacağım ve diğerlerine de bunun benzerini yapıp yapamayacağımızı bulmaya çalışacağım.”

“Peki,” dedim. Onu ne kadar sevsem de sabrım tükenmeye başlamıştı. Natalie, boş boş dolaşıyordu ve bu özelliği annesinden mi yoksa babasından mı aldığı oldukça netti. Öğle yemeği vakti dolmak üzereydi ve Moroi’lerle çarıklar öğleden sonra ortak dersler almalarına rağmen, Lissa ile konuşacak pek vakit bulamamıştık.

“Belki de...” dedi ve öksürmeye başladı. Bütün vücudunu sarsan bir öksürük nöbetine tutulmuştu. Sandovsky Sendromu hastasıydı, akciğerleri mahvolmuş durumdaydı ve bedeni

de yavaş yavaş ölüme doğru sürükleniyordu. Gardiyanlarına endişeyle baktım. Bir tanesi öne çıktı. “Majesteleri,” dedi kibarca. “İçeri girmeniz gerekiyor. Burası çok soğuk,” dedi.

Victor başını salladı. “Evet, evet. Eminim Rose da bir şeyler yemek istiyordur,” dedi. Sonra bana dönerek “Benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Vasilisa’nın güvende olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsin. Ve bunda senin payın da çok büyük. Babasına, başına ne gelirse gelsin ona yardımcı olacağıma dair söz vermiştim ve siz buradan gittiğinizde bu sözümü tutamadığımı farkettim.”

Ortadan kayboluşumuzun ardından, yaşadığı suçluluk duygusu ve endişeyi hayal edince mideme bir sancı saplandı. Şimdiye kadar, Akademi’den ayrılışımız konusunda diğerlerinin neler hissedebileceğini pek umursamamıştım.

Birbirimize veda ettik ve sonunda okul binasının içine girdim. İçeri girer girmez, Lissa’nın giderek artan endişesini hissettim. Bacaklarımdaki ağrıyı umursamayarak avamların arasına adım attım.

Ve doğrudan yanına gittim.

Lissa beni farketmedi bile. Yanındaki insanlar, Aaron ve o bebeğe benzeyen kız da beni görmedi. durup dinledim, sohbetlerinin sonuna yetişmiştim. Kız, Lissa’ya doğru eğilmişti ve Lissa şaşkınlıktan kanı donmuşa benziyordu.

“Bana garajdan alınmış gibi geliyor. Değerli bir Dragomir’in bazı standartlarının olduğunu sanırdım.” Dragomir kelimesinin vurgusundan aşağılama akıyordu.

Oyuncak Bebeği omzundan yakalayarak ani bir hareketle çektim. Kız çok hafifti, neredeyse yere düşecekti.

“Tabii ki standartları var,” dedim. “Bu nedenle onunla konuşabiliyorsun.”

4

Bu kez Tanrı'ya şükürler olsun bütün avamların dikkatini toplamamıştık. Sadece yanımızdan geçen birkaç kişi durup izlemişti.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Oyuncak Bebek. Mavi gözleri açılmıştı ve öfkeden parlıyordu. Suratları-mız çok yakın olduğundan onu daha yakından inceleme fırsatı buldum. Pek çok Moroi gibi ince bir yapıya sahipti ama alışıldık boya sahip değildi. bu kadar genç görünmesinin nedenlerinden biri de buydu. Üzerindeki mor elbise muhteşimdi. Bana ucuzluk dükkanlarından giyindiğim gerçeğini hatırlattı. Elbiseyi daha yakından incelediğimdeyse, korsan ürün olduğunu farkettim.

Kollarımı kavuşturdum. “Kayboldun galiba küçük kız. İlk okul, batı kampüsünde.”

Yanakları pembeleşti. “Sakin bir daha elini sürme. Bana bulaşırsan ben de sana bulaşırım,” dedi.

Ah, nasıl bir başlangıçtı bu böyle? Sadece Lissa'nın baş hareketi, bir dizi gürültülü cevap silsilesini serbest bırakmamı önlemişti. Cevap vermek yerine, daha kaba bir güç kullanmayı, yani konuşmayı seçtim.

“Sen de bir aha ikimizden birine bulaşırsan, seni ortadan ikiye bölerim. Bana inanmıyorsan, Dawn Yarrow'a git ve dokuzuncu sınıfta ona ne yaptığımı sor. Muhtemelen o olay olduğunda sen ögle uykusundaydın.”

Dawn ile yaşadığım olay, en keyifli hatıralarımdan biri değildi. dawn'u ağaca doğru ittiğimde kemiklerini kırma-yı beklemiyordum. Gene de, bu kaza, zekamın yanında tehlikeli bir üne de kavuşmamı sağlamıştı. Bu hikaye, giderek efsane halini aldı ve hala geceleri kamp ateşi etrafında hikayemin anlatıldığını düşünmek hoşuma gider. Kızın yüzündeki ifadeden de, bu olayın efsane olduğunu anlamıştım.

O esnada, devriye gezen personellerden biri, küçük toplantımıza kuşkuyla baktı. Oyuncak Bebek, bir adım geri giderek Aaron'ın kolunu tutmuştu. “Hadi,” dedi.

“Hey, Aaron,” dedim neşeyle onun da orada olduğunu hatırlayarak. “Seni tekrar gördüğüme çok sevindim.”

Basıyla kısa bir selam verdi ve tedirgin tedirgin gülümsedi. Bir yandan da kızı kendine doğru çekti. Eski Aaron hiç değişmemişti. Hoş ve sevimliydi. Saldırgan olmamıştı hiç.

Lissa'ya döndüm. “İyi misin?” diye sordum. Başını salladı. “Az önce kimi tehdit ettiğim hakkında fikrin var mı?”

“Hayır en ufak bir fikrim yok.” Lissa’yı ögle yemeği kuyruğuna doğru götürecektim ki bana başını salladı. “Gidip besleyicileri görmem gerek,” dedi.

İçimi tuhaf bir duygu kapladı. Onun temel kan kaynağı olmaya o kadar alışmıştım ki, Moroi’nin normal rutinine döndüğü düşüncesi o an çok tuhaf gelmişti. Aslında çok da rahatsız etmişti. Böyle olmamalıydı. Günlük beslenmeler, bir Moroi’nin hayatının parçasıydı ve bu, birlikte yaşarken ona sağlayamadığım bir durumdu. Bu çok rahatsızlık verici bir durumdu. Beslendiği günler ben çok zayıf düşerdim, beslenmediği günlerdeyse Lissa çok bitkin olurdu. Biraz düzene kavuştuğu için mutlu olmam gerekirdi.

Zorla da olsa gülümsedim ve “Tabii, git,” dedim.

Beslenme odasına doğru ilerledi. Bu oda, kafeteryanın hemen bitişiğindeydi. Odanın içinde küçük bölmeler vardı ve bunlar biraz mahremiyet sağlamak içindi. Girişte koyu renk saçlı bir Moroi kadını bizi karşıladı ve elindeki dosyaya bir göz attı ve sayfaları inceledi. Aradığını bulunca, birkaç not alıp Lissa’ya kendisini izlemesini işaret etti. Bana da şaşkın şaşkın baksa da girmeme engel olmadı.

Bizi, tombul, orta yaşlı bir kadının oturmuş dergi okuduğu bir bölmeye götürdü. Yaklaştığımızı farkedince kafasını kaldırdı ve gülümsedi. Gözlerinde, pek çok besleyicide olan düşsel ve parıltılı bakışı görmüştüm. Kafasının bulutlarla dolu olduğundan yola çıkarak muhtemelen o günkü kotasını doldurmak üzere olduğunu anladım.

Lissa’yı tanıdı ve gülümsedi. “Hoş geldin Prenses,” dedi.

Bizi karşılayan kadın, yanımızdan ayrıldı ve Lissa, kadının yanındaki sandalyeye oturdu. Biraz rahatsız olduğunu hissettim. Ve benimkinden farklı bir rahatsızlıktı. Bu durum onun için de çok tuhaftı; çok uzun süredir sadece benimle beslenmişti. Ancak besleyicinin herhangi bir sıkıntısı yoktu. Yüzünde istekli bir ifade vardı. Bir sonraki iğnesini yapacak eroin bağımlısına benziyordu.

İçimi bir tiksinti kapladı. Bu, yıllardır yüzeye çıkmamış eski bir içgüdü gibiydi. Besleyiciler, Moroi yaşamının çok önemli bir parçasıydı. Düzenli kan kaynağı olmak için gönüllü çalışan, Moroi’nin gizli dünyasına hayatlarını adanmış, toplumun sınırlarındaki insanlardı. Hepsine çok iyi bakılırdı ve bütün ihtiyaçları karşılanırdı. Ama işin özünde, hepsi uyuşturucu bağımlısı gibiydi. Moroi salyasına ve her ısırıkta vücutlarına hızla akmasına bağımlıydılar. Moroi’ler ve gardiyanlar, bu bağımlılığı küçümserdi, ancak Moroi’ler, kurbanlarını zorla zapt edemedikleri sürece hayatta kalamayacaklarının da farkındaydılar. İkiyüzlülük doruk noktasındaydı.

Besleyici başını eğdi ve boynunu Lissa’ya sundu. Yıllarca süren günlük ısırıklardan boynunda yara izleri oluşmuştu artık. Lissa ile birlikte yaptığımız seyrek beslenmeler, boynumun temiz kalmasını sağlamıştı. Boynumdaki ısırık izleri en fazla bir iki gün sürerdi.

Lissa öne doğru eğildi ve sivri dişleri, besleyicinin teslim ettiği tenine girdi. Kadın gözlemini kapadı ve hafif bir zevk sesi çıkardı. Lissa’nın kan içişini yutkunarak izledim. Hiç

kan görmedim ama kafamda canlandırabiliyordum. Göğsümde bir duygu dalgası kabardı... Özlem. Kısırçılık. Gözlerimi kaçırarak yere baktım. Zihnimden kendimi azarlama-ya başladım.

Senin derdin ne? Neden özleyesin ki? Sen sadece iki günde bir yapabiliyordun. Bu derece bağımlısı da değildin. Olmak da istemiyordun.

Ama elimde değildi; vampir ısırığının mutluluğunu ve heyecanını hatırladığımdan kendime engel olamıyordum.

Lissa işini bitirdi ve yemek kuyruğuna doğru avamların arasına doğru ilerledi. Yemeğin bitmesine sadece on beş dakika kaldığı için kuyruk çok kısaydı ve yavaş yavaş yürüyerek sıraya girdim ve tabağımyı patates kızartması ve biraz da tavuk nugete büyüklüğündeki nesnelerle doldurdum. Lissa sadece yoğurt aldı. Moroi'lerin, aynı insanlar ve dampirler gibi gıdaya ihtiyaçları vardı ancak kan içtikten sonra pek iştahları kalmazdı.

"Söyle bakalım dersler nasıl geçti?" diye sordum.

Omuz silkti. Yüzü, renk ve hayatla aydınlanmıştı. "Pekala. Herkes bana baktı. Hem de herkes. Nerede olduğumuz hakkında bir sürü soru sordular. Arkamdan bir sürü fısıltı duydum.

"Evet, aynı durum benim de başıma geldi," dedim. Görevli çıkışımızı yaptı ve masalara doğru ilerledik. Lissa'ya, yandan bir bakış attım. "Keyfin yerinde öyle değil mi? Seni artık rahatsız etmiyorlardır umarım."

"Hayır... Her şey yolunda." Bağıımızdan hissettiğim duygular, kelimeleriyle çelişiyordu. Bunu hissedebileceğimi bil-

diğinden, bana ders programını uzatarak konuyu değiştirdi. Programa göz attım.

1. Periyod Rusça 2
2. Periyod Amerikan Koloni Edebiyatı
3. Periyod Element Kontrol Temelleri
4. Periyod Eski Şiir

- Öğle Yemeği -

5. Periyod Hayvan Davranışı ve Psikolojisi
6. Periyod İleri Kalkülüs
7. Periyod Moroi Kültürü 4
8. Periyod Slav Sanatı

"Ne gıcık," dedim. "Eğer sen de benim gibi Salak Matematik dersinde olsaydın, öğleden sonra aynı dersleri alırdık," dedim ve yürümeyi bıraktım. "Sen neden Element Temelleri alıyorsun? Bu ikinci sınıf dersi değil mi?"

Bana baktı. "Çünkü üst sınıflar belli bir zamanda uzmanlaştıkları dersleri alıyorlar."

Sonra sessizliğe kapıldık. Tüm Moroi'ler, elemet büyü- sü konusunda ustaydı. Bu ustalık, canlı vampirleri, ölü vampirler olan Strigoiler'den ayıran bir özellikti. Moroi'ler, büyü- yüyü bir lütuf olarak görürdü. Ruhlarının bir parçasıydı ve dünyaya olan bağlantılarıydı.

Uzun bir zaman önce, büyü- yü aleni bir biçimde kullananlardı. Büyü ile doğal felaketlerin önüne geçerler ve yiyecek

ve su üretimi gibi konularda kullanırlardı. Artık bunu çok sık kullanmalarına gerek yoktu ama büyü hala kanlarında vardı. İçlerinde alev alev yanıyordu, dünyaya ulaşip güçlerini kullanma isteği uyandırıyordu. Bunun gibi Akademiler, Moroı'lerin büyüü kontrol etmesine ve büyüyle nasıl daha farklı beceriler kazanmalarına yardım ederdi. Öğrenciler aynı zamanda, yüzyıllardır kullanılan ve katı bir biçimde uygulanan, büyüünün çevresindeki kuralları da öğrenmek zorundaydı.

Tüm Moroı'lerin her bir elementte küçük bir yeteneği olurdu. Bizim yaşımıza geldiklerinde, bir element diğer elementten daha fazla güçlenmeye başladığında, toprak, su, ateş veya havada 'uzmanlaşırdı'. Herhangi bir elementte uzmanlaşmamak, ergenliğe girmek gibi bir şeydi.

Ve Lissa... Lissa henüz uzmanlaşmamıştı.

"Bu dersi hala Bayan Carmack mı veriyor? Peki ne dedi?"

"Endişelenmediğini söyledi. Kısa sürede gerçekleşeceğini düşünüyor."

"Peki sen ona bahsettin mi?"

Lissa başını salladı. "Hayır. Tabii ki söylemedim."

Konuyu kısa kestik. Bu konu üzerinde çok fazla düşünür ancak ender konuşurduk.

Tekrar ilerlemeye başladık. Nereye oturacağımıza karar vermeden önce masaları inceliyorduk. Birkaç göz, bariz bir merakla bize baktı.

"Lissa!" diye seslendi biri yakından. Sesin geldiği yöne baktığımızda, Natalie'nin bize el salladığını gördük. Lissa ile

birbirimize baktık. Victor, nasıl Lissa'nın amcasıysa, Natalie de aynı biçimde kuzeniydi. Ama onunla çok fazla vakit geçirmemiştik.

Lissa omuz silkti ve o yöne doğru ilerlemeye başladı. "Neden olmasın ki?" dedi.

İsteksiz de olsa onu takip ettim. Natalie hoş kızdı ama tanıdığım en sıkıcı insanlardan biriydi. Okuldaki kraliyet üyelerinden pek çoğu, ünlü olmaktan hoşlanırdı ama Natalie bu gruba dahil değildi. Çok sadeydi, Akademi'nin politikaları ile çok ilgiliydi ama onları nasıl kullanacağı hakkında da hiçbir fikri yoktu.

Natalie'nin arkadaşları meraklı bakışlarla bizi süzdü ama Natalie hiçbir tepki vermedi. Kollarını bize dolamıştı. Onun da, Lissa gibi zümrüt yeşili gözleri vardı. Saçları da, Victor'un hastalığı saçlarına ak düşürmeden olduğu kadarki gibi simsiyahtı.

"Döndünüz! Geleceğinizi biliyordum! Herkes sonsuza kadar gittiğinizi söylüyordu ama ben buradan uzak kalamaya çağınızı biliyordum. Neden gittiniz? Buradan gitme nedeniniz ile ilgili o kadar çok hikaye uyduruldu ki!" Natalie, gevezelik yapmaya devam ederken Lissa ile birbirimize baktık. "Camille, ikinizden birinin hamile kaldığını ve kürtaj yaptırmak için buradan ayrıldığınızı söyledi ancak ben bunun doğru olamayacağını biliyordum. Başka birisi de Rose'un annesinin yanına kaçtığınızı söyledi ama oraya gitmenizden Bayan Kirova'yı ve babamı çok üzeceğini tahmin ettim. Oda arkadaşları olabileceğimizi biliyor muydunuz? Çünkü geçenlerde..."

Bir türlü susmak bilmiyordu ve konuşurken de sivri dişleri parlıyordu. Kibarca gülümsedim ve Natalie o tehlikeli soruyu sorana kadar bu saldırıyla ilgilenme işini Lissa'ya bıraktım.

"Kan için ne yaptın Lissa?"

Masanın tamamı da soru dolu gözlerle bize bakıyordu. Lissa donup kalmıştı ama ben hemen araya girdim. Söyleyeceğim yalan, kolayca dudaklarımdan dökülmüştü.

"Ah çok kolay oldu. Kan vermek isteyen pek çok insan var."

"Gerçekten mi?" diye sordu Natalie'nin arkadaşlarından birisi gözlerini açarak.

"Tabii. Partilerde ve orda burda kan bulmak çok kolay. Sürekli kafa yapacak bir şeylerin peşindeler ve vampirlerin bunu yapabildiğinden pek haberleri yok. Pek çoğu o kadar kaymış halde ki neler olduğunu hatırlamıyorlar bile." Bulaşık ayrıntılarının sonu gelmeye başladığında elimden geldiğince sakın ve güvenli bir biçimde omuz silkmekle yetindim. İçlerinden birinin daha fazlasını bilmesine imkan yoktu. "Dediğim gibi, kolay oldu. Hatta kendi besleyicilerimizden bile daha kolaydı."

Natalie buna inanmış gibi göründü ve başka bir konuya geçti. Lissa da bana minnet dolu bir bakış attı.

Dikkatimi bir kere daha sohbetten uzaklaştırdım ve eski yüzleri bir bir incelemeye başladım. Kimin kiminle birlikte olduğunu ve okul içinde gücün nasıl yer değiştirdiğini anlamaya çalışıyordum. Mason, bir çırak grubu ile birlikte otu-

ruyordu. Göz göze geldik ve gülümsedim. Onun yanında ise bir grup Moroi kraliyet üyesi oturuyordu ve gülüşüyorlardı. Aaron ve sarışın kız da orada oturuyordu.

"Hey, Natalie," dedim sözünü keserek. Beni farketmemiştii ya da umursamamıştı. "Aaron'ın yeni sevgilisi kim?" diye sordum.

"Efendim? Ha. Mia Rinaldi," dedi. Boş boş baktığımı görünce de "Onu hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hatırlamalı mıyım? Biz gittiğimizde burada mıydı?"

"Hep buradaydı," dedi Natalie. "Bizden sadece bir yaş küçük."

Lissa'ya soru dolu bir bakış attım ama o sadece omuz silkti.

"Bize neden bu kadar kızgın?" diye sordum. "İkimiz de onu tanımıyoruz ki!"

"Bilmiyorum," dedi Natalie. "Belki de Aaron'I kıskanıyor. Siz buradan gittiğinizde pek de önemli biri değildi ama çok kısa sürede popüler bir kız oldu. Kraliyetten gelmiyor, başka bir özelliği de yok. Aaron ile birlikte olmaya başladıkten sonra..."

"Tamam anladım," diye sözünü kestim. "Çok da önemi yok..."

Bakışlarım, masamızın yanından geçen Jesse Zeklos'a kaydı. Ah Jesse. Onu tamamen unutmuştum. Mason ve bazı çıraklarla flört etmek hoşuma giderdi ama Jesse tamamen farklı bir kategoriye aitti benim için. Başka erkeklerle sadece flört etmekten hoşlandığım için flört ederdim. Ama Jesse

ile birlikte yarı çıplak olabilme umuduyla flört ederdim. Kraliyetten gelen bir Moroi'ydi ve çok çekiciydi. Üzerinde DİKKAT: YAKABİLİR uyarısı taşınmalıydı. Göz göze geldik ve sırttı.

"Hey Rose, hoş geldin. Hala kalp kırmaya devam ediyor musun?" diye sordu.

"Gönüllü müsün?"

Biraz daha sırttı. "Birlikte olup bunu görelim. Söz veriyor musun?"

Yoluna devam etti ve arkasından hayranlıkla baktım. Natalie ve arkadaşları da dehşet içinde bana bakıyordu. Dimitri'nin olduğu gibi bir tanrı olmayabilirdim ama bu grup içinde Lissa ve ben Tanrı gibiydik. En azından değişik bir yapıya sahip eski tanrılardık.

"Aman Tanrım," diye bağırdı kızlardan biri. Adını hatırlamıyordum. "Bu Jesse!"

"Evet," dedim gülümseyerek. "Ta kendisi."

"Keşke senin kadar güzel olsaydım," dedi içini çekerek.

Herkesin gözü üzerimdeydi. Teknik olarak ben yarı Moroi sayılırdım ama görünüşüm insandı. Buradan uzakta olduğumuz sürede de insanlara çok güzel uyum sağlamıştım. Hatta nasıl göründüğümü artık düşünmüyordum bile. Ama burada, ince vücutlu ve küçük göğüslü Moroi kızları arasında, iri göğüs ve kıvrımlı kalça gibi bazı özelliklerim dikkat çekiyordu. Hoş göründüğümü biliyordum ama Moroi erkekleri için vücudum sadece hoş değildi daha fazlası da vardı. Bariz bir biçimde seksiydim. Dampirler, bütün Moroi

erkeklerinin 'denemek' istediği bir yenilik, kazanmak istedikleri egzotik bir zaferdi.

Dampirlerin burada bu kadar çekici olması oldukça iro-nik bir durumdu çünkü ince Moroi kızları, insan dünyasında oldukça popüler olan bir deri bir kemik süper modelle-re benziyordu. pek çok insan, bu 'ideal' sıksıklığı elde edemezdi. Aynı Moroi kızlarının ne yaparlarsa yapsınlar benim gibi görünemeyecekleri gibi. Herkes, elde edemeyeceğini istiyordu.

Öğleden sonraki ortak derslerde Lissa ile birlikte oturduk ama çok fazla konuşmadık. Önceden bahsettiği bakış-lar, bir an olsun peşimizi bırakmıyordu ama çevremdekiler-le ne kadar konuşsam, havanın da o kadar ısındığını fark-ettim. Yavaş yavaş da olsa bizim kim olduğumuz hatırlan-maya başlamıştı ve çılgın hilemizin yarattığı şok da -dalave-resi olmasa da- ağır ağır sönmeye başlamıştı.

Belki de, benim kim olduğumu hatırlamaya başladıklarını söylemem daha doğru çünkü tek konuşan bendim. Lissa hiçbir şey söylemeden bakıyor ve sadece dinliyordu. Soh-bet etme girişimlerimi ya farketmiyor ya da katılmak istemi-yordu. İçinden taşan endişeyi ve üzüntüyü hissedebiliyor-dum.

"Pekala," dedim Lissa'ya nihayet dersler bittiğinde. Okul binasının dışında durduk ve bunu yaparken, Kirova ile yaptığım anlaşmayı ihlal ettiğimin farkındaydım. "Burada kala-mayız," dedim ona dikkatle kampüsün çevresine bakarak. "Buradan kaçmanın bir yolunu eninde sonunda bulacağım."

“Sence bir kere daha başarabilir miyiz?” diye sordu Lissa sessizce.

“Kesinlikle.” O kadar kesin konuşuyordum ki. Bir kere daha Lissa’nın benim duygularımı hissedemiyor olmasından çok memnundum. İlk kaçışımız oldukça ustaca planlanmıştı. Bir kere daha denemek çok tehlikeliydi ama bu bir yol bulamayacağım anlamına gelmiyordu.

“Bulacaksın değil mi?” diye sordu. Gülümsüyordu ancak daha çok kendi kendine gülümsüyor gibiydi. Sanki aklına komik bir şey gelmiş gibiydi. “Tabii ki bulursun ama sanki...” dedi ve içini çekti. “Gidip gitmemek konusunda emin değilim. Belki... Belki de burada kalmalıyız.”

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştırdım. “Ne?” diyebildim. Duygularımı daha güzel bir biçimde ifade edebilirdim ama o anda aöyleyebildiğim tek kelime buydu. Bunu ondan hiç beklemiyordum.

“Seni gördüm Rose. Derste, egzersizler hakkında diğer çıracılarla konuşmanı gördüm. Çok özlediğin belli oluyor.”

“Ama buna değmez ki,” diye karşı çıktım. “Tabii... Tabii sen...” diyebildim ancak cümlemleri tamamlayamadım. Lissa haklıydı. Neler hissettiğimi anlamıştı. Diğer çıracıları özlemiştim. Hatta bazı Moroı’leri bile özlemiştim. Sadece bu kaddarlar da kalmıyordu. Deneyimsizliğimin ağırlığı, geride kalmamın yarattığı eksiklik giderek kendini hissettiriyordu.

“Daha iyi olabilir,” diye karşı çıktı. “Daha önce hiç bu kadar... Anladın işte, bir süredir yaşadıklarımızı düşününce. Bir süredir bizi takip eden ve izleyen kimseyi görmedim.”

Bu söylediğine yanıt vermedim. Akademi’den ayrılma-ndan önce, sanki bir avmış gibi onu sürekli izleyen birilerinin olduğunu hissedirdi. Bu hissettiğini doğrulayacak bir kanıt göremedim ama bir keresinde öğretmenlerden birinin bu konu hakkında konuştuğunu duymuştum. Güzel bir Moroı olan Bayan Karp’tı. Koyu kestane saçları ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Bu kadının kaçık olduğuna da hiç şüphem yoktu.

“Kimin gözetlediğini asla bilemezsin,” derdi sınıfın içinde panjurları kapatırken. “Kimin takip ettiğini de bilemezsin. Güvende olmak en iyisi. Daima güvende olmak en iyisi.” Kendi kendimize kıs kıs gülerdik çünkü alışılmışın dışında ve paranoyak öğretmenler olunca öğrencilerin gülmesi çok normaldi. Lissa’nın da onun gibi davrandığı düşünce- si beni rahatsız etmişti.

“Sorun nedir?” diye sordu Lissa düşüncelere daldığımı görünce.

“Ha? Hiçbir şey. Sadece düşünüyordum,” dedim içimi çekerek. Kendi isteklerim ve Lissa için en iyi neyin olacağı arasındaki dengeyi kurmaya çalışıyordum. “Liss, burada kalabiliriz sanırım... Ama bazı şartlarımız olacak.”

Bu söylediğime kahkaha attı. “Rose ultimatomu galiba!”

“Ben ciddiylim.” Çok fazla konuşmak istemiyordum.

“Kraliyet üyelerinden uzak durmanı istiyorum. Kastım Natalie ve diğerleri değil. Kimlerden bahsettiğimi biliyorsun. Güç oyuncularını diyorum. Camille, Carly ve grubundan.”

Neşesi şaşkınlığa döndü. “Sen ciddi misin?”

"Tabii ki. Zaten onları sevmiyorsun."

"Sen seviyorsun."

"Hayır. Pek değil. Onların sunabileceklerini seviyorum. Partiler ve olanakları hoşuma gidiyor."

"Evet ama bu farklı." Bakışları donuklaştı. Herhangi bir şeye odaklanamadığı belliydi. "Burada... Burada onların bir parçası olmak zorundayım. Uzak kalmam mümkün değil."

"Lanet olsun tabii ki kalabilirsin. Natalie bunu yapıyor sonuçta."

"Natalie'ye ailesinin unvanı miraz kalmayacak," diye karşı çıktı. "Ben çoktan bu mirası aldım. Bu işin içinde yer almam ve bağlantıları kurmaya başlamak zorundayım. Andre..."

"Liss," diye homurdandım. "Sen Andre değilsin." Kendisini hala erkek kardeşiyle kıyasladığına inanamıyordum.

"O, her zaman bu işin içinde yerini aldı."

"Evet, tabii," dedim ters ters. "Ama şimdi ölü."

Yüzü sertleşti. "Bazen gerçekten çok kaba olabiliyorsun."

"Sana kibar davranmak için yanında değilim. Kibarlık istiyorsan, Dragomir prensesinin gözüne girebilmek için birini boğazlayacak bir düzine koyun bulabilirsin. Ben senin yanında, gerçekleri söylemek için varım ve işte sana gerçekler: Andre öldü. Şimdiki varis sensin ve bununla elinden geldiğince başa çıkmak zorundasın. Ama şimdilik durumun, kraliyet üyelerinden uzak durman gerektiği an-

lamına geliyor. Şimdilik eğileceğiz ve kimsenin dikkatini çekmeden ortaya ulaşacağız. Tekrar her şeye dahil olacaksın Liss ve o zaman da..."

"Delirecek miyim?" diye tamamladı benim bitiremediğim cümlemi.

Uzaklara baktım. "Demek isteidğim..."

"Sorun değil," dedi bir süre sonra. İçini çekti ve koluma dokundu. "Güzel. Kalacağız ve kendimizi her şeyden uzak tutacağız. Aynı senin dediğin gibi 'kimsenin dikkatini çekmeden ortaya' ulaşacağız. Natalie ile görüşmeye devam edebiliriz sanırım."

Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirini istemiyordum. Eskiden olduğu gibi kraliyet partilerine gitmek, sarhoş olup çılgınlar gibi eğlenmek istiyordum. Lissa'nın annesi, babası ve kardeşi öldüğünden beri bu hayattan yıllarca uzak kalmıştık. Ailesinin unvanının varisi olacak kişi Andre olabilirdi ve kesinlikle bu duruma uygun davranıyordu. Yakışıklı ve hayat doluydu. Tanıştığı herkesi etkilerdi. Kampüsteki bütün kraliyet gruplarının ve kulüplerin lideriydi. Ölümünden sonra, Lissa, kardeşinin yerini alması gerektiğini hissetti.

Onunla birlikte bu dünyada yerimi almak zorundaydım. Benim için çok kolaydı çünkü işin politikasıyla çok fazla uğraşmak zorunda kalmamıştım. Hoş bir dampirdim. Başma bela açmak veya kaçık dalaverelere bulaşmak istemiyordum. Herkes için tam bir yenilik olmuştum. Eğlenceli bir durum olduğumdan, herkes benim ortalarda olmamdan memnun gibiydi.

Lissa'nın başka konularla ilgilenmesi gerekiyordu. Dragomir'ler, yönetimdeki on iki aileden birisiydi. Moroi topluluğunda, çok güçlü bir konumu vardı ve diğer genç kraliyet üyeleri de onun takdirini kazanmak istiyordu. Sahte arkadaşları ona çeşitli dedikodular taşıyor ve diğerlerine karşı birlik olmaya uğraşıyordu. Kraliyet üyeleri rüşvete başvurulabilir ve gözlerini bile kırpmadan hainlik yapabiliirdi –hem de birbirlerine. Dampirlere ve kraliyetten olmayanlara gelince, ne yapacakları hiç ama hiç belli olmazdı.

Bu zalim kültür eninde sonunda Lissa'yı da içine çekmeyi başarmıştı. Yapısı gereği çok dürüst ve kibardı ve bu özelliklerine bayılırdım. Kraliyet oyunları ile üzgün olduğumu ve gerginleştiğini görmeye dayanamıyordum. Kazadan sonra kendini çok savunmasız hissetmeye başlamıştı ve onu üzgün göreceğime dünyadaki bütün partilerden vazgeçerdim.

"Pekala o zaman," dedim sonunda. "Zaman içinde nasıl olacağını göreceğiz. Herhangi bir şey kötü giderse, hem de herhangi bir şey, buradan derhal gideceğiz ve bu konu hakkında tek bir söz bile istemiyorum."

Başını salladı.

"Rose!"

İkimiz de Dimitri'nin uzakta beliren silüetine baktık. Buradan ayrılma ile ilgili konuştuklarımızı duymamış olmasını diledim içimden.

"Egzersiz için geç kaldın," dedi duygusuz bir sesle. Lissa'ya başıyla kibar bir selam verdi. "Prenses."

Dimitri ile uzaklaşırken, Lissa için endişelenmeye devam ettim. Burada kalmamın doğru olup olmadığını merak ediyordum. Bağımızdan, panik yapmamı gerektirecek hiçbir uyarı yoktu ama duyguları her yere yayılmış durumdaydı. Karışıklık. Nostalji. Korku. Beklenti. Bütün bunlar olanca gücüyle bana doğru akıyordu.

Daha hiçbir şey olmadan gerilimi hissetmişim. Aynı, uçakta yaşananlar gibiydi. Duyguları o kadar güçlenmişti ki, onları durdurma fırsatı yakalamadan önce beni içine çekmişti.

Avamların arasından, okulun pek çok dini ihtiyacı için hizmet veren küçük Rus Ortodoks kilisesine doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Lissa, ayinlere düzenli olarak katılırdı. Ben pek düzenli bir katılımcı değildim. Tanrı ile aramda makul bir anlaşma yapmışım. Pazar günleri uyumama izin verdiği sürece ona inanmaya devam edecektim.

Lissa içeri girdiğinde, dua etmek için gitmediğini anladım. Benim bilmediğim, başka bir amacı olduğu belliydi. Etrafına bakındı ve çevresinde rahiplerin ve dua etmek için gelen hiç kimsenin olmadığını emin oldu. Mekan boştu.

Kilisenin arkasındaki girişten süzülerek tavan arasına çıkan dar ve gıcırtilı ahşap merdivenlerden tırmanmaya başladı. İçerisi karanlık ve tozlu. İçeri süzülen tek ışık, güneşin doğuşunun soluk parıltısını, yerdeki renkli mücevherlerin üzerine yansıtan, renkli camdan gelendi.

O ana kadar, bu odanın Lissa için bir çeşit inziva köşesi olduğunu farketmemişim. Şimdi ise, düşünmek için buraya kaçışı ile ilgili hatıralardan bunu hissedebiliyordum. Tanıdı-

ğı bir ortama girince, içindeki sıkıntı yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Pencerenin yanındaki koltuğa oturdu ve başını koltuğun kenarına dayadı. Bir anlığına bile olsa, sessizlik ve ışıktan büyülenmişti.

Strigoiler'in aksine, Moroi'ler ışığa biraz daha fazla dayanabilirdi. Ancak ışığa maruz kalmada limitleri vardı. Orada oturmak bile, Lissa için güneşlenmek gibi gelmişti. Güneş ışığını seyrelten camın koruması altındaydı.

Nefes al... Derin nefes al, dedi kendi kendine. Her şey güzel olacak. Rose her şeyi yoluna koyacak.

Her zamanki gibi bu söylediğine içtenlikle inanıyordu ve rahatlamaya başlamıştı.

Karanlıktan kısık bir ses geldi.

"Akademi'nin sahibi olabilirsin ama pencere koltuğu senin değil."

Lissa oturduğu yerden fırladı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Endişesini paylaştığımdan benim nabzım da hızlandı. "Kim var orada?"

Kısa bir süre sonra, kasa yığınının arkasından bir figür belirdi. Lissa'nın görüş alanının dışındaydı. Bir adım daha yaklaştı ve ışık zayıf olsa da tanıdık özellikler ortaya çıktı. Karmaşık siyah saçlar. Soluk mavi gözler. Hiç eksik olmayan alaycı bir sırıtış.

Christian Ozera.

"Endişelenme," dedi. "Seni ısırmayacağım. En azından korktuğun şekilde ısırmayacağım," dedi ve kendi esprisine kıkırdadı.

Lissa bunu komik bulmamıştı. Christian'ı tamamen unutmuştu. Ben de unutmuşum.

Bizim dünyamızda ne olursa olsun, vampirler hakkında birkaç temel gerçek değişmeden kalırdı. Moroi'ler canlıydı; Strigoiler ise yaşayan ölüydü. Moroi'ler ölümlüydü; Strigoiler ölümsüzdü. Moroi'ler doğar, Strigoiler ise yapılırdı.

Strigoi yapmanın iki yolu vardı. Strigoiler zor kullanarak olsa da tek bir ısırıkla insanları, dampirleri veya Moroi'leri dönüştürebilirdi. Ölümsüzlük vaadiyle baştan çıkan bir Moroi, beslenme esnasında kasıtlı olarak birini öldürürse, kendi seçimi doğrultusunda Strigoi olabilirdi. Bu, karanlık ve çarpık bir işti, bütün günahların en büyüğüydü; hem Moroi yaşam tarzına hem de doğanın kendisine aykırıydı. Karanlık yolu seçen Moroi'ler, element büyüsü ile olan bağlantılarını ve diğer dünyevi güçlerle olan ilişkisini kaybederdi. Bu nedenle de artık güneş ışığına çıkamaz hale gelirlerdi.

Christian'ın anne ve babasının başına gelen buydu. Strigoi olmuşlardı.

Daha doğrusunu söylemek gerekirse, eskiden Strigoi'ydiler. Gardiyanlardan oluşan bir alay, onların izini sürmüş ve öldürmüştü. Dedikodular doğruy-

sa, Christian çok gençken olan biten her şeyi şahit olmuştu. Kendisi Strigoi olmasa da, bazıları, sürekli siyah giydiği ve içine kapanık olduğundan dolayı Strigoi olmaktan çok da uzak olmadığını düşünüyordu.

Strigoi olsun ya da olmasın, ona bir türlü güvenemiyordum. Tam bir başbelasıydı ve sessizce Lissa'ya bir an önce oradan çıkması için bağırdım. Ama salak tek yönlü bağ yüzünden çılgınlığım hiçbir işe yaramadı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Lissa.

"Manzaraya bakıyorum, tabii ki. Üzerindeki muşambayla, o sandalye özellikle yılın bu zamanında çok sevimli. Şuradaki eski kutu, kutsal ama kaçık Aziz Vladimir'in yazılarıyla dolu. Köşede duran, bacakları olmayan masayı da unutmayalım."

"Her neyse," dedi Lissa ve gözlerini devirdi. Gitmek için kapıya doğru yöneldi ama Christian onu engelledi.

"Peki ya sen?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Sen niçin buradasın? Gitmen gereken partiler ya da mahvetmen gereken hayatlar yok mu?"

Lissa'nın eski canlılığı yerine gelmişti. "İşte bu gerçekten harika. Ne kadar soğukkanlı olduğunu göstermek için Lissa'yı mı kızdıracaksın? Bugün hiç tanımadığım kızlar bile bana bağırdı ve şimdi de seninle uğraşmak zorundayım sanırım. Rahat kalmam için ne gerekiyor?"

"Demek o yüzden buraya geldin. Hüzünlü bir parti vermek istedin kendine."

"Ben şaka yapmıyorum. Çok ciddiym," dedi Lissa. Lissa'nın artık sinirlenmeye başladığını hissedebiliyordum. Şu anki hisleri, az önceki gerginliğini gölgede bırakmıştı.

Christian omuz silkti ve eğimli duvara doğru rahat bir edayla yaklaştı. "Ben de ciddiym. Hüzünlü partileri severim. Keşke parti şapkası da getirseydim. İlk olarak ne için bunalım yapmak istiyorsun? Tekrar popüler olmak ve sevilmek için bir gün yetecek mi sana? Sana yeni kıyafet gelene kadar birkaç hafta nasıl bekleyeceksin?"

"Beni rahat bırak," dedi öfkeyle Christian'ı iterek.

"Bekle," dedi Christian, Lissa kapıya ulaştığında. Sesindeki alaycı ifade yok olmuştu. "Eee... Nasıl bir şey?"

"Ne nasıl bir şey?" diye karşı çıktı.

"Dışarıda olmak. Akademi'den uzak olmak."

Lissa, yanıt vermeden önce biraz duraksadı. Christian'ın sohbet etmek için yaptığı bu zekice denemeye hazırlıksız yakalanmıştı. "Harikaydı. Kimse, benim kim olduğumu bilmiyordu. Sadece başka bir insandım. Moroi degildim. Kraliyetten degildim. Hiçbir şey degildim," dedi ve yere baktı. "Burada herkes kim olduğumu bildiğini zannediyor."

"Evet. Geçmişinden kurtulman çok zor," dedi Christian acı acı.

O anda Lissa ile aklımıza, elimizde olmadan Christian için hayatın ne kadar zor olabileceği geldi. Çoğu zaman, insanlar ona sanki hiç yokmuş gibi davranırdı. Sanki bir hayalet gibiydi. Onunla veya onun hakkında kimse konuşmazdı. Onu umursamazlardı. Annesinin ve babasının işlediği suçun lekesi o kadar güçlüydü ki, Ozero ailesinin tamamını gölgeliyordu.

Gene de, Christian, Lissa'yı çok kızdırmıştı ve Lissa onun için üzüleliyordu.

"Bu da nedir? Senin hüzünlü partin mi oldu şimdi?"

Christian, onaylar bir biçimde kahkaha attı. "Bu oda, yaklaşık bir yıldır benim pıty partime ev sahipliği yapıyor zaten."

"Pardon," dedi Lissa gergin gergin. "Ayrılmadan önce ben de buraya sık sık gelirdim. Bu odada, senden daha eskiyim."

"Kıdem sırası. Ayrıca, insanlar Strigoï olduğumu düşünmesin diye olabildiğince çok kilisenin etrafında olmalı-

yım... En azından şimdilik," dedi. Sesinde tekrar acı bir ton belirmişti.

"Seni ayinlerde hep görürdüm. Gitmenin tek nedeni bu mu? Çevreye iyi görünmek için mi?" Strigoiler kutsal mekanlara giremezdi. Bu kadar günaha izin verilemezdi.

"Tabii ki," dedi. "Başka neden gideyim ki? Ruhumun iyiliği için mi?"

"Herneyse," dedi Lissa. Bu konuda Christian'dan farklı düşündüğü çok belliydi. "Seni yalnız bırakayım o zaman."

"Bekle," dedi bir kere daha Christian. Gitmesini istemediği çok belliydi. "Seninle bir anlaşma yapalım. Eğer bana tek bir şey söylersen burada istediğin kadar takılabilirsin."

"Ne?" dedi Lissa gözlerine bakarak.

Christian öne doğru eğildi. "Seninle ilgili bugün duyduğum dedikodular arasında özellikle bir konu hiç gündeme gelmedi. Ve inan bana, kimse doğrudan benimle konuşmasa da çok şey duydum. Neden gittiğinizi, dışarıda neler yaptığınızı, neden geri döndüğünüzü, uzmanlaşmanızı, Rose'un Mia'ya neler söylediğini vesaire her şeyi didik didik ettiler. Ama bütün bunların yanında, hiç kimse ama hiç kimse Rose'un, kan almana izin veren kaçık insanlar olduğuyla ilgili salak hikayesini sorgulamadı."

Lissa uzaklara baktı ve yanaklarının yanmaya başladığını hissettim. "Anlattığı salak bir hikaye değil."

Christian hafif bir kahkaha attı. "Ben de insanlarla birlikte yaşadım. Annem ve babam... Öldükten sonra amcamla birlikte uzaklarda kaldık. Kan bulmak sizin söylediğiniz ka-

dar kolay değil,” dedi. Lissa’dan cevap gelmeyince bir kahkaha daha attı. “Sana kan veren Rose’du değ i mi? Seni o besledi?”

Hem onun hem de benim iç i me yeni bir korku doğ du. Okulda hiç kimse bunu bilmemeliydi. Kirova ve yanındaki gardiyanlar bunu biliyordu ama bu bilgiyi kendilerine saklamış lardı.

“Pekala. Bu dostluktan başka bir şey olmasa gerek,” dedi.

“Hiç kimseye söylemeyeceksin,” diye ağ zından kaçırdı Lissa.

Tek ihtiyacımız da buydu zaten. Kısa bir süre önce hatırlatıldığım gibi, besleyiciler, vampir ısırgı bağımlısıydılar. Bunu hayatımızın bir parçası olarak kabul etmiş tik ama gene de bu küçük gördüğümüz bir durumdu. Herkes için, özellikle de bir dampir için, bir Moroı’nin kan almasına izin vermek kirli bir iş ti. Aslında, bir dampirin yapabileceğ i en acayip ve hatta en pornografik şey, seks sırasında Moroı’nin kanını iç mesine izin vermesiydi.

Lissa ve ben tabii ki seviş memiş tik ama onu beslediğ imi öğrenenlerin hakkımızda ne düşüneceğ ini ikimiz de biliyorduk.

“Hiç kimseye söyleme,” diye tekrarladı Lissa.

Christian ellerini ceketinin cebine soktu ve sandıklar-
dan birinin üzerine oturdu. “Kime söyleyebilirim ki? Bak, gidip pencere koltuğ una otur. Eğer benden korkmazsan bugünlük koltuk senin olsun ve istediğ in kadar burada kal.”

Lissa, Christian’ı inceliyordu ve tereddütlüydü. Christian karanlık ve hırçın görünüyordu. Dudakları, ‘ben isyankarım’ dercesine bükülmüş tü ancak çok tehlikeli görünmüyordu. Strigoı gibi durmuyordu. Lissa, dikkatli bir biçimde koltuğ a oturdu. İstemdiş i olarak soğ uğ a karşı kollarını sıvazlıyordu.

Christian onu izledi ve kısa bir süre sonra odanın iç i hissedilebilir bir biçimde ısındı.

Lissa, Christian’ın gözlerine baktı ve gülümsedi. Buz mavis i gözlerini daha önce farketmemiş olmasına ş aşırmış tü.

“Ateş te mi uzmanlaşt ın?”

Christian baş ını salladı ve kırık bir sandalye aldı. “Artık bir nebze de olsa lükse kavuş tuk.”

Görüntüden çıktım.

“Rose? Rose?”

Gözlerimi kırparak Dimitri’nin yüzüne odaklandım. Bana doğru eğ ilmiş , elleriyle omzumu tutuyordu. Durdum. Üst okul binalarını ayıran avlunun ortasında dikiliyorduk.

“Sen iyi misin?”

“Ben... evet. Ben Lissa ile... Onunla birlikteydim...” dedim ve elimi alnıma koydum. Daha önce hiç bu kadar uzun süren bir deneyim yaşamamış tik. “Onun beynindeydim.”

“Onun... beyninde mi?”

“Evet. Bu da aramızdaki bağı n bir parçası,” dedim. Bu durumu ayrıntılarıyla açıklayacak halim yoktu.

“Lissa iyi mi?”

“Evet... İy i...” dedim ancak tereddütlerim vardı. Gerçekten iyi miydi? Christian Ozero az önce biraz zaman geçirme-

yi teklif etmişti. Bu iyi sayılmazdı. Kisenin dikkatini çekmeden, 'ortaya ulaşma' konusu ve karanlık tarafa geçiş konusu vardı. Ama bağımızda uğuldayan duygular artık korkutucu ya da üzücü değildi. Lissa neredeyse memnun sayılırdı ama gene de biraz gergindi. "Tehlikede değil," dedim en sonunda. En azından güvende olmasını umuyordum.

"Devam edebilecek misin?" diye sordu Dimitri.

Kısa bir süre önce karşımda duran sert ve metanetli savaşçı bir anlığına da olsa gitmişti ve gerçekten çok endişeli görünüyordu. Gerçekten çok endişelenmişti. Gözlerini bu biçimde üzerimde hissetmek, içimde bir şeylerin pır pır etmesine neden olmuştu. Bunun çok aptalca olduğunu tabii ki kabul ediyordum. Karşımdaki adam hayranlık uyandıracak kadar iyi görünümü diye ahmakça düşüncelere kapılmanın alemi yoktu. Her şey bir yana, Mason'a göre kendisi sosyal bir tanrıydı ve iddialara göre beni acılar içinde kıvrınarak bırakacaktı.

"Evet, iyiyim."

Spor salonunun giyinme odasına girdim ve bir gün boyunca kot pantolon ve tişörtle çalıştıktan sonra nihayet birinin bana vermeyi akıl ettiği spor kıyafetlerini giydim. Kıyafetler çok biçimsizdi. Lissa'nın Christian ile birlikte olması canımı sıkıyordu ancak kaslarım bugünkü daha fazla egzersiz istemedikleri konusunda beni uyardıkları için bu düşüncelerimi şimdilik bir kenara ittim.

Dimitri'ye, bana bu seferlik izin verip veremeyeceğini sordum.

Kahkaha attı ve bu kahkahasının neşeden değil sorunun komik olmasından olduğunu derhal anladım.

"Bu kadar komik mi?"

"Ah," dedi yavaş yavaş gülümsemesi yok olmuştu. "Demek ciddisin."

"Tabii ki ciddiyim! Düşünsene, teknik olarak iki gündür uyumadım. Eğitime hemen mi başlamak zorundayız? İzin ver de yatağıma gideyim," diye sızlandım. "Sadece bir saat uyuyacağım."

Kollarını kavuşturdu ve beni baştan aşağı süzdü. Az önceki endişeleri gitmişti. Şimdi tamamen iş odaklı düşünüyordu. Acımasız sevgi bu olsa gerek. "Şimdiye kadar aldığın eğitimlerden sonra kendini nasıl hissediyorsun peki?"

"Her yerim dökülüyor."

"Yarın daha da kötü hissedeceksin."

"Yani?"

"Yani hala bir şeyler hissedebiliyorken zıplamaya başla... O kadar da kötü değil."

"Bu nasıl bir mantık?" diye karşı çıktım.

Beni ağırlık odasına götürdüğü için daha fazla karşı çıkmanın bir faydası olmayacaktı. Bana ağırlıkları gösterdi ve kaç tekrar yapmamı istediğini söyledi. Sonra hırpalanmış romanını alarak köşeye çekildi. Ne tanrı ama!

İşim bittiğinde yanıma geldi ve birkaç tane gevşeme ve esneme hareketi gösterdi.

"Sen nasıl Lissa'nın gardiyanı oldun?" diye sordum. "Birkaç yıl önce burada değildin. Bu okulda eğitim bile almadın."

Soruma hemen cevap vermedi. Kendisi hakkında sık sık konuşmayı pek sevmediğini farkettilim. "Hayır. Sibirya'daki okula gittim."

"Oha. Montana'dan daha kötü bir yer varsa orasıdır herhalde."

Gözlerinde bir şey, belki eğlendiğine dair bir şey vardı ama şakayı anlayıp anlamadığını belli etmedi. "Mezun olduktan sonra, bir Zeklos Lordu'nun gardiyanlığını yaptım. Kısa bir süre önce de öldürüldü." Gülümsemesi kayboldu ve yüzü karardı. "Sonra buraya gönderildim çünkü kampüste fazladan gardiyana ihtiyaç vardı. Prenses ortaya çıktığında da onun gardiyanı olarak atandım çünkü çoktan zaten buralardaydım. Kampüsten ayrılana kadar da başka bir şeyin önemi yok."

Önceden söylediklerini düşündüm. Koruması gereken adamı Strigoiler mi öldürmüştü? "Bu söylediğin Lord, senin gözetimindeyken mi öldürüldü?"

"Hayır. Diğer gardiyanı ile birlikteydi. Ben orada değildim."

Sustu, aklının başka bir yerlerde olduğu çok belliydi. Moroi'ler bizden çok şey bekliyordu ancak gardiyanların öyle veya böyle sadece insane olduğunun da farkındaydılar. Bu nedenle, gardiyanlar da herhangi bir işte çalışır gibi maaş alır ve izin kullanabilirlerdi. Annem gibi bazı sert gardiyanlar izin kullanmayı reddeder ve Moroi'lerin tarafını asla terketmeyeceklerine yemin ederdi. Şimdi Dimitri'ye bakınca, onun da böyle bir gardiyan olabileceğini düşündüm.

Eğer izinli olarak görev dışındaysa, o adama olanlar için kendisini çok fazla suçlayamazdı. Gene de elinde olmadan da olsa suçluyordu. Lissa'nın başına böyle bir şey gelse ben de kendimi suçlardım.

"Hey," dedim aniden onu neşelendirmek için, "bizi geri getirme planında senin de tuzun var mı? Çok başarılı bir plandı. Kaba kuvvet ve diğerleri."

Bir kaşını merak içinde havaya kaldırdı. Harika. Bunu hep yapabilmeyi istemiştım. "Bunun için beni tebrik mi ediyorsun?"

"En azından son denedikleri plandan çok daha başarılıydı."

"Son plan mı?"

"Evet. Chicago'da. Psi-köpekler sürüsünün gönderildiği plan."

"Biz sizi sadece bir defa bulduk o da Portland'da."

Esname hareketlerimi bitirip bağdaş kurdum. "Hmm, psi-köpekleri hayal ettiğimi sanmıyorum. Onları başka kim gönderebilirdi ki? Sadece Moroi'lere yanıt veriyorlar. Belki de kimse sana bundan bahsetmemiştir."

"Belki de," dedi ilgisiz bir biçimde ancak yüzünden buna inanmadığı çok belliydi.

Daha sonra çırağların yatakhaneğine döndüm. Moroi öğrencileri, avlunun diğer yanında yaşıyordu ve avamlara çok yakındı. Yaşam düzenleri, rahatlık esas alınarak hazırlanmıştı. Burada olmak, biz çırağların spor salonuna ve eğitim alanlarına yakın olmasını sağlıyordu. Aynı zamanda da Mo-

roi ve damper yaşam tarzlarındaki farklılıklar da uzlaştırılmış oluyordu. Yatakhanelerinde, güneş ışığını kıran boyalı camlar haricinde neredeyse hiç pencere yoktu. Besleyicilerin her zaman hazır bulunduğu özel bir bölüm de vardı. Çırakların yatakhanesi daha fazla ışığa izin verecek biçimde daha açık olarak inşa edilmişti.

Bana ait bir oda bulunuyordu çünkü o kadar az çırak vardı ki odayı paylaşabileceğim başka kız yoktu. Benim için ayrılan oda küçük ve sadeydi. Sadece ikiz yatak ve üzerinde bilgisayarın olduğu masa vardı. Az sayıdaki eşyam Portland'da alelacele toplanmıştı ve şimdi de odada kutuların içinde duruyordu. Kutuların içini arayıp uyurken giyebileceğim bir tişört buldum. Tişört ararken birkaç tane de fotoğraf elime geçti. Bir tanesi, Portland'da bir futbol maçında Lissa ile çektiğimiz fotoğraftı. Diğer de, kazadan bir yıl önce Lissa'nın ailesi ile birlikte gittiğimiz tatilde çekilmişti.

Fotoğrafları masanın üzerine koydum ve bilgisayarı açtım. Teknik destekten birisi, bana nasıl e-posta hesabımı yenileyeceğimi ve parola oluşturacağımı anlatan bir kağıt vermişti. Her ikisini de yaptım. Hiç kimsenin, bunun Lissa ile iletişim kurma yöntemi olacağını akıl etmemesine memnundum. Ona şimdi mesaj atamayacak kadar yorgundum. Tam bilgisayarı kapatmak üzereydim ki yeni bir mesajım olduğunu farkettim. Janine Hathaway kısa bir mesaj atmıştı:

Dönmene çok sevindim. Yaptığın başılsanamaz.

"Ben de seni seviyorum Anne," diye mırıldandım mesajı kapatırken.

Yatağa girdiğimde, yastığa kafamı koyar koymaz uyudum. Aynı Dimitri'nin tahmin ettiği gibi, ertesi sabah uyanmıştım on kat daha kötü haldeydim. Yatakta yatarken kışımın tekmelendiğini hatırladım ve bunun tekrar olmasını önlemek için, bu sabah biraz daha dayanıklı olmam gerektiğine karar verdim.

Ağrılarım her şeyi daha da kötüleştiriyordu ama Dimitri ile derslerden önce yaptığım çalışmadan sağ kurtulmayı başılabilmiştim. Sonraki derslerim de ölmeden ya da bayılmadan geçmişti.

Ögle yemeğinde, Lissa'yı, Natalie'nin masasından kaldırdım ve ona Christian hakkında Kirova tarzı bir konferans verdim. Özellikle de, aramızdaki kan anlaşmasını bilmesine izin verdiği için onu biraz azarladım. Kanını benden aldığının ortaya çıkması, ikimizi de sosyal anlamda öldürdü ve Christian'a ağızını sıkı tutma konusunda hiç güvenmiyordum.

Lissa'nın başka endişeleri vardı.

"Tekrar beynime mi girdin?" diye bağırdı. "Ne kadar sürdü?"

"Bunu bilerek yapmadım," diye karşı çıktım. "Kendiliğinden oldu ama konumuz bu değil. Onunla ne kadar vakit geçirdin?"

"Çok fazla değil. Biraz... Eğlendik hepsi bu."

"Bunu bir daha yapamazsın. Eğer diğerleri Christian ile takıldığını öğrenirse seni de çarmıha gererler," dedim ve uyarı dolu bir bakış attım. "Ondan... Ondan hoşlanmadın öyle değil mi?"

Küçümser bir edayla, "Hayır. Tabii ki hoşlanmadım," dedi.

"Güzel. İlla bir erkek istiyorsan Aaron'ı tekrar kazanma- ya bak. "Evet, Aaron sıkıcıydı ama güvenilirli. Aynı Natalie gibiydi. Bütün zararsız insanlar nasıl bu kadar donuk olabiliyordu? Belki de bu durum, güvenilir olmalarının bir açıklamasıydı.

Kahkaha attı. "Mia benim gözlerimi oyar."

"Onun icabına bakabiliriz. Ayrıca Aaron, Gap Kids'den alışveriş yapmayan birini hakediyor."

"Rose, böyle konuşmaya bir son vermelisin."

"Sadece senin söylemeyeceklerini dile getiriyorum."

"O, bizden sadece bir yaş küçük," dedi Lissa kahkaha atarak. "Başımızı belaya sokacak olanın ben olduğumu düşündüğüne inanmıyorum."

Sınıfa doğru ilerlerken gülmüsedti. Lissa'ya yandan baktım.

"Aaron oldukça yakışıklı bir erkek aslında öyle değil mi?"

Lissa gözlerini kaçırarak gülmüsedti, "Evet. Oldukça iyi."

"İşte gördün mü? Peşini bırakmamalısın."

"Her neyse. Onunla artık arkadaş olmaktan memnunum."

"Arkadaşlar, birbirlerinin boğazına dillerini sokmaz."

Lissa gözlerini devirdi.

"Peki sustum," dedim dalga geçmeyi bırakarak.

"Aaron'ın kreşte kalmasına izin ver. Christian'dan uzak olduğun sürece problem yok. O, çok tehlikeli."

"Aşırı tepki veriyorsun. Strigoi olmayacak."

"Ama kötü bir etkiye sahip."

Lissa kahkaha attı. "Strigoi olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermemi beklemedi. Onun yerine, fen dersinin yapılacağı sınıfın kapısına doğru ilerledi. Bir süre bekledim ve huzursuzluk içinde, Lissa'nın söylediklerini kafamdan geçirdim. Sonra peşinden gittim. Giderken de iş başında olan kraliyet üyelerini gördüm. Kıkırdayarak kızları izleyen birkaç çocuk, irikiyim bir Moroi'ye sataşıyordu. Onu çok yakından tanımıyordum ama fakir olduğunu ve kraliyet üyelerinden olmadığını biliyordum. Sataşanlardan bir kaç, hava büyü kullanıcılardı ve sırasındaki kağıtları uçuruyorlar ve çocuk onları yakalamaya çalışırken, odada hava akımı yaratıyorlardı.

İçgüdülerim, bir şey yapmam için beni zorladı. Belki hava büyü kullanıcılarından bir tanesini tokatlayabilirdim. Ancak beni kızdıran herkesle özellikle de bir grup kraliyet üyesiyle, ayrıca Lissa onların radarlarının dışında olması gerekirken kavga etmeyi göze alamazdım. Sırama doğru yürürken nefret dolu bir bakış atmakla yetindim. Tam o anda birisi kolumu tuttu. Jesse.

"Hey," dedim neşeyle. Neyse ki, işkence seansında yer almamıştı. "Ürünlere dokunma."

Gülmüsedti ama elini de çekmedi. "Rose, Paul'e, Bayan Karp'ın sınıfında başlattığın kavgayı anlatsana."

Başımı ona doğru eğdim ve keyifle gülmüsedim. "Onun sınıfında pek çok kavga başlattım."

“Yengeç ve fareyle olanı diyorum.”

Olayı hatırlayınca kakhaha attım. “Ah, evet. Sanırım hamsterdi. Hamsteri yengecin tankına düşürmüştü. Birbirlerine saldırmaya o kadar hazırlardı ki hiç vakit kaybetmedi-ler.”

Çok yakından tanımadığım ve yanımda outran çocuk Paul bile kıkırdadı. Geçen yıl buraya transfer olmuştu ve anlaşılan bu hikayeyi daha önce duymamıştı. “Kim kazandı?”

Jesse’ye merakla baktım. “Ben hatırlamıyorum. Sen?”

“Hayır. Sadece Karp’ın neredeyse aklını kaçıracığını hatırlıyorum,” dedi ve Paul’e döndü. “Arkadaşım, gerçekten eskiden derslere giren o akıllı beş karış havada olan o öğretmeni görmeliydin. Herkesin onun peşinde olduğunu düşünüyordu ve sürekli anlamsız zırzalardan bahsediyordu. Gerçekten kaçık bir kadındı. Herkes uyurken, kampüsü dolaşırdı.”

Sanki bu duyduğum komik gelmiş gibi belli belirsiz gülümsedim ama esas gülümseme nedenim, iki gün içinde Bayan Karp’ı iki kere düşünmüş olmama şaşırmamdı. Jesse haklıydı. Hala bu okulda çalışırken kampüste çok fazla dolaşırdı ve bu biraz ürkütücüydü. Bir keresinde, hiç beklemediğim bir anda onunla burun buruna gelmiştim.

Birkaç arkadaşımın takılmak için yatakhanedeki odamın penceresinden dışarı çıkmaya çalışıyordum. Saat bayağı geç olmuştu ve bütün öğrencilerin çoktan yataklarında olup uyuyor olması gerekiyordu. Bu tarz kaçış planları hayatımın düzenli bir parçası haline gelmişti ve son derece başarılıydım.

Ne yazık ki bu kez düşmüştüm. Odam ikinci kattaydı ve inerken elim kaydı. Yere düşeceğimi hissettiğim anda da, düşüşümü yavaşlatmak için çaresizlik içinde tutunacak bir şeyler aradım. Binanın sert taşları, tenimi kesmişti ancak kesiklerin acısını hissetmeyecek kadar meşguldüm. Çimenli toprağa doğru kaydım. Sırtüstü düşmüş ve öylece kalakalmıştım.

“Hiç formda değilsin Rosemarie. Daha dikkatli olmalısın. Öğretmenlerin hayal kırıklığına uğrayacak.”

Yüzüme düşen saçlarımın arasından, Bayan Karp’ın bana baktığını gördüm. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bir yandan da vücudumun her noktasında acıyı hissetmeye başlamıştım.

Acıyı, elimden geldiğince umursamamaya çalışarak doğruldum. Çılgın Karp ile bir sınıf dolusu arkadaşlarımla birlikte olmak apayrı bir şeydi. Onunla dışarıda baş başa olmak ise tamamen farklı bir durumdu. Son derece ürkütücü bir havası vardı ve gözlerindeki tuhaf parıltı tüylerimi diken diken ediyordu.

Aynı zamanda cezalandırılmam için beni Kirova’nın odasına doğru sürükleme ihtimali de vardı ve bu da başlı başına korkunçtu.

Beni Kirova’ya götürmek yerine gülümsedi ve elini uzattı. İlk başta çekinsem de elini tuttum. Kesikleri gördüğünde cıkcıklandı. Elini yaralarımın üzerinden geçirirken hafifçe kaşlarını çatı. Neredeyse hoş sayılabilecek bir uğultu ile birlikte tenim sızıyordu. Aniden yaralar kapandı. Hafifçe

başımın döndüğünü hissettim. Vücudum alev alev yanıyordu. Kalçamdaki ve bacaklarımdaki ağrılarla birlikte kan da ortadan kaybolmuştu.

Nefes nefese ellerimi çektim. O ana kadar pek çok Mo-roi büyüüne şahit olmuşum ama böyle bir olayla ilk kez karşılaşıyordum.

“Sen... Sen ne yaptın?”

Bana bir kere daha garip garip gülümsedi. “Odana geri dön Rose. Dışarıda kötülük var. Seni neyin takip ettiğini asla bilemezsin.”

Hala ellerime bakıyordum. “Ama...”

Suratına bir kere daha baktım ve alnının yanındaki yara izleri gözüme çarptı. Sanki alnına çivi çakılmış gibiydi. Bana göz kırptı. “Sen beni ele vermezsen ben de seni ele vermem.”

O tuhaf gecenin hatırasından rahatsız olmuş bir halde şimdiki zamana döndüm. Bu sırada Jesse bir parti hakkında konuşuyordu.

“Bu gece tasmandan kurtulmak zorundasın. Saat sekiz buçuk gibi, ormandaki noktada buluşacağız. Mark, biraz esrar bile bulmuş.”

Bayan Karp’I düşündüğümde hissettiğim ürpertinin yerini pişmanlık aldığından özlemle içimi çektim. “Tasmandan kurtulmama imkan yok. Başımda Rus gardiyan var.”

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kolumu bıraktı ve elini bronz renkli saçlarından geçirdi. Evet, onunla birlikte takilamayacak oluşum gerçekten çok kötüydü. Gerçekten bu

durumu düzeltmek için bir şeyler yapmalıyım. “İyi halden çıkamaz mısın?” diye sordu.

Baştan çıkarıcı olmasını ümit ettiğim bir gülümsemeyle ona baktım ve sırama doğru ilerledim. “Tabii,” diye seslendim omzumun üzerinden. “İyi halim varsa neden olmasın?”

Lissa ve Christian'ın buluşması beni ne kadar rahatsız etse de, ertesi gün aklıma bir fikir geldi.
 “Hey Kirova... Eeee... Bayan Kirova.” Randevu alma

zahmetine girmeden kendimi ofisinin kapısında bulmuş-
 tum. Önündeki kağıtlardan başını kaldırarak bana baktı ve
 beni gördüğüne biraz rahatsız olmuş gibi göründü.

“Evet Bayan Hathaway?”

“Ev hapsinde olmam, kiliseye gitmemi de yasaklıyor
 mu?”

“Pardon, anlayamadım?”

“Bana, derste veya eğitimde olmadığım zamanlar yatak-
 hanede kalmak zorunda olduğumu söylemişsiniz ama pazar
 günleri kilise ayinleri ne olacak? Beni dini... Eeee ihtiyaçla-
 rımdan mahrum bırakmanın pek de adil olmadığını düşün-
 üyorum.” Ya da, ne kadar kısa ve sıkıcı da olsa Lissa ile

vakit geçirme şansından mahrum kalmam da son derece
 haksızlıktı ama bunu içimden söyledim.

Gözlüğünü burnunun ucuna kadar indirdi. “Dini ihtiyaç-
 larının olduğunun farkında değildim.”

“Buradan gittiğimde İsa'yı buldum.”

“Annen ateist değil miydi?” diye sordu kuşkulu bir tavırla.

“Evet babam da büyük ihtimalle Müslümandı ama ben
 kendi yolumu seçtim. Beni yolumdan ayırmamalısınız.”

Kişnemeye benzer bir ses çıkardı. “Hayır Bayan Hatha-
 way bunu yapamam. Pekala. Pazar günleri ayinlere katıla-
 bilirsiniz.”

Kazandığım bu zafer maalesef kısa ömürlü oldu çünkü
 birkaç gün sonra katıldığım Kilise ayininin hatırladığım ka-
 dar sıkıcı olduğunu farkettilim. Gene de Lissa'nın yanına
 oturmayı başardığımdan en azından bir şeylerin yanıma kar-
 kaldığını hissettim. Ayinde genelde çevremdeki insanları iz-
 ledim. Kilise, öğrencilerin isteklerine bağlı olarak gittikleri
 bir yerdi ancak o kadar çok Doğu Avrupa ailesinden vardı
 ki bunların çoğu Ortodoks Hristiyandı bu nedenle ya inan-
 dıklarından ya da ailelerinin zoruyla kiliseye gelirlerdi.

Christian, koridorun tam karşısında oturuyor ve kutsal
 bir insanmış gibi görünmeye çalışıyordu. Ondan ne kadar
 hoşlanmasam da bu sahte inancı gülümsememe neden olu-
 yordu. Dimitri arkada oturuyordu, yüzünde gölgeler vardı
 ve aynı benim gibi komünyon törenine katılmadı. O kadar
 düşünceli görünüyordu ki vaazı dinlediğine bile emin de-
 ğildim. Ben de arada vaaza kulak veriyordum.

“Tanrının yolundan gitmek hiçbir zaman kolay olmamıştır,” diyordu rahip. “Bu okulun sahibi olan Aziz Vladimir bile çok zor zamanlardan geçmiştir. Maneviyatı o kadar yüksekti ki insanlar onun etrafından bir an olsun ayrılmazdı ve onu dinlemek veya sadece yanında olmak için onu esir alırdı. Eski metinlere göre, ruhu o kadar yüceydi ki, bütün hastaları iyileştirebilirdi ancak bu lütuflarına rağmen pek çok insan da ona saygı duymaz, onunla dalga geçer, yoldan çıktığını veya aklının karışık olduğunu söylerlerdi.”

Vladimir’in kaçık olduğunu söylemenin en kibar yolu buydu. Bunu herkes biliyordu. Bir avuç Moroi azizlerinden biriydi bu nedenle rahip onun hakkında konuşmaktan çok hoşlanırdı. Buradan ayrılmadan önce Vladimir hakkında pek çok hikayeyi defalarca dinlemiştim. Harika. Vladimir’in hikayesini tekrar tekrar dinleyeceğim Pazar günleri önümde sonsuzluk gibi uzanıyordu.

“...ve gölgenin öptüğü Anna ile birlikteydi.”

Aniden kafamı kaldırdım. Rahibin o anda söyledikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü bir süredir onu dinlemiyordum. Ancak duyduğum kelimeler içimi yaktı. Gölgenin öptüğü. Bu kelimeyi çok uzun bir süredir duymamıştım ama unutmamıştım. Rahibin devam edeceğini umarak bekledim ama çoktan ayının sonraki bölümüne geçmiş ve vazasını bitirmişti.

Ayin sona erdi ve Lissa ile ayaklandığımızda ona başımı sallayıp “Beni bekle. Hemen döneceğim,” dedim.

Kalabalığın arasından kendime yol açarak öne doğru ilerledim. Ön tarafta rahip birkaç kişiyle konuşuyordu. Natalie de oradaydı ve çalışabileceği gönüllü işler hakkında bazı sorular soruyordu. Ahh. Soruları bittiğinde rahibin yanından ayrıldı ve bana başıyla selam vererek uzaklaştı.

Rahip, beni görünce kaşlarını kaldırdı. “Merhaba Rose. Seni tekrar görmek ne güzel,” dedi.

“Evet... Sizi de,” dedim. “Anna hakkında konuştuklarınızı duydum ve onun nasıl ‘shadow-kissed’ olduğunu. Bu ne anlama geliyor?”

Rahip, kaşlarını çattı. “Çok emin değilim. Anna çok uzun yıllar önce yaşadı. İnsanlara, kişisel özelliklerini yansıtan unvanlar yakıştırmak çok yaygın bir olaydır.”

Hayal kırıklığımı saklamaya çalıştım. “Ah. Peki Anna nasıl biriydi?”

Bu kez kaşlarında düşünceli olmaktan çok onaylamayan bir ifade vardı. “Bunu pek çok kez anlattım.”

“Ah... Sanırım kaçırılmış olmalıyım.”

Ayıplayan yüz ifadesi daha da arttı ve arkasını döndü. “Bir dakika bekle,” dedi.

Mihrabın yanındaki, Lissa’nın tavan arasına çıktığı kapıdan girdi ve gözden kayboldu. Kaçmayı düşündüm ama Tanrı bunun için bana bir yıldırım gönderebilirdi. Bir dakika geçmeden, rahip elinde bir kitapla döndü. Kitabı bana uzattı, üzerinde Moroi Azizleri yazıyordu.

“Bu kitapta, Anna hakkında pek çok bilgi var. Seni bir dahaki gördüğümde neler öğrendiğini duymak istiyorum.”

Rahibin yanından ayrılırken kaşlarını çatıttım. Harika, rahipten ev ödevi almıştım.

Şapelin girişinde, Lissa'yı Aaron ile konuşurken buldum. Konuşurken gülümsüyordu ve ondan yayılan duygular, dediği gibi aşık olduğunu yansıtmaya bile oldukça mutlu olduğunu gösteriyordu.

"Şaka yapıyorsun," diye bağırdı.

Aaron başını salladı ve "Hayır," dedi.

Yaklaştığımı gören Lissa bana doğru döndü. "Rose, kullaklarına inanamayacaksın. Abby Badica ve Xander'i biliyorsun değil mi? Gardiyanları istifa edip başka bir gardiyanla evlenmek istiyor."

İşte bu çok heyecan verici bir dedikoduydu. Aslında tam bir skandaldı. "Ciddi misin? Yani birlikte buradan kaçacaklar mı?"

Lissa başını salladı. "Bir ev alacaklarmış ve sanırım insanların yanında bir iş bulacaklarmış."

Aaron'a baktım. Sanki orada olmamdan ötürü utanmış gibiydi. "Abby ve Xander bununla nasıl başa çıkıyorlar acaba?"

"Çok utanıyorlar. Bunun salakça olduğunu düşünüyorlar," dedi ve sonra kiminle konuştuğunu aniden farketmiş gibi, "Ah, öyle demek istemedim..."

"Her neyse," dedim ve sahte bir gülücük attım. "Salakça olduğu doğru."

Vay canına. Gerçekten çok şaşırmıştım. İçimdeki asi taraf, insanların 'sistemle savaşmasını' çok seviyordu. Ancak

bu durumda, benim sistemime, hayatım boyunca inanmak için eğitildiğim sisteme karşı bir savaş vardı.

Dampirler ve Moroi'lerin çok değişik bir anlaşmaları vardı. Dampirler, köken olarak insanlarla karışmış Moroi'lerden geliyordu. Ne yazık ki, vampirler birbirlerinden ya da insanlardan çocuk dünyaya getiremiyordu. Bu tuhaf bir genetik olaydı. Katırlarda da aynı durum olduğu söylenmişti ama bu karşılaştırma benim pek hoşuma gitmemişti. Dampirlerin ve tam Moroi'lerin çocukları olabiliyordu ancak başka bir genetik tuhaflık nedeniyle doğan çocuklar yarı insan geni yarı vampir geni taşıdığından standart bir vampir olurdu.

Dampirler soylarını sadece Moroi'ler ile devam ettirebildiklerinden, onlara yakın olmak ve karışmak zorundaydık. Aynı nedenden dolayı, Moroi'lerin hayatta kalması bizim için çok önemliydi. Onlar olmadan bizim de işimiz biterdi. Strigoiler'in, Moroi'leri avlamayı ne kadar çok sevdiğini düşününce de, Moroi'lerin can güvenliği bizim için çok önemli bir konuydu.

Gardiyan sistemi böylece gelişmişti. Dampirler büyü yapamazdı ama mükemmel savaşçılardı. Vampir genlerimizden gelişmiş duyular ve refleksler, insan genlerimizden ise güç ve dayanıklılık almıştık. Aynı zamanda gidermemiz gereken bir kan ihtiyacı yoktu ve güneş ışığıyla sorun yaşamıyorduk. Tabii ki Strigoiler kadar güçlü değildik ama çok sıkı bir eğitimden geçiyorduk ve gardiyanlar Moroi güvenliğini sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Dampirlerin pek çoğu, türümüzün devamını sağlamak için kendi ya-

şamlarını tehlikeye atmanın mantıklı bir risk olacağını düşünüyordu.

Moroî'ler genelde Moroî çocuklarına sahip olup onları büyötmek istediğı için Moroî'ler ve Dampirler arasında çok uzun süreli aşk ilişkileri olmazdı. Genç Moroî erkeklerinin pek çoğı, vampir kadınlarla gönöl eğlendirmekten zevk almasına rağmen eninde sonunda Moroî kadınıyla evlenirdi. Bunun sonucunda pek çok terk edilmiş vampir anne vardı ama biz bununla başa çıkacak kadar güçlü kadınlardık.

Ancak vampir annelerin çoğı, kendi çocuklarını büyötmek için gardiyan olmayı tercih etmezdi. Bu kadınlar çoğunlukla, Moroî'ler veya insanlarla birlikte 'normal' işlerde çalışırdı. Bazıları da çeşitli topluluklar içinde birlikte yaşardı. Bu topluluklar biraz kötü bir üne sahipti. Duyduklarımın ne kadarının doğru olduğunu bilmiyordum ama dedikodulara göre Moroî erkekleri seks için onları ziyaret etmeye devam ediyordu. Bu ziyaretler sırasında bazı vampir kadınları, seks esnasında Moroî'lerin kan içmesine de izin veriyorlardı. Yani, kan fahişeliğı yapıyorlardı.

Her şeye rağmen, gardiyanların neredeyse tamamı erkekti bu da gardiyanlardan daha fazla Moroî olduğu anlamına geliyordu. Pek çok vampir erkeğı çocuk sahibi olmayı kabul ediyordu. Kızkardeşleri ve kuzenleri çocuk sahibi olurken, Moroî'leri korumanın görevleri olduğunu düşünüyordu.

Annem gibi bazı vampir kadınları ise gardiyan olmanın üzerlerine düşen bir görev olduğunu düşünüyordu – bu

kendi çocuklarını büyötemeyecekleri anlamına gelse bile. Ben doğduktan sonra, annem beni büyötmesi için bir Moroî'ye emanet etmişti. Moroî'ler ve vampirler okula çok küçük yaşta başlardı ve yaklaşık dört yaşına geldiğimde Akademi benim ailem olmuştu.

Annemin yaptıkları ve Akademi'deki hayatımdan yola çıkarak tüm kalbimle vampirlerin görevinin Moroî'leri korumak olduğuna inandım. Bu bize kalan bir miras gibiydi ve devam etmemiz için tek yoldu. Her şey bu kadar basitti.

Badicas'ın gardiyanının yaptıkları bu nedenle çok şaşırtıcıydı. Moroî'sini terketmiş ve başka bir gardiyanla kaçmıştı ve bu da diğer gardiyanın da koruduğı Moroî'yi terkettiğı anlamına geliyordu. Birlikte çocuk sahibi bile olamayacaklardı ve şimdi iki aile korumasız kalmıştı. Bunun nasıl bir mantığı vardı ki? Hiç kimse genç vampirlerin ilişki yaşamasına ya da yetişkin vampirlerin kaçamak yapmasına karışmazdı ama uzun süreli ve ciddi bir ilişki apayrı bir olaydı. Özellikle de işin içinde firar varsa. Bu tam bir zarardı. Utançtan başka bir şey değildi.

Badicas hakkında biraz daha dedikodu yaptıktan sonra Lissa ile birlikte Aaron'ın yanından ayrıldık. Dışarı adım attığımızda, garip bir kayma sesi geldi neler olduğunu anladığımda artık çok geçti. Şapelin çatısından bir kar yığını kayıp üzerimize düşmüştü. Ekim ayının başlarındaydık ve bir önceki gece yağın kar çabucak erimeye başlamıştı. Sonuç olarak da üzerimize düşen kar bizi ıslatmış ve buz kesmemize neden olmuştu.

Esas darbeyi Lissa almıştı ama ben de saçlarımdan ve boynumdan süzülen buzlu su yüzünden çılgık atmıştım. Etrafımızda bulunan ve bu minik çıgın kenarından olsa altın- da kalan birkaç kişi de bağırmişti.

“Sen iyi misin?” diye sordum. Paltosu sırlıslam olmuştu ve platin rengi saçları suratına yapışmıştı.

“Ee... Evet,” dedi takırdayan dişlerinin arasından.

Paltomu çıkarıp Lissa’ya uzattım. Paltomun yüzeyi kay- gandı ve üzerine fazla su tutmuyordu. “Üzerini çıkar,” de- dim.

“Ama sen...”

“Al dedim.”

Paltomu alıp üzerine geçirirken, genelde böyle durumlara- ra takip eden kahkaha krizine kapıldım. Lissa üzerini de-ğiştirirken, gözlerimi çevremdekilerden kaçırdım ve paltoya odaklandım.

“Keşke üzerine palto olmasaydı Rose,” dedi alışılmışın dışında kabadayı tavırları olan şişko Moroi, Ralf Sarcozy. Ondan nefret ediyordum. “O tişört ıslakken çok güzel gö- rünürdü bence.”

“O tişört o kadar çirkin ki bence ateşe atılmalı. Yoksa ev- siz birinden mi aldın?”

Mia yaklaşp kolunu Aaron’ın beline sararken kafamı kaldırıp baktım. Sarı buklelerine çok güzel bir şekil vermiş- ti ve benim ayaklarımda kesinlikle daha güzel duracak si- yah yüksek topuklu ve çok şık ayakkabı giymişti. En azın- dan boyunu uzun gösterdiğini söyleyebilirdim. Aaron bir-

kaç adım arkamızdaydı ve mucize eseri onun üzerine kar- düşmemişti. Ne kadar kendini beğenmiş olduğumu gördü- ğünden, bu işin içinde herhangi bir mucize olmadığına ka- rar verdim.

“Yanlış duymadıysam tişörtü yakmayı önerdin öyle de- ğil mi?” diye sordum. Bu hakaretinin ne kadar canımı sıktığını göstermemeye kararlıyım. Son iki senedir moda bilgimin gözle görülür bir biçimde azaldığının farkındaydım. “Ah bekle... Ateş senin elementin değildi yanılıyor muyum? Sen suyla çalışıyorsun. Karın üzerimize düşmesi ne tesadüf öy- le değil mi?”

Mia, sanki hakarete uğramış gibi baktı ama gözlerindeki ışıltı, olan bitenleri masum bir izleyici olarak izlemekten da- ha fazla ilgili olduğunu ve eğlendiğini gösteriyordu. “Sen ne demek istiyorsun?”

“Ben bir şey söylemiyorum ama eminim başka bir ö- ğrenciye karşı büyü kullandığını öğrendiğinde Bayan Kiro- va’nın söyleyecek bir şeyleri olacaktır.”

“Bu bir saldırı değildi,” dedi küçümser bir tavırla. “Ve bunu yapan ben değildim. Tanrının bir hareketiydi.”

Etrafında bulunan birkaç kişinin attığı kahkaha Mia’nın keyfini biraz daha yerine getirdi. Hayal gücümde bu yaptık- larına yanıt verdim. Demek öyle, dedim ve kafasını kilisenin duvarına çarptım. Gerçek hayatta ise, Lissa beni dürttü ve “Hadi gidelim,” dedi.

Yan yana binalarda duran yatakhanelerimize doğru yü- rümeye başladık ve ıslanmamız ve Lissa’nın uzmanlaşma

konusunda hiçbir şeyden haberinin olmaması ile ilgili şakaları ve kahkahaları ise arkamızda bıraktık. İçeri girdiğimde öfkeden kuduruyordum. Mia konusunda bir şeyler yapmak zorunda olduğumu hissettim. Mia'nın kaltaklığının vermiş olduğu rahatsızlıklara ilave olarak Lissa'nın gereğinden fazla stresle uğraşmasını da istemiyordum. İlk hafta her şey yolunda gitmişti ve böyle devam etmesini istiyordum.

"Biliyor musun?" dedim. "Giderek Aaron'ı tekrar elde etmenin çok iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Bu o Kaltak Süs Bebeğine güzel bir ders verir. Çok kolay olacağına da bahse girerim. Senin için hala deliriyor."

"Ben kimseye ders vermek istemiyorum," dedi Lissa. "Ve ben onun için delirmiyorum."

"Yapma lütfen. Kız resmen bize sataşüyor ve arkamızdan konuşuyor. Dün beni Kurtuluş Ordusundan pantolon almakla suçladı."

"Senin pantolonun zaten Kurtuluş Ordusundan."

"Evet olabilir," diye çıktım. "Ama kendisi Target'ten girirken kimsenin kıyafetiyle dalga geçmeye hakkı yok."

"Target'in nesi var ki? Ben de Target'in kıyafetlerini çok seviyorum."

"Ben de seviyorum ama konu bu değil. Kıyafetlerini sanki Stella McCartney'den almış gibi göstermeye çalışmasına dayanamıyorum."

"Bu suç mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Kesinlikle. İntikamını almak zorundasın."

"Sana söyledim. İntikam almakla ilgilenmiyorum," dedi Lissa ve bana yandan bir bakış attı. "Sen de bu konuyu unutsan iyi olur."

Elimden geldiğince masum bir ifadeyle gülümsemeye çalıştım. Lissa ile ayrıldığımızda, düşüncelerimi okuyamıyor olmasından dolayı bir kere daha şükrettim.

"Pekala büyük kedi kavgası ne zaman olacak?"

Lissa ile ayrılıp yatakhane döndüğümde, binanın kapisında Mason beni bekliyordu. Beni izlerken duvara yaslanmış ve kollarını kavuşturmuştu. Tembel ama sevimli görünüyordu.

"Korkarım ne demek istediğini anlamadım."

Kollarını açtı ve benimle birlikte binaya doğru yürüdü. Paltomu Lissa'ya verdiğimden kendi paltosunu çıkarıp bana verdi. "Kilisenin dışında atıştığınızı gördüm. Tanrı'nın Evine hiç saygınız yok mu sizin?"

Kahkaha patlattım. "Senin saygın benimkinden daha çok değil seni dinsiz. Sen kiliseye bile gitmiyorsun. Ayrıca, senin de söylediğin gibi dışandaydık."

"Ama hala soruya yanıt vermedin."

Sırıttım ve paltosunu üzerime aldım.

Yatakhane'nin herkese açık bölümünde duruyorduk. Burası çok iyi gözlenen bir salondur, kız ve erkek öğrencilerin Moroi konuklarını ağırlayabildiği ve ders çalışabildiği bir odaydı. Pazar günü olduğundan, ertesi gün için hazırlanması gereken son dakika ödevlerini yetiştirmeye çalışan öğren-

cilerle doluydu. Küçük ve boş bir masa bulunca, Mason'ın kolundan tuttum ve masaya doğru götürdüm.

"Doğrudan odana çıkman gerekmiyor mu?"

Dikkatle çevreme baktıktan sonra sandalyeye oturdum. "Burası bugün çok kalabalık. Beni farketmeleri uzun sürer. Tanrım, odada kilitli kalmaktan o kadar sıkıldım ki. Hem düşünsene daha sadece bir hafta oldu."

"Ben de çok sıkıldım. Dün gece seni özledik. Bir kaçımız, kayıt odasına gidip bilardo oynadık. Eddie çok hevesliydi."

İnledim ve "Bana bunları anlatma. Muhteşem sosyal hayatını dinlemek istemiyorum," dedim.

"Pekala," dedi. Dirseğini masaya dayadı ve çenesini de eline yerleştirdi. "Bana Mia'yı anlat bakalım. Günün birinde suratının ortasına bir yumruk patlatacağın değil mi? Seni kızdıran en az on kişiye böyle yaptığını hatırlıyorum."

"Ben artık eski Rose değilim," dedim elimden geldiğince uslu bir izlenim bırakmaya çalışarak. Ancak çok inandırıcı değildim. Mason kahkaha attı. "Ayrıca da, bunu yaparsam Kirova ile olan anlaşmamı bozmuş olurum. Başıma bela açmamam lazım."

"Başka bir deyişle, başını belaya sokmadan Mia'yı alttetenin bir yolunu bulacaksın."

Dudaklarımın köşesinde bir gülümseme belirdi. "Seni neden çok seviyorum biliyor musun Mase? Sen de aynı benim gibi düşünüyorsun."

"Korkutucu bir şey aslında," diye yanıt verdi kuru bir sesle. "Peki bakalım buna ne diyeceksin? Mia hakkında bildiğim ancak sana söylememem gereken bir şey olabilir..."

Öne doğru eğildim. "Bana çoktan bir ipucu verdin. Artık ne olduğunu söylemek zorundasın."

"Bu pek doğru olmaz," diye takıldı. "Bu bilgiyi iyilik yerine şeytani amaçların için kullanmayacağını nereden bileyim?"

Gözlerimi kırıştırdım ve "Bu surata karşı koyabilir misin?"

Bir süre beni inceledi. "Aslında hayır. Pekala söyleyeceğim. Mia kraliyet ailesinden değil."

Sandalyemin arkasına yaslandım. "Dalga geçme benimle. Bunu zaten biliyordum. İki yaşımdan beri kimin kraliyetten olduğunu biliyorum."

"Evet ama daha bitmedi. Annesi ve babası Drozdov lordlarından birisi için çalışıyor," dedi. Sabırsızlanarak elimi salladım. Pek çok Moroi, insanlara ait dünyada çalışır ancak Moroi topluluğunun kendi türüne özgü pek çok işi de vardır. Birileri bu işlerde çalışmak zorundadır. "Temizlikçilik yapıyorlar. Hizmetçiler yani. Babası çimenleri biçiyor annesi de evde hizmetçi."

Yapılan iş ne olursa olsun, tam gün işi olan herkese saygı duyardım. İnsanlar dünyanın her yerinde, geçimlerini sağlamak için son derece zorlu işler yapıyordu ancak Target'ten giyinme örneğinde olduğu gibi, kendisini olduğundan farklı göstermeye çalışmak apayrı bir durumdu. Burada olduğum hafta boyunca, Mia'nın okul elitlerine girmek için nasıl da zavallı bir çaba içinde olduğunu görebiliyordum.

"Bunları kimse bilmiyor," dedim düşünceli bir sesle.

"O da kimsenin bilmesini istemiyor zaten. Kraliyetten olan insanların nasıl olduğunu bilirsin," dedi ve durdu. "Lis-sa hariç tabii. Mia'nın durumu duyulsa gerçekten başı bela-ya girer."

"Peki sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Amcam, Drozdov'ların gardiyanı."

"Sen de bu sırrı bilmene rağmen içinde tutuyorsun öyle mi?"

"Tabii sen ağzımdan alana kadar. Pekala hangi yolu se-çeceksin? Karanlık yolu mu yoksa aydınlık yolu mu?"

"Sanırım Mia için en..."

"Bayan Hathaway. Burada olmamanız gerektiğini bili-yorsunuz."

Yatakhane müdirelerinden birisi tepemize dikilmiş ve yüzünde hiç onaylamayan bir ifadeyle bize bakıyordu.

Mason'ın benim gibi düşündüğünü söylediğimde şaka yapmıyordum. En az benim kadar saçmalayabilirdi. "İnsan-lık Tarihi dersimiz için bir grup projemiz var. Rose odada hapisken bu ödevi nasıl yapabiliriz?"

Müdire kaşlarını çattı. "Ödev yapıyor gibi görünmüyor-sunuz."

Rahibin bana verdiği kitaba uzandım ve rasgele bir say-fa açtım. Oturduğumuzda, kitabı da masanın üzerine koy-dum. "Biz... Eee... Bu kitap üzerinde çalışıyorduk," dedim.

Müdire hala kuşkulu görünüyordu. "Bir saat. Size sade-ce bir saat izin veriyorum ve bu süre içinde sizi çalışırken görürsem iyi olur."

"Evet efendim," dedi Mason ciddi bir yüzle. "Kesinlikle çalışacağız."

Gözlerini üzerimizden ayırmadan yavaşça uzaklaştı.

"Kahramanım," dedim Mason'a.

Mason kitabı göstererek "Bu nedir?" diye sordu.

"Rahibin bana verdiği bir kitap. Ayın sırasında bir soru sormuştum da."

Şaşırmış bir yüzle bana baktı.

"Ah kes şunu ve ilgileniyormuş gibi görün," dedim ve içindekiler sayfasını açtım. "Anna isimli bir kadını bulmaya çalışıyorum."

Mason sandalyesini yanıma doğru çekti ve "Pekala, hadi ders çalışalım," dedi.

Sayfa numarasını buldum ve Aziz Vladimir ile ilgili bölü-me ait olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Anna'nın adını arayarak bütün bölümü taradık. En sonunda bulmuştuk an-cak yazar Anna hakkında çok fazla bilgi vermiyordu. Aziz Vladimir ile aynı dönemde yaşadığı belli olan bir adam ta-rafından yazılmış bir pasaja yer verilmişti sadece.

Ve Vladimir, Fyodor'un kızı Anna ile sürekli birlik-teydi. Aralarındaki aşk, aynı kardeşlerin birbirine duy-duğu sevgi gibi erdemli ve saftı. Anna pek çok kez, onu bulup kutsallığını mahvetmek isteyen Strigoiler'e karşı sevgilisini savunmuştu. Aynı şekilde, ruhu dayanılama-yacak bir hal aldığı ve Seylan'ın karanlığı onu bas-tırmak, sağlığını ve bedenini zayıflatmak istediğinde de

teselliği Anna'da bulurdu. Anna çocukken, Vladimir hayatını kurtardığı günden beri aralarında çok güçlü bir bağ olduğu için Anna sürekli ona destek olurdu. Tanrının, kutsanmış Vladimir'i, gölgenin öptüğü olan, aklında ve kalbinde ne olduğunu daima bilen Anna'nın gardiyanı olarak göstermesi, sevgisinin bir göstergesiydi.

"İşte gördün mü?" dedi Mason. "Gardiyanıymış."

"Ama gene de 'gölge öpücüğünün' ne olduğunu açıklamıyor."

"Muhtemelen herhangi bir anlamı yoktur."

İçinden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu. Tekrar okudum ve eski dille yazılmış metinden anlam çıkarmaya çalıştım. Mason, yardım etmek ister gibi, merakla beni izliyordu.

"Belki de aralarında ilişki vardır," diye fikrini belirtti.

Kahkaha attım. "Vladimir bir azizdi."

"Ne olmuş? Azizler de muhtemelen seksten hoşlanır. O 'kardeş' kavramı da muhtemelen aralarındaki ilişkiyi saklamak için kullanılmıştır." Sonra tekrar yazıyı işaret etti. "Gördün mü, aralarında 'bağ' varmış," dedi ve göz kırptı. "Bu bir şifre."

Bağ. Bu kelimenin kullanılmış olması tuhaftı ancak illa da Anna ve Vladimir'in birbirlerinin elbiselerini parçalayıp seviştikleri anlamına da gelmiyordu.

"Sanmıyorum. Sadece birbirlerine çok yakınlar. Kadınlar ve erkekler sadece arkadaş da olabilir," dedim ken-

dimden emin bir tavırla ve Mason da bana kuru bir bakış attı.

"Öyle mi?" Biz arkadaşız ama ben senin 'kalbinde ve aklında' ne olduğunu bilmiyorum," dedi ve filozof edasıyla bana baktı. "Tabii ki, bir kadının kalbinde neler olduğunu bilmenin mümkün olmayacağını iddia edenler de vardır..."

"Ah kapa çeneni," diye inledim koluna çimdik atarak.

"Kadınlar tuhaf ve gizemli yaratıklar olduğu için," diye devam etti konuşmaya alim sesiyle, "bir erkek, bir kadını mutlu etmek istiyorsa zihin okuyucu olmak zorundadır."

Elimde olmadan kıkırdamaya başladım ve başımı tekrar belaya sokacağımı biliyordum. "O zaman aklımı okumaya çalış ve böyle..."

Kahkaha atmamı kestim ve tekrar kitaba baktım.

Aralarında bir bağ vardı ve kalbinde ve aklında ne olduğunu daima bilirdi.

Aralarında bir bağ olduğunu farketmiştim. Çok fazla bir şeyim olmasa da sahip olduğum her şey üzerine bahse girebilirdim. Bu keşif çok heyecan vericiydi. Gardiyanların ve Moroi'lerin 'bağları' olduğuna dair pek çok bulanık hikaye ve mit vardı ama ilk defa bu bağa sahip özel birisiyle karşılaşmışım.

Mason, şaşkınlıktan verdiğim tepkiyi farketmişti. "Sen iyi misin? Çok tuhaf görünüyorsun," dedi.

Omuz silktilim. "Evet, iyiyim."

O günden sonra birkaç hafta geçmişti ve Akademi'deki hayat beni çepeçevre sardığından Anna hakkında okuduklarımı unutmuştum. Dönüşümü-

zün yarattığı şok zaman içinde azalmıştı ve neredeyse rahat bir rutine başlamıştık. Günlerim kilise, Lissa ile öğle yemeği ve bunların dışında elde etmeyi becerebildiğim her türlü sosyal etkinlik arasında geçiyordu. Gerçekten özgür olmam imkansız olsa da, spotların dışında durmakta çok da zorlanmıyordum ancak Lissa'ya 'ortaya doğru ilerlemek' hakkında yaptığım asil konuşmaya rağmen arada sırada biraz da olsa dikkat çekiyordum. Bu elimde değildi. Flörtten hoşlanıyordum. Gruplardan hoşlanıyordum ve sınıfta ukala yorumlar yapmak bana çok zevk veriyordu.

Lissa'nın yeni ama imzasız rolü de dikkat çekiyordu çünkü biz gitmeden önceki halinden çok farklıydı. Eskiden kraliyet üyeleri arasında çok popüler bir hayati vardı. Ancak

zamanla insanlar bu durumu da kabullendi ve Dragomir prensesinin, sosyal radardan uzak kalmak istediğini ve Natalie ve onun arkadaşlarıyla mutlu olduğunu kabullenmeye başladı. Natalie'nin yaptığı saçmalıklar hala zaman zaman kafamı duvarlara vurma isteği uyandırıyor ama gerçekten çok iyi bir kızdı -diğer kraliyet üyelerinden çok daha iyiydi- ve çoğunlukla onunla birlikte güzel vakit geçiriyordum.

Ayrıca, aynı Kirova'nın yaptığı uyarı gibi, eğitimimi alıyordum ve çok çalışıyordum. Zaman geçtikçe, vücudum da benden nefret etmeye bir son verdi. Kaslarım daha da güçlendi ve dayanıklılığım arttı. Eğitim sırasında hala kıcıma tekme yediğim oluyordu ama eskisi kadar kötü değildi ve bu da yol katettiğimi gösteriyordu. Yaşadığım en büyük sıkıntı cildimle ilgiliydi. Soğuk havada dışarıda çok vakit geçirmek cildimin çatlamasına neden oluyordu ve Lissa'nın uyguladığı yoğun bakım Iosyonlarıyla zamanından önce yaşlanmamın önüne geçebiliyorduk. Ancak ellerimdeki ve ayaklarımdaki kabarcıklar için onun da yapabileceği bir şey yoktu.

Dimitri ile aramda da belli bir rutin geliştirdik. Mason, onun asosyal olduğu konusunda çok haklıydı. Dimitri diğer gardiyanlar ile birlikte çok vakit geçirmiyordu ama çok saygı gördüğü belliydi. Onunla çalıştıkça ben de daha fazla saygı duymaya başlıyordum ama gene de eğitim yöntemlerini çok iyi anladığım söylenemezdi. Uyguladığı eğitim çok da zorlu sayılmazdı. Jimnastik salonunda esneme hareketleriyle çalışmaya başladık fakat son zamanlarda beni giderek

artan soğuk Montana sonbaharında zorlu koşullara göndermeye başlamıştı.

Akademiye döndükten üç hafta sonra, bir gün okula gitmeden önce jimnastik salonuna gittim ve Dimitri'yi, bir yer minderinin üzerinde kıvrılmış bir halde Louis Lissa'Amour kitabı okurken buldum. Birisi taşınabilir CD çalar da getirmişti ve ilk gördüğümde buna sevinsem bile, Prince'in "When Doves Cry" adlı parçası çaldığından sevincim uzun sürmedi. Şarkının adını bilmek utanç vericiydi ama eski ev arkadaşlarımızdan birisi 80'li yıllara saplanıp kalmıştı.

"Hey, Dimitri," dedim çantamı yere atarak. "Doğu Avrupa'da bu şarkının son zamanlarda çok popüler olduğunun farkındayım ama ben doğduktan sonra kaydedilmiş bir şeyler dinlememiz mümkün mü?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi ancak vücudunun geri kalanı hareketsiz kaldı. "Senin için ne önemi var ki? Müzik dinleyecek olan benim. Sen dışarıda koşacaksın."

Ayağımı demir çubuklardan birinin üzerine yerleştirip diz kırışlarını esnetirken yüzümü buruşturdum. Her şey bir yana, Dimitri huysuz tavırlarına karşı oldukça hoşgörülüydü. Eğitimlerimde gevşek davranmadığım sürece karşı çıkmalarına hiç ses çıkarmıyordum.

"Hey," dedim bir sonraki esneme hareketlerine geçerek. "Bütün bu koşmalarım ne işe yarıyor ki? Tamam, dayanıklılığın önemini anladım ama artık daha çarpıcı bir şeyler yapmamın zamanı gelmedi mi? Grup egzersizinde hala dayak yiyorum."

"O zaman daha sert vurmalsın," diye yanıt verdi kuru bir sesle.

"Ben ciddiylim."

"Farkı söylemek çok zor," dedi ve okuduğu kitabı yerine koydu. Ancak pozisyonunu değiştirmemişti. "Benim görevim seni prensesi korumaya ve karanlık yaratıklarla savaşmaya hazır hale getirmek öyle değil mi?"

"Evet."

"O zaman söyle bakalım. Diyelim onu bir kere daha kaçırmayı başardın ve alışveriş merkezinde geziyorsunuz. Siz gezinirken bir Strigoi'nin size doğru geldiğini farkettiler. Ne yaparsın?"

"Hangi dükkanda olduğumuza bağlı."

Bana baktı.

"Pekala. Ona gümüş bir kazık saplarım," dedim.

Dimitri doğruldu ve uzun bacaklarını akışkan bir hareketle bağdaş yaptı. Bu kadar uzun boylu birinin nasıl bu kadar zarif olduğunu hala bir türlü anlayamıyordum. "Ah öyle mi?" dedi koyu renk kaşlarını kaldırarak. "Gümüş kazığın var mı peki? Olsa bile nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Gözlerimi vücudundan uzaklaştırdım ve kaşlarımı çattım. Element büyüü ile yapıldığında, gümüş kazıklar bir gardiyanın en ölümcül silahıydı. Gümüş bir kazığı Strigoi'nin kalbine saplamak anında ölüme neden olurdu. Bıçaklar da Moroi'ler için ölümcül olurdu bu nedenle çıraqlara o kadar kolay verilmezdi. Sınıf arkadaşlarım daha yeni bıçak kullanmayı öğreniyordu. Daha önce silahla çalışmıştım ama daha

kazığa yaklaşmama izin verilmemişti. Neyse ki, Strigoi öldürmenin iki yolu daha vardı.

"Pekala, kafasını keserim."

"Bunu yapacak bir silahının olmadığı gerçeğini umursamazsak bile, bir Strigoi'nin senden daha uzun olacağı gerçeğine ne diyebiliriz?"

Sinirlenmiş bir halde, parmak uçlarıma dokunduktan sonra doğruldum. "Pekala, o zaman onu ateşe veririm."

"Tekrar soruyorum, neyle?"

"Tamam pes ediyorum. Cevabı zaten biliyorsun ve benle dalga geçiyorsun. Bir alışveriş merkezindeyim ve Strigoi ile karşılaştım. Ne yaparım?"

Gözlerini kırpmadan bana baktı ve "Koşarsın," dedi.

Ona bir şey fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Esne-ma hareketlerimi bitirdiğimde, benimle birlikte koşacağını söyledi. Daha önce hiç birlikte koşmamıştık. Belki de onunla koşmak, katil olarak saldıgı ünü biraz da olsa anlamama yardım ederdi.

Soğuk ekim akşamında dışarı çıktık. Vampirik programa dönmek bana hala bir garip geliyordu. Bir saat sonra başlayacak dersleri düşününce güneşin alçalacağını değil yükseleceğini sanıyordum ancak güneş batı ufkunda alçalıyordu ve kar kaplı tepeleri portakal renkli bir ışığa boyuyordu. Güneşin herhangi bir şeyi ısıttığı söylenemezdi ve oksijen ihtiyacım arttıkça soğuk havanın ciğerlerime işlediğini hissettim. Hiç konuşmadık. Dimitri, benim adımlarıma uyum sağlamak için yavaşlamıştı ve birlikte koşuyorduk.

Beni rahatsız eden bazı şeyler vardı. Aniden onun onayına çok ihtiyacım olduğunu farkettim. Böylece adımlarıma odaklandım ve ciğerlerimi ve kaslarımı daha fazla çalıştırdım. Koşu yolundaki on iki tur üç mil ediyordu ve daha dokuz tur atmamız lazımdı.

Sondan üçüncü tura girdiğimizde, yanımızdan birkaç çırac geçti. Kısa süre için de ben de grup koşusuna katılacaktım. Beni gören Mason gülümsedi, "Formundasın Rose!" dedi.

Ben de gülümseyip el salladım.

"Yavaşlıyorsun," diye beni azarladı Dimitri. Mason ve arkadaşlarına baktığını görmüştü. Sesindeki sertlik beni çok şaşırttı. "Dikkatin kolayca dağıldığı için mi bir türlü hızlanmıyorsun yoksa?" diye sordu.

Utanarak vücudum artık bana küfretmeye başlamış olsa da hızlandım. On iki turu tamamladık ve kronometreye baktığımızda en iyi skorumdan iki dakika erken bitirdiğimi gördük.

"O kadar da kötü değil ne dersin?" dedim böbürlenerek soğuma egzersizleri yapmak için içeri döndüğümüzde. "En azından alışveriş merkezinde Strigoi beni yakalamadan önce kaçabilirim ama Lissa'nın bunu yapacağına emin değilim."

"Seninleyse sorun olmaz."

Şaşıarak baktım. Onunla çalışmaya başladığımdan beri ilk defa benimle ilgili olumlu bir yorumda bulunmuştu. Kahverengi gözleri hem onaylayan hem de memnun bir ifadeyle beni izliyordu.

İşte ne olduysa o anda oldu.

Sanki birisi beni kurşunlamış gibi hissettim. Keskin ve acı verici bir korku, beynimde ve vücudumda patladı. Acının küçük okları tenime saplanıyordu. Etrafımı bulanık görmeye başladım ve aniden artık orada olmadığımı farkettim. Merdivenlerden koşarak iniyordum. Korkmuş ve çaresiz bir halde dışarı çıkmak ve... Ve kendimi bulmak istiyordum.

Görüşüm düzeldiğinde, kendime geldim ve Lissa'nın beyninden artık çıkmıştım. Dimitri'ye tek kelime etmeden, olabildiğince hızlı koşarak Moroi yatakhanesine doğru yola çıktım. Bacaklarımın az önce mini bir maratondan çıkması hiç önemli değildi çünkü parlak ve bir çift yeni bacak gibi oldukça hızlılardı. Biraz geriden, Dimitri'nin de peşimden geldiğini farkettim. Seslenerek sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu ancak ona yanıt verecek halde değildim. Tek başıma halletmem gereken bir görevim vardı o da en kısa sürede yatakhane de olmaktı.

Lissa ile karşılaştığımızda, yatakhane nin fildişi kaplı görüntüsü de karşımdaydı. Lissa'nın yüzü gözyaşından sıırsıklamdı. Olduğum yerde çivilendiğimi hissettim. Akciğerlerim patlamaya hazır dı.

"Sorun nedir? Ne oldu?" diye sordum kollarından tutup gözlerime bakmasını sağlayarak.

Ancak Lissa yanıt verecek halde değildi. Kollarını bana doladı ve göğsümde ağlamaya başladı. Ona sarıldım ve bir yandan sorunun ne olduğunu bilmesem de her şeyin yoluna gireceğini söylerken bir yandan da parlak ve ipeksi saç-

larını okşadım. Dürüst olmak gerekirse, o an ne olduğu hiç de umrumda değildi. Lissa yanımda ve güvendedeydi ve o an için tek önemli olan da buydu. Dimitri, olası bir tehdide karşı dikkatli bir halde etrafımızda geziniyordu. Vücudu saldırmaya hazır dı. Dimitri de yanımda olduğu için güvende hissediyordum.

Yaklaşık yarım saat sonra, üç gardiyan, Bayan Kirova ve yatakhane müdiresi ile birlikte Lissa'nın yatakhanesine girdik. Lissa'nın odasını ilk defa görüyordum. Natalie, Lissa ile aynı odada kalmayı başarmıştı ve odanın iki tarafı tam bir tezat oluştıruyordu. Natalie'nin olduğu taraf çok canlı görünüyordu. Duvarlarda resimler vardı ve yatakhane ye ait olmayan fırfırlı bir yatak örtüsü kullanıyordu. Lissa'nın ise aynı benim gibi çok az eşyası vardı ve sanki odada başkası yaşamıyormuş gibi bir izlenim veriyordu. Geçen Cadılar Bayramı'nda, kanat takıp simli makyajlar yaparak peri kılığına girdiğimizde çektiğimiz bir fotoğraf vardı duvarda sadece. O fotoğrafı gördüğümde ve eskiden yaptıklarımızı düşününce göğsüme bir acı saplandığını hissettim.

Bütün o kargaşa esnasında, hiç kimse, orada olmamam gerektiğini hatırlamamıştı neyse ki. Odanın dışında, diğer Moroi kızları toplanmış ve neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Natalie, aralarından geçerek içeri girdi. Odasında ki karmaşanın nedenini merak ediyordu ve olanları görünce olduğu yere mihlandı.

Lissa'nın yatağına bakan herkesin yüzünde şok ve tiksinti beliriyordu. Yastığın üzerinde bir tilki vardı. Kürkü, hafif

beyazların olduğu, kırmızıya kaçan turuncu renkteydi. O kadar yumuşak ve sevimli görünüyordu ki, kollarınıza alıp okşamak isteyeceğiniz bir ev hayvanı gibi duruyordu.

Tabii boğazının kesildiği gerçeğini saymazsak...

Boğazının içi pembe ve sarı yatağ örtüsüne doğru kan sızıyor, kumaşın üzerinde koyu renkte bir kan havuzu oluşturuyordu. Tilkinin gözleri, sanki olanlara inanamıyormuş gibi bir ifadeyle parlıyor ve tavana bakıyordu.

Kusacağımı hissetsem de bakmak için kendimi zorladım. Böyle bir ortamda çıkırıldım davranıp kusmayı göze alamazdım. Günün birinde Strigo'i öldürecektim. Eğer bir tilki cesediyle başa çıkamıyorsam gerçek bir cinayet asla işleyemezdim.

Tilkinin başına gelenler, dehşet verici ve tiksincti. Hasta ruhlu bir insan tarafından yapıldığı belliydi. Yüzü bembeyaz kesilmiş Lissa da tilkiye bakıyordu. Sonra birkaç adım yaklaştı ve isteksiz de olsa elini tilkiye doğru uzattı. Lissa'nın hayvan sevgisini düşününce bu olayın onu derinden sarstığını adım gibi biliyordum. Lissa hayvanları, hayvanlar da Lissa'yı severdi. Baş başayken, bir hayvanınız olması için sık sık yalvarırdı ama bu isteğini geri çevirirdim ve sürekli kaçış halinde olduğumuzdan bir hayvanın sorumluluğunu alamayacağımızı hatırlatırdım. Ayrıca, hayvanlar benden nefret ederdi. Lissa da, sokakta rastladığı hayvanları besleyerek ve severek ya da Oscar gibi arkadaşlarının kedi-leriyle ilgilenerek kendini avuturdu.

Ne yazık ki tilki için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Geri dönüşü olmadığı belliydi ama gene de Lissa'nın yüzünde yardım etme isteği gördüm çünkü o yardıma ihtiyacı olan herkese ve her şeye yardım ederdi. Elini tuttum ve onu uzaklaştırdım. Bir anda yaklaşık iki yıl önce yaptığımız bir konuşma aklıma geldi.

"Bu ne? Karga mı?"

"Hayır çok büyük. Bence kuzgun."

"Ölmüş mü?"

"Evet. Bence ölmüş. Sakın dokunma."

O zaman sözümü dinlememişti ama şimdi dinleyeceğini ümit ettim.

"Odaya girdiğimde hala hayattaydı," diye fısıldadı Lissa kolumu tutarak. "Can çekişiyordu. Ah Tanrım. Vücudu seğiriyordu. Çok acı çekmiş olmalı."

Artık kusmuğun boğazıma kadar çıktığını hissettim ama ne olursa olsun kusmayacaktım. "Yoksa..."

"Hayır. Aslında istedim... Ama sonra..."

"O zaman unut gitsin," dedim kesin bir sesle. "Bu çok aptalca. Birisi eşek şakası yapmış. Görevliler temizler. İstersen sana yeni bir oda bile verebilirler."

Bana döndü. Gözleri çılgın gibiydi. "Rose... Hatırlıyor musun hani bir keresinde..."

"Kes şunu," dedim. "Unut. Aynı şey değil."

"Ya biri gördüyse ve biliyorsa?"

Kolunu daha sıkı tuttum. İyice dikkatini çekmek için tırnaklarımı da etine batırdım. Lissa ürperdi. "Hayır. Aynı şey değil ve hiç ilgisi yok. Beni duyuyor musun?" dedim. Nata-

lie'nin ve Dimitri'nin gözlerini üzerimizde hissediyordum. "Her şey yoluna girecek. Hepsi geçecek."

Bana inanmış gibi görünmese de Lissa başını salladı.

"Burayı temizletin," dedi Kirova, yatakhane müdiresine sert sert. "Olayı gören var mı bunu da öğrenin."

Sonunda birisi orada olduğumu farketti ve Lissa ile kalmak için ne kadar yalvarsam da Dimitri'ye, beni götürmesi emredildi. Dimitri benimle birlikte çırağların yatakhanesine geldi. Yatakhaneye gidene kadar neredeyse hiçbir şey söylemedi. "Bir şey biliyorsun. Olanlar hakkında bildiğin var. Müdür Kirova'ya, Lissa'nın tehlikede olduğunu söylerken bunu mu kastediyordun?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Bu sadece eşek şakası."

"Bunu kimin neden yaptığı hakkında bir bilgin var mı?"

Bu soruyu gözden geçirdim. Buradan ayrılmadan önce olsaydı herkes yapabilir derdim. Popüler olanların başına böyle işler gelirdi. İnsanlar hem sizi sever hem de sizden nefret ederdi. Ama şimdi? Lissa'nın popülerliği eriyip gitmişti. Lissa'dan gerçek anlamda nefret eden tek insan Mia'ydı ama o da savaşını hareketlerle değil kelimelerle sürdürüyordu. Daha saldırgan bir şeyler yapmaya karar verse bile neden böyle bir şey yapsındı ki? Bunu yapacak tarzda bir insana benzemiyordu. Bir insana saldırganın bir milyon yolu vardı sonuçta.

"Hayır," dedim. "Hiçbir fikrim yok."

"Rose, bir şey biliyorsan bana söylemelisin. Biz seninle aynı taraftayız. İkimiz de onu korumak istiyoruz. Bu çok ciddi bir olay."

Kendi etrafımda döndüm ve tilkinin başına gelenler için duyduğum öfkeyi Dimitri'ye yönelttim. "Evet ciddi. Her şey çok ciddi. Kavga etmeyi ve Lissa'yı nasıl koruyacağımı öğrenecek yerde sen beni koşturup duruyorsun! Ona yardım etmek istiyorsan bana bir şey öğret! Nasıl dövüşeceğimi öğret. Nasıl koşacağımı zaten biliyorum."

O ana kadar bir şeyler öğrenmeyi ve kendimi Dimitri'ye, Lissa'ya ve diğer herkese kanıtlamayı bu kadar istediğimi farketmemiştim. Tilki olayı kendimi güçsüz hissetmeme neden olmuştu ve bu durumdan hiç hoşnut değildim. Bir şey, herhangi bir şey, yapmak istiyordum.

Dimitri öfke patlamamı sakın sakın izledi. Yüz ifadesinde değişiklik olmamıştı. Lafımı bitirdiğimde, sanki hiçbir şey söylememişim gibi konuşmaya başladı. "Hadi. Egzersiz için geciktin."

Ö

fekten yanıyordum. Çıraklarla girdiğim derslerde o güne kadarki en iyi performansımı gösterdim ve daha sert kavgaya ettim. Hatta, Shane Reyes'i ye-

nerek ilk birebir kavgamı da kazanmış oldum. Shane ile ol-
dum olası iyi anlaşırdık ve bu durumu centilmence karşıla-
dı ve beni takdir eden birkaç kişi ile birlikte performansımı
alkışladı.

"Geri dönenin başlangıcı diyelim buna," dedi Mason
dersten sonra.

"Göreceğiz."

Hafifçe koluma dokundu. "Lissa nasıl?" diye sordu.

Konuyu bilmesi beni hiç şaşırtmadı. Bazen dedikodu o
kadar hızlı yayılırdı ki sanki herkesin psikik bir bağı var sa-
nırdınız.

"İyi. Kendine gelmeye çalışıyor," dedim. Bunu nasıl bildi-
ğim konusunda ayrıntı vermedim. Aramızdaki bağ, öğrenci-

lerden sakladığımız bir sırdı. "Mase, Mia'yı tanıdığını söyle-
miştin. Sence bu iş onun başının altından çıkmış olabilir mi?"

"Hey hey, ben onun içini dışını bilmiyorum sonuçta ama
dürüst olmak gerekirse zannetmiyorum. Mia, biyoloji ders-
lerinde diseksiyon bile yapamıyor. Tilkiyi öldürmek bir ya-
na onu yakalayabileceğini bile zannetmiyorum."

"Onun yerine yapabilecek arkadaşı var mı sence?"

Mason başını salladı. "Aslında yok. Elini kirli işlere bu-
laştıracak arkadaşı yok ama kim bilir belki de vardır."

Öğle yemeğinde Lissa ile buluştuğunda hala olayın etki-
si altında olduğunu gördüm. Natalie ve arkadaşları tilki ko-
nusunda bir an olsun susmadığı için olayı unutamıyordu.
Görünüşe göre Natalie, bu vahşetin ona sağladığı ilgiden
memnun olduğu için çok da rahatsız değildi. Natalie'nin
dışlanmış olmaktan o kadar rahatsız olmadığına inanırdım
ama görünüşe göre rahatsızdı.

"Orada öylece duruyordu," diye açıkladı daha etkili ol-
sun diye ellerini sallayarak. "Yatağın tam ortasıydı. Her
yer kan içindeydi."

Lissa'nın rengi, üzerindeki kazak gibi yeşil olunca, yeme-
ğimi bile bitirmeden onu alıp dışarı çıktım ve yalnız kalır
kalmaz Natalie'nin sosyal yetenekleri hakkında ağzıma ge-
leni söylemeye başladım.

"O çok iyi," dedi Lissa otomatik bir tavırla. "Daha geçen
gün bana onu ne kadar sevdiğini söylüyordun."

"Onu severim ama bazı yönlerden gerçekten çok yeter-
siz."

Hayvan Davranışı dersinin olduğu sınıfın önünde durduk ve yanlarımızdan geçen insanların meraklı gözlerle bize baktığını ve birbirleriyle fısıltıyla konuştuklarını farkettim. Derin bir iç çektim.

“Bütün bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?” diye sordum.

Belli belirsiz gülümsedi. “Bunu hissedemiyor musun?”

“Evet ama senden duymak istiyorum.”

“Bilmiyorum. Benim için endişelenme ama keşke insanlar bana ucubeymişim gibi bakmaya bir son verse.”

Öfkem bir kere daha patladı. Tilki çok kötüydü. İnsanların Lissa’yı üzmesi işleri daha da çıkmaza sokuyordu ama en azından bu konuda bir şey yapabilirdim. “Seni rahatsız eden kim?”

“Rose, sorun yaşadığımız herkesi dövemezsin.”

“Mia mı?” diye tahminde bulundum.

“Ve diğerleri,” dedi belli belirsiz bir halde. “Bak gerçekten önemli değil. Benim tek öğrenmek istediğim bütün bunların nasıl... Yani, aklımdan bir türlü çıkmıyor...”

“Yapma,” diye uyardım.

“neden olmamış gibi davranıyorsun? Sen de diğerleri gibi davranıyorsun. Natalie’nin sürekli bu konu hakkında konuşmasıyla dalga geçiyorsun ama sen de kendini kontrol ediyor gibi değilsin. Sanki herhangi bir konudan konuşuyor gibisin.”

“Öyle değil. Bu konuyu bir an önce unutmak zorundayız. Üzerinden çok zaman geçti. Gerçekte neler olduğunu bile bilmiyoruz ki.”

Bir sonraki söyleyeceğimi tasarlarken o iri yeşil gözleriyle bana baktı.

“Hey, Rose.”

Jesse yanımıza geldiğinden sohbetimiz yarıda kesildi. Gülümseyerek ona döndüm.

“Selam.”

Lissa’ya içtenlikle gülümsedi. “bak ne diyeceğim. Çalışma grubum için bu gece senin yatakhane olacağım. Düşündüm de... Belki...”

Bir anlığına Lissa’yı unutarak tüm dikkatimi Jesse’ye verdim. İçimde aniden vahşi ve yaramaz bir şeyler yapma isteği uyandı. Çok zor bir gün geçirmiştım. “Tabii,” dedim.

Bana kaçta yatakhane olacağını söyledi ve ben de ona ‘daha fazla bilgi vermek’ için ortak alanlardan birinde buluşacağımı söyledim.

Yanımızdan ayrıldığında Lissa bana baktı. “Ev hapsinde-sin. Dışarı çıkıp onunla konuşmana izin vermezler.”

“Onunla pek de ‘konuşmak’ istemiyorum. Çabucak sıvışırız.”

Lissa homurdandı. “Bazen seni gerçekten tanıyamıyorum,” dedi.

“Çünkü aramızdaki en dikkatli sensin. Ben ise umursamaz olanım.”

Hayvan Davranışı dersi başladığında, Mia’nın tilki cinayetinden sorumlu olabileceği ihtimali üzerine kafa yordum. Sapık melek yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeden, kanlı tilkinin neden olduğu kaostan hoşlandığı çok belli oluyordu.

du, ancak tabii ki suçlu olduğu anlamına gelmiyordu. Son birkaç haftadır onun hakkında yaptığım gözlemlere dayanarak Lissa ve beni üzecek her türlü olaydan zevk alacağına emindim. Bu olayı bizzat işlemesine gerek yoktu.

“Diğer pek çok tür gibi, kurtlar da sürülerini diğerlerinin saygı gösterdiği alfa erkek ve alfa dişilere emanet eder. Alfalar genelde en güçlüler arasından seçilir ancak zaman zaman meydan okumalar çoğunlukla irade gücü ve kişilik meselesi haline gelebilir. Bir alfaya meydan okunduğunda ve yerine geçildiğinde, o kurt kendini sürüden dışlanmış halde bulabilir ve hatta saldırıya bile uğrayabilir.”

Hayallerimden sıyrılarak Bayan Meissner’in söylediklerine kulak kabarttım.

“Pek çok meydan okuma genelde çiftleşme döneminde gerçekleşir,” diye devam etti. Bu son söylediği doğal olarak sınıfta kıkırdamalara neden oldu. “Pek çok sürüde, bir alfa çifti çoğu zaman sadece birbiriyle çiftleşir. Eğer alfa erkeği daha yaşlıysa, deneyimli bir kurtsa, genç rakip kazanma şansının olduğunu düşünür. Bu teoremin doğruluğu durumlara göre değişebilir. Genç kurt genelde, daha deneyimli olanın daha üstün geldiğini anlayamayabilir.”

Genç kurt yaşlı kurt konusu hariç, dersin geri kalan kısmı oldukça ilgimi çekti. Akademi’nin sosyal yapısını düşünince, kesinlikle pek çok alfanın ve meydan okumanın olduğuna üzülererek de olsa emin oldum.

Mia elini kaldırdı. “Peki ya tilkiler? Tilkiler arasında da alfa var mı?”

Birkaç gergin kıkırdamanın ardından, sınıftan toplu bir nefes alma duyuldu. Mia’nın bu kadar ileri gidebileceğine sınıftakilerin çoğu inanmamıştı.

Bayan Meissner, öfke kaynaklı olmasından şüphelendiğim bir nedenden dolayı kızardı. “Bugün kurtları işliyoruz Bayan Rinaldi.”

Mia, bu belirsiz azardan çok etkilenmiş benzemiyordu ve sınıftakiler, ödev yapmak için gruplara ayrıldığında, Mia bize doğru bakıp kıkırdayarak vakit geçirdi. Aramızdaki bağdan, Lissa’nın tilkinin görüntülerini hatırladıkça giderek daha fazla üzüldüğünü hissedebiliyordum.

“Endişelenme,” dedim ona. “Ben bir yol...”

“Hey Lissa,” diye araya girdi biri.

Kafamızı kaldırıncı, Ralf Sarcozy’nin sıramızın yanında olduğunu gördük. Kendi markası haline gelmiş aptal gülümsemesiyle bize bakıyordu ve arkadaşlarından aldığı cesaretle yanımıza geldiğini hissettim.

“Hadi itiraf et,” dedi. “Tilkiyi sen öldürdün. Kirova’yı dedi olduğuna ikna edip buradan tekrar çıkmaya çalışıyorsun değil mi?”

“Kendini becer,” dedim kısık bir sesle.

“Seni becersem nasıl olur?” dedi.

“Duyduklarımıza göre, beni becerecek kapasiten yokmuş,” diye yanıt verdim.

“Vay vay,” dedi dalga geçer gibi. “Sen çok değişmissin. Son hatırladığımda, yanında çıplak kalabilecek erkekler konusunda çok seçici değildin.”

“Benim seninle ilgili son hatırladığım da, çıplak insanları sadece internette gördüğündü.”

Dramatik bir edayla başını eğdi. “Ah tabii ya şimdi hatırladım. İnternette baktığım fotoğraflardaki sendin öyle değil mi?” dedi. Sonra Lissa’ya baktı.

Tekrar bana dönerek “Tilkiyi öldürmeni o söyledi değil mi? Siz ikiniz lezbiyen misiniz yoksa? Ahh şu işe bak!”

Ralf alev aldı.

Hemen ayağa kalkıp Lissa’yı da kenara çektim. Sırada oturduğumuz için o kadar da kolay olmadı. Çıglıklar arasında kendimizi yerde bulduk. Özellikle Ralf’ın çıglıkları sınıfı dolduruyordu. Bayan Meissner, yangın söndürücüyü almak için sınıftan fırladı.

Tam o sırada alevler aniden yok oldu. Ralf hala çıgıllar atıyor ve olmayan alevleri söndürmek için vücuduna vuruyordu ancak üzerinde tek ibri yanık izi yoktu. Az önce olanlara ait tek işaret havada kalan duman kokusuydu.

Birkaç saniye süreyle sınıftakiler gerçek anlamda donup kalmıştı. Sonra yavaşça, herkes bu gizemin parçalarını birleştirmeye başladı. Moroi’lerin büyü uzmanlığı herkes tarafından iyi bilinirdi ve sınıfa göz attığımda üç tane ateş kullanıcı olduğunu gördüm. Ralf, arkadaşısı Jacob ve...

Christian Ozero.

Jacob arkadaşısını yakamayacağına, Ralf’ın da bunu yapmasına imkan olmadığına göre olayın suçlusu oldukça barizdi. Christian’ın kahkaha krizine girmesi de bir çeşit ipucu veriyordu.

Bayan Meissner’in yüzü kırmızıdan koyu mora döndü. “Bay Ozero!” diye bağırdı. “Buna nasıl cüret edersiniz! Aklınız başınızda mı! Sizi derhal Müdür Kirova’nın ofisinde görmek istiyorum!”

Hiç tereddüt etmeyen Christian ayağa kalktı ve sırt çantasını omzuna attı. Hala sırttmaya devam ediyordu. “Tabii ki Bayan Meissner,” dedi.

Christian, Ralf’ın yanından geçerken, Ralf istemsiz bir hareketle birkaç adım geriye kaçtı. Sınıfın geri kalanı da ağızları açık bir halde olanları izliyordu.

Bayan Meissner, öğrencileri normale döndürmeye çalışsa da her şey boşunaydı. Herkes olanlar hakkında konuşmak istiyordu. Pek çok açıdan şok edici bir olay yaşanmıştı. Birincisi, daha önce hiç kimse böyle bir büyüye, hiçbir şeyi yakmayan güçlü bir ateşe şahit olmamıştı. İkincisi, Christian bu işi saldırı amaçlı kullanmış ve başka birine saldırmıştı. Bir Moroi böyle bir şey asla yapmazdı. Büyü öğretmenleri asla böyle büyüler öğretmezdi ve bildiklerini de sanmıyordum. Üçüncüsü ve en enteresan olanı ise, bunu Christian yapmıştı: Daha önce kimsenin farketmediği ve ilgilenmediği Christian. En azından bundan sonra farkedileceği kesindi.

Birilerinin hala saldırı büyüü bildiği de ortaya çıkmıştı. Ralf’ın yüzündeki dehşet ifadesinin bana son derece keyif vermesi bir yana, aklıma Christian’ın gerçek bir sapık olabileceği de geldi.

“Lissy,” dedim sınıftan çıkarken. “Lütfen onunla tekrar vakit geçirmeye başladığımı söyleme.”

Bağımızdan hissettiğim suçluluk duygusu, bana açıklamadan daha fazlasını anlatıyordu.

"Liss!" dedim kolunu tutarak.

"O kadar da değil," dedi biraz tereddütle. "O çok iyi biri hepsi bu."

"İyi mi? İyi mi?" Çevremizdeki insanların gözlerini üzerimde hissedince bağırığımı farkettilim. "O aklını kaçırmış. Ralf'ı ateşe verdi. Onu bir daha görmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Buna sen karar verdin Rose, ben değil." Sesinde, çok uzun süredir şahit olmadığım bir sivrilik vardı.

"Neler oluyor? Yoksa siz..."

"Hayır!" diye karşı çıktı. "Sana bunu zaten anlattım. Ah Tanrım!" dedi ve bana öfkeyle baktı. "Herkes senin gibi düşünüp hareket etmiyor."

Söylediği beni ürpertmişti. O sırada Mia'nın yanımdan geçtiğini farkettilim. Konuşmalarımızı duymamıştı ancak tavrimizden tartıştığımızı anlamış olmalıydı. Yüzünde sahte bir gülümseme vardı. "Cennette sorun mu var?"

"Gidip biberonunu bul ve bu işe karışma," dedim cevabını duymak için beklemeden. Ağzı açılrsa da hiçbir şey söylemeden kapandı.

Lissa ile sessizlik içinde yürüyorduk ki Lissa aniden kahkahalar atmaya başladı. Böylece de kavgamız tatlıya bağlandı.

"Rose..." dedi. Ses tonu artık daha yumuşaktı.

"Lissa, o çok tehlikeli. Ondan gerçekten hoşlanmıyorum. Lütfen dikkat et."

Koluma dokundu. "Ben dikkatli olanım unuttun mu? Umursamaz olan sensin."

Bu söylediğimin hala doğru olduğunu umdum.

Ancak okul sonrasında aklımda hala bazı şüpheler vardı. Odamda ödev yaparken Lissa'dan gelen hislerin sinsilik olabileceğini hissettilim. Dikkatim dağıldığından ödevden kafamı kaldırdım ve Lissa'ya neler olduğuna dair bir cevap bulabilmek için boşluğu izlemeye başladım. Beynine girmek istediğim anlardan biriydi ama ben nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum.

Kaşlarımı çatarak o bağlantının nasıl meydana geldiğini düşünmeye çalıştım. Genelde yoğun bir takım duygulara kapılıyordu. Bu duyguları o kadar kuvvetliydi ki, resmen beynime hücum etmeye çalışıyordu. Buna karşı durmak için savaşmak zorundaydım. Aklımda zihinsel bir duvar vardı.

Lissa'ya odaklanarak o duvarı aşmayı denedim. Düzenli nefes almaya başladım ve zihnimi boşalttım. Benim düşüncelerim değil onun düşünceleri önemliydi. Kendimi ona açmak ve bağ kurmamızı sağlamak zorundaydım.

Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Meditasyon yapacak kadar sabırlı bir insan değildim. Ancak o kadar ihtiyacım vardı ki yoğun ve odaklı bir rahatlama yaşamak için kendimi zorladım. Ona neler olduğunu bilmek zorundaydım ve birkaç dakika uğraştıktan sonra çabalarımın karşılığını aldım.

İçerideydim.

Beyninin içine girdiğimde bir kere daha çevresinde olanları doğrudan deneyimlediğimi farkettim. Gene şapelin tavan arasına doğru gidiyordu ve

korktuğum olayın başıma geldiğini hissettim. Geçen defa olduğu gibi karşıma hiçbir şey çıkmamıştı. **Aman Tanrım,** diye düşündüm. **Papaz, şapelin güvenliği konusunda hep bu kadar gevşek mi davranıyordu?**

Doğan güneş, renkli camları aydınlatıyordu ve Christian'ın silueti camın önünde belirdi. Pencerenin önündeki koltukta oturuyordu.

"Geç kaldın," dedi Lissa'ya. "Seni bekliyorum ne zamandır."

Lissa, sarsak sandalyelerden birini çekti ve üzerindeki to- zu temizledi. "Müdür Kirova'ya bir süre esir olursun diye düşünmüştüm."

Christian başını salladı. "Pek fazla kalmadım. Bir hafta uzaklaştırma cezası aldım hepsi bu. Kaçmak da çok zor olmadı," dedi elini sallayarak. "Karşıdayım gördüğün gibi."

"Daha uzun ceza almamana şaşırdım."

Güneş ışığı, kristal mavis gözlerini aydınlattı. "Peki hayal kırıklığına da uğradın mı?"

Lissa şaşırmış göründü. "Birini ateşe verdin."

"Hayır. Üzerinde yanık gördün mü?"

"Her yanını alevler sarmıştı."

"Alevler kontrolüm altındaydı. Ondan uzak tuttum."

Lissa içini çekti. "Gene de böyle bir şey yapmamalıydın." Oturduğu koltuktan doğrulan Christian, Lissa'ya doğru eğildi. "Senin için yaptım."

"Benim için birine mi saldırdın?"

"Evet. Sana ve Rose'a sataşıyordu. Rose kendini gayet güzel savunsa da biraz desteğe ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ayrıca da bu yaptığım sayesinde hiç kimse bir daha tilki konusunu açamayacak."

"Gene de bunu yapmamalıydın," diye tekrarladı Lissa bakışlarını kaçırarak. Bu 'cömertlik' karşısında nasıl tepki vereceğini bilmediği belliydi. "Ve hepsi benim içimmiş gibi davranma. Bunu yapmak hoşuna gitti. Bunu sen istedin hepsi bu."

Christian'ın kendini beğenmiş ifadesi kayboldu ve yerine şaşkınlık geldi. Lissa, psikik olmayabilirdi ama insanların beynini okuma konusunda hayret verici bir yeteneği vardı.

Savunmasız kaldığını görünce konuşmaya devam etti. “Başka birine büyüyle saldırmak yasak senin de bunu yapmak isteme nedenin de bu. Yasak işler yapmak sana heyecan veriyor.”

“O kurallar çok saçma. Eğer büyüü sadece ısınma yeri-ne silah olarak da kullanırsak, Strigoiler bizi bu kadar çok öldüremez.”

“Çok yanlış,” dedi Lissa sertçe. “Büyü bir lütuftur. Şiddet için kullanılmamalıdır.”

“Böyle söylendiği için. Hayatımız boyunca duyduklarımızı tekrarlıyorsun,” dedi ve ayağa kalkıp küçük odayı adımlamaya başladı. “Her zaman böyle değildi biliyorsun. Yüzyıllar önce gardiyanlarla birlikte savaştığımız zamanlar vardı. Sonra insanlar korkup vazgeçtiler. Saklanmanın daha güvenli olduğunu düşündüler. Saldırı büyüleri de böylece unutuldu gitti.”

“O zaman saldırı büyüsenü sen nereden biliyorsun?”

Yüzünde bir gülümseme belirdi, “Herkesin unuttuğunu söylemedim.”

“Ailen gibi mi? Annen ve baban gibi mi?”

Christian’ın yüzündeki gülümseme kayboldu. “Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Yüzü karardı ve gözleri büyüdü. Pek çok insan için ürkütücü ve tehditkar olabilirdi. Lissa onu baştan aşağı incelediği ve hayran kaldığı için aniden çok savunmasız göründü.

“haklısın,” diye ekledi bir an sonra yumuşak bir sesle.

“Bilmiyorum. Özür dilerim.”

Bu buluşma boyunca, Christian ikinciye çok şaşkın görünmüştü. Muhtemelen kimse ondan bu kadar sık özür dilemiyordu. Hatta kimse onunla bu kadar çok konuşmuyordu. Ayrıca kesinlikle onu dinleyen de yoktu. Her zamanki gibi, çabucak kendini beğenmiş ve ukala kişiliğine büründü.

“Unut gitsin,” dedi. Birdenbire durdu ve Lissa’nın önünde diz çöktü. Böylece birbirlerinin gözlerinin içine bakmaya başladılar. Christian’ın kendisine bu kadar yakın durduğunu hissedince Lissa nefesini tuttu. Dudaklarında tehlikeli bir gülümseme vardı. “Hem bir de siz insanların gerçekten ‘yasak’ büyü kullanmama neden bu kadar öfkelendiğinizizi hiç anlamıyorum.”

“Biz insanlar mı? Bu da ne demek oluyor?”

“istersen masumu oynayabilirsin; çok iyi iş çıkarıyorsun ama ben gerçeği biliyorum.”

“Neymiş bu gerçek?” Lissa, benden ve Christian’dan rahatsızlığını saklayamamıştı.

Christian biraz daha yaklaştı. “Güç kullanman. Hem de devamlı.”

“Hayır bu doğru değil,” dedi Lissa hemen.

“Tabii ki doğru. Geceleri yatağıma yatıyor ve siz ikinizin nasıl olup da kiralık ev bulup liseye gitmeyi becerdiğinizizi ve kimsenin de neden ailelerinizle görüşmek istemediğini anlamaya çalışıyordum. En sonunda anladım. Güç kullanıyorsun. Muhtemelen de buradan ilk böyle kaçtınız.”

“Yani elinde hiçbir kanıt olmadan sadece anladın öyle mi?”

“Sadece seni izleyerek ihtiyacım olan bütün kanıtları topladım.”

“Güç kullandığımı kanıtlamak için beni mi izledin? Casusluk mu yaptın?”

Christian omuzlarını silkti. “Hayır. Aslında sadece hoşuma gittiğin için seni izliyordum. Güç konusu da bonus olarak ortaya çıktı. Geçen gün, matematik ödevi için ilave süre isterken kullandığımı da gördüm. Bayan Carmack daha çok sınava girmeni istediğinde de kullandın.”

“Yani bunun güç olduğuna karar verdin öyle mi? Belki de insanları ikna etme kabiliyetim çok iyidir bu olamaz mı?” dedi. Sesinde karşı koyan bir ton vardı. Korkusu ve öfkesini düşününce bunu anlayabiliyordum. Onu yakından tanımasam, flört için yapacağımı düşündüğüm bir saç hareketiyle bunu belli etmişti. Onu gerçekten iyi tanıyordum... Öyle değil mi? Aniden emin olmadığımı farkettim.

Christian konuşmaya devam etti ancak gözlerindeki parıltı, aynı Lissa ile ilgili her şeyi farkettiği gibi saçlarını savurduğunu da farkettiğini gösterdi. “Kimle konuşsan, karışındaki insanın yüzünde budala bir ifade oluyor. Sıradan insanlar bir yana bu etkiyi Moroi’ler üzerinde de uyandırıyor. Muhtemelen dampirlerde de. İşte bu gerçekten müthiş. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Süperstardan hiçbir farkın yok. Güç suistimalcisi bir süperstar, bir nevi şeytansın,” dedi. Aslında bu bir suçlamaydı ama sesi ve duruşuyla, Lissa’nın cilvesine karşılık verdiği çok belliydi.

Lissa ne söyleyeceğini bilmiyordu. Christian haklıydı. Söylediği her şey doğrudu. Lissa’nın gücü ile şehir görevlilerini ikna etmiş ve yetişkin yardımı olmadan her yeri dolaşıyorduk. Banka görevlisini, Lissa’ya miras kalacak paradan biraz vermesine ikna etmek de güç sayesinde olmuştu.

Her şey bir yana, bu da büyüü silah olarak kullanmak kadar yanıltıcı. Neden olmasındı ki? Güç de bir çeşit silahtı. Güçlü bir silahtı ve çok kolay suistimal edilebilirdi. Moroi çocukları, çok küçük yaştan itibaren güç kullanımının kötü, çok kötü, hem de gerçekten çok kötü olduğu konusunda eğitilirdi. Kimse nasıl kullanılacağını öğretmezdi ama gene de bütün Moroi’lerde teknik yetenek vardı. Lissa ne olduğunu anlamadan bu yeteneğin derinlerine batmıştı ve Christian’ın da söylediği gibi, insanlar ve dampirler bir yana, Moroi’ler üzerinde de kullanabiliyordu.

“Peki şimdi ne yapacaksın?” diye sordu. “Beni ele verecek misin?”

Christian başını salladı ve gülümsedi. “Hayır. Bence bu çok hoş bir durum.”

Lissa, deli gibi çarpan kalbiyle, gözlerini açarak baktı. Christian’ın dudaklarında gördüğü bir şey içine işlemişti. “Rose senin çok tehlikeli olduğunu düşünüyor,” diye ağzından kaçırdı gergin bir sesle. “Tilkiyi senin öldürmüş olabileceğini söyledi.”

Bu saçma sohbete konu olduğum için ne hissettiğimi gerçekten bilmiyordum. Bazı insanlar benden korkardı. Belki Christian da korkuyordu.

Konuşmaya başladığında, sesindeki neşeli tondan korkmadığını anlamış bulundum. “İnsanlar benim dengesiz olduğumu düşünüyor ama benden söylemesi, Rose benden on kat daha kötü. Tabii ki böyle olması, insanların sana buluşmasını zorlaştırıyor bu nedenle ben Rose’u destekliyorum,” dedi. Sonra birkaç adım geri attı ve aralarındaki samimi mesafeyi bozdu. “Ayrıca da tabii ki o tilkiyi öldüren ben değilim. Gene de kimin yaptığını bulacağım... Ve suçluyu bulduğumda, Ralf’a yaptıklarım ufak bir şaka gibi kalacak.”

Ürkütücü intikamının sinyallerini verdiği gösterişli sözleri Lissa’yı rahatlatmışa benzemiyordu ancak gene de biraz etkilendi. “Böyle bir şey yapmanı kesinlikle istemiyorum. Zaten kimin yaptığını ben de bilmiyorum.”

Lissa’ya doğru tekrar eğildi ve elleriyle bileklerinden tuttu. Tam bir şey söylemek üzereyken durdu ve şaşkınlık içinde bakakaldı. Başparmaklarını, belli belirsiz üç yara izi üzerinde dolaştırmaya başladı. Lissa’ya baktığında yüzünde, onun için oldukça sıradışı olan kibar bir ifade vardı.

“Kimin yaptığını bilmiyor olabilirsin ama bildiğin bazı şeyler var. Bildiklerini anlatmıyorsun.”

Lissa, göğsünde oluşan duygu fırtınasıyla ona bakıyordu. “Bütün sırlarımı sana söyleyemem,” diye fısıldadı.

Christian tekrar bileklerine baktı ve sonra yüzünde kuru bir gülümseme belirdi. “Evet tahmin edebiliyorum,” dedi.

Lissa rahatlamışa benziyordu, en azından tek anlayabildiğim duygu buydu. Kendi beynime ve kendi odama döndüğümde, matematik kitabıma bakarak yerde oturuyordum.

Sonra anlayamadığım nedenlerden dolayı kitabı kapattım ve sertçe duvara fırlattım.

Jesse ile buluşma vaktine kadar derin düşünceler içindeydim. Merdivenlerden indikten sonra mutfağa girdim. Kısa olması şartıyla mutfağa girişim serbestti. Ana ziyaret salonundan geçerken Jesse ile göz göze gelmiştik.

Yanından geçerken durup “Dördüncü katta kimsenin kullanmadığı bir salon var. Banyoların diğer yanındaki merdivenleri kullan ve beş dakika sonra buluşalım. Kapının kilidi kırık.”

Dediğimi hemen yaptı ve karanlık, tozlu ve terk edilmiş salonu bulduk. Yıllar içinde, gardiyan sayısında meydana gelen azalma, yatakhanenin pek çok odasının boş kalması anlamına gelmişti. Bu durum, Moroi toplumu için üzücü olsa da bu gece bizim işimize çok yaramıştı.

Jesse kanepeye oturdu ve ben de ayaklarımı kucağına uzatarak yattım. Lissa ve Christian’ın tavan arasındaki o tuhaf randevusu yüzünden hala öfkeliydim ve o an için, bu konuyu unutmaktan başka bir şey istemiyordum.

“Gerçekten çalışmak için mi geldin yoksa bu bir bahane miydi?” diye sordum.

“Hayır çalışmam lazım. Meredith ile yapmam gereken bir ödev var.” Ses tonundan, ödev yapmak zorunda olduğu için çok da mutlu olmadığı belliydi.

“Öyle mıııı?” diye takıldım. “Dampirle çalışmak, kraliyet kanına dokunmuyor mu? Ben de gücenmeli miyim?”

İnci gibi sivri dişlerini göstererek gülümsedi. “Sen ondan çok daha seksisin.”

“Elemeleri geçtiğime sevindim,” dedim. Elleri bacaklarının üzerinde dolaşırken, gözlerinde gördüğüm sıcaklık beni tahrir etti ama önce yapmam gereken bir şey vardı. İntikam alma vakti gelmiş de geçiyordu. “Mia da elemeyi geçmiş olmalı. Kraliyetten olmamasına rağmen gayet güzel bir ilişkiniz var.”

Parmağıyla, baldırımı hafifçe dürttü. “O, Aaron ile birlikte. Ayrıca da kraliyetten olmayan pek çok arkadaşım var. Dampir arkadaşlarım da var. Ben bu konuda gıcık değilim.”

“Evet ama Mia’nın ailesinin aslında Drozdov’ların hizmetçisi olduğunu da biliyor musun?”

Bacağımda dolaştığı eli aniden durdu. Biraz abartmış olsam da Jesse dedikoduya bayılırdı. Dedikodu yayma konusunda da oldukça ünlüydü.

“Ciddi misin?”

“Evet. Yerleri fırçalıyor ve benzer işlerde çalışıyorlar.”

“Demek öyle.”

Koyu mavi gözlerinde dönen tekerlekleri ve saklamaya çalıştığı gülümsemesini görebiliyordum. Tohumlar ekilmişti.

Doğrularak ona yaklaştım ve bir bacağıma kucacımdan çektim. Kollarımı bedenine doladım ve daha fazla beklemeden, testosteron seviyesi arttığı için Mia’yı unuttu. İstekle ve şehvetle beni öpmeye başladı ve vücudumu kanepeye yasladı. Haftalardır yaşadığım ilk eğlenceli fiziksel aktivitenin tadını çıkarmak için vücudumu rahat bıraktım.

Uzun bir süre aynı tempoda öpüştük ve gömleğimi çıkarmaya başladığında da ona engel olmadım.

“Ben seks yapmayacağım,” diye uyarıda bulundum öpücükler arasında. Salondaki bir kanepe üzerinde bekaretimi kaybetmeye niyetim yoktu.

Durup bir an için düşündü ve sonunda beni zorlamama ya karar verdi. “Tamam,” dedi.

Sonra beni kanepeye yatırıp üzerine uzandı. Hala aynı tutkuyla beni öpüyordu. Dudakları boynumda dolaşıyordu ve sivri dişlerinin keskin uçları tenime değdiğinde elimde olmadan inledim.

Açık bir şaşkınlık içinde doğrularak bana baktı. Bir an için, vampir ısırığının bana yaşattığı duyguları hatırladığımdan ve sevişirken nasıl olacağını merak ettiğimden nefes alamayacak haldeydim ancak tabular beynime hücum etti. Seks yapmasak bile, **sevişirken** kan vermek hala yanlış ve hala kirliydi.

“Yapma,” diye uyardım.

“Sen de istiyorsun,” dedi sesinde heyecanlı bir hayranlık vardı. “Bunu görebiliyorum.”

“Hayır, istemiyorum.”

Gözleri parladı. “İstiyorsun. Hey! Bunu daha önce de yaptın öyle değil mi?”

“Hayır,” diye karşı çıktım. “Tabii ki yapmadım.”

Muhteşem mavi gözleriyle beni izliyordu ve gözlerinde yanan alevi çok net görüyordum. Jesse çapkın ve boşboğaz olabilirdi ancak salak değildi.

“Ama yapmış gibi davranıyorsun. Boynunu öptüğümde çok heyecanlandın.”

“Çok güzel öpüyorsun,” diye karşı çıktım bu söylediğim tam anlamıyla doğru olmasa da. Dedikodu yayma konusundaki kabiliyetini biliyordum ama konu ben olunca bunu pek tercih etmezdim. “Kan versem sence bunu herkes bilmez miydi?”

Bu söylediğim mantıklı gelmişti ama gene de, “Ayrılmadan önce yapsaydın bilirdi ama buradan gittikten sonra nedenin öyle değil mi? Lissa’yı besledin.”

“Tabii ki hayır,” diye direndim.

Doğru iz üzerinde olduğunu anlamıştı ve neredeyse emindi. “Aksi imkansız. Yanınızda besleyici yoktu. Aman Tanrım!” dedi.

“Lissa kendini besleyecek birilerini buldu,” diye yalan söyledim. Natalie’ye de aynı yalanı söylemiştik ve zaten Christian dışında hiç kimse bu konu hakkında soru sormamıştı. “Pek çok insan bu işi yapıyor.”

“Tabii,” dedi gülümseyerek. Sonra tekrar boynuma eğildi.

“Ben kan fahişesi değilim,” diye çıktım ondan uzaklaşarak.

“Ama olmak istiyorsun. Bu hoşuna gidiyor. Bütün dampir kızları bundan hoşlanıyor.” Dişleri tekrar tenimdeydi. Keskin ve mükemmeldi.

Karşı çıkmanın işleri daha da kötüleştireceğini hissettim bu nedenle işi şakaya vurarak durumu kurtarmaya çalıştım.

“Kes şunu,” dedim hafifçe parmağımı dudağında gezdirerek. “Sana söylemiştim ben hoşlanmıyorum ama illa ağzınla bir şeyler yapmak istiyorsan sana bazı önerilerim olabilir.”

Son söylediğim ilgisini arttırdı. “Öyle mi? Mesel...”

Tam o sırada kapı ardına kadar açıldı.

Hemen birbirimizden ayrıldık. İçeri giren öğrenci hatta yatakhane müdiresi bile olsa durumu kurtarmaya hazırdım ancak gelenin Dimitri olmasına hiç hazır değildim.

Sanki bizi bulacağından eminmiş gibi odaya dalmıştı ve fırtına gibi estiği o korkunç anda, Mason’ın ona neden Tanrı dediğini anladım. Göz açıp kapatıncaya kadar yanımızda bitti, Jesse’yi gömleğinden yakaladı ve neredeyse Moroi’yi yere çarpiyordu.

“Senin adın ne?” diye haykırdı Dimitri.

“J-Jesse, efendim. Jesse Zeklos.”

“Bay Zeklos, yatakhanenin bu bölümünde bulunmak için izniniz var mı?”

“Hayır, efendim.”

“Buradaki kız ve erkek ilişkileri hakkındaki kurallardan haberiniz var mı?”

“Evet, efendim.”

“O zaman sizi gereken cezayı verecek birisine teslim etmeden önce olabildiğince hızlı burayı terkedin. Ve sizi bir daha bu halde görürsem,” Dimitri, kanapenin üzerinde yarı çıplak bir halde, korkudan sindiğim köşeyi göstererek “Sizi gerekli cezayı bizzat vereceğim. Ve emin olun canınız yanacak. Hem de çok. Beni anladınız mı?”

Gözleri irileşmiş Jesse güçlükle yutkundu. Genelde her-kese karşı sergilediği kabadayı tavırlarından eser yoktu.

“Evet efendim!”

“Şimdi git,” dedi Dimitri ve onu azat etti. Mümkün olup-olmadığına emin değildim ancak Jesse, Dimitri’nin girdiğinden daha büyük bir süratle odadan çıktı. Öğretmenim, göz-lerinde tehlikeli bir ışıkla bana döndü. Hiçbir şey söyleme-se de öfkeli ve tehditkar bir mesaj yüksek sesle ve net ola-rak geliyordu.

Sonra aniden değişti.

Sanki şaşkınlık içinde gibiydi, sanki beni daha önce far-ketmemiş gibiydi. Karşımdaki başkası olsaydı, beni incele-diğini düşünürdüm ama beni gerçekten de inceliyor gibiy-di. Yüzümü ve vücudumu gözden geçiriyordu. Aniden üye-rimde sadece kot pantolon ve siyah sutyen olduğunu far-kettim. Okulda, sutyenle benim kadar güzel görünebilen çok fazla kız olmadığına da emindim. Görev ve eğitim ko-nusunda oldukça disiplinli olan Dimitri gibi bir erkek bile, sergilediğim görüntüye kayıtsız kalamazdı.

Sonunda, vücudumdaki kanın yüzüme alev alev yanarak akın ettiğini hissettim ve Dimitri’nin bakışı karşısında, Jes-se’nin öpücüklerinden daha fazla heyecanlandığımı farket-tim. Dimitri çok sessiz ve zaman zaman çok mesafeli bir er-kekti ama daha önce hiç kimsede görmediğim bir bağlılığı ve yoğunluğu vardı. Böyle bir gücün... Eee... Sekste nasıl kullanılabileceğini merak ettim. Bana dokunmasının nasıl olacağını ve... Kahretsin!.

Neler düşünüyordum? Aklımı mı kaçırmıştım? Çok utan-mışım ve duygularımı saklamaya çalıştım.

“Hoşuna giden bir şey mi gördün?” diye sordum.

“Giyin.”

Dudakları sertleşmişti ve az önce hissettiklerinin kaybol-duğu belliydi. Sertliği sayesinde kendime geldim ve nasıl bir belanın içinde olduğum kafama dank etti. Çabucak gömleğimi giydim ve Dimitri’nin bu yüzüne baktığı için çok tedirgindim.

“Beni nasıl buldun? Kaçmayacağıma emin olmak için be-ni takip mi ediyorsun?”

“Sessiz ol,” diye çıkıştı. Eğildi ve göz göze geldik. “Kapı-cılardan biri seni görmüş ve durumu bildirdi. Yaptığının ne kadar ahmakça olduğu konusunda fikrin vardır umarım.”

“Biliyorum biliyorum, gözaltı olayından bahsediyorsun değil mi?”

“Sadece bu da değil. Her şeyden önce kendini bu kadar aptal bir pozisyona düşürmenden bahsediyorum.”

“Ben bu pozisyona sürekli düşünüyorum Yoldaş. Çok bü-yütülecek bir şey yok.” Korkumun yerini öfke almıştı. Ço-cukmuşum gibi davranılması hiç hoşuma gitmemişti.

“Bana Yoldaş demeyi bırak. Söylediğin kelimenin anla-mını bile bilmiyorsun.”

“Tabii ki biliyorum. Geçen yıl Rusya’da ve S.S.R.B.’de bir rapor hazırlamak zorunda kalmıştım.

“S.S.C.B. Ayrıca da bir Moroi’nin bir dampir kızıyla bir-likte olmasında büyütülecek çok şey var. Abartmayı çok se-verler.”

“Ne olmuş?”

“Ne demek ne olmuş?” dedi nefretle bakarak. “Senin hiç kendine saygın yok mu? Lissa’yı düşün. Kendini çok hafif bir konuma düşürüyorsun. İnsanlar dampir kızları hakkında zaten çok olumlu düşüncelere sahip değiller ve sen de onları haklı çıkarıyorsun. Bunun ucu da Lissa’ya ve bana dokunuyor.”

“Ah anlıyorum. Demek esas derdin bu. Senin o derin erkeklik gururunu mu zedeliyorum? Şöhretine zarar vermemden mi korkuyorsun?”

“Benim zaten bir şöhretim var Rose. Çok uzun zaman önce standartlarımı belirledim ve ona göre yaşadım. Senin ise önünde çok uzun bir yol var,” dedi. Sesi tekrar sertleşmişti. “Şimdi odana dön ve mümkünse yolda kendini kim-senin kucağına atma.”

“Bu bana sürtük demenin kibarcası mı?”

“Sizler hakkında ve özellikle de senin hakkında pek çok hikaye duydum.”

Ahhh! Vücudumla ne yaptığımı onu kesinlikle ilgilen-dirmediğini bağırarak söylemek istedim ancak yüzünde gördüğüm öfke ve hayalkırıklığı duraksamama neden oldu.

Ne gördüğüme tam emin değildim. Kirova gibi ‘moral bo-sucu’ birisi çok önemli değildi ama Dimitri? Egzersiz yapar-ken bana yaptığı birkaç övgüden dolayı ne kadar gururlan-dığımı hatırladım. Övgü dolu düşüncelerinin yok olduğunu görmek... Aniden, bana dediği gibi hafif hissetmeme neden oldu.

İçimde bir şeylerin koptuğunu duyumsadım. Gözyaşları-mı içime atarak “Biraz olsun... Nasıl desem, biraz olsun eğ-lenmenin kime ne zararı var ki? On yedi yaşındayım ve bu yaptığımdan zevk almam çok doğal değil mi?”

“On yedi yaşındasın ve bir yıldan daha kısa süre için-de birisinin yaşaması veya ölmesi sana bağlı olacak,” dedi. Sesi hala sert geliyordu ama aynı zamanda da sevecen bir tını vardı. “İnsan ya da Moroi olsaydın, eğlenebilirdin ve di-ğer kızların yapabildiklerini de yapardın.”

“Ama yapamayacağımı söylüyorsun öyle mi?”

Başka bir noktaya baktı, kara gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Buradan çok uzaklara gittiği ve düşüncelere daldığı belliydi. “On yedi yaşındayken, Ivan Zeklos’la tanıştım. Biz, sen ve Lissa gibi değildik ama arkadaş olduk. Mezun oldu-ğumda, gardiyanlığını yapmamı teklif etti. Okul birincisiy-dim. Derslerde öğretilen her şeyi aklıma kazıyordum ama sonunda bunun yeterli olmadığını anladım. Hayat böyle bir şey işte. Tek bir dikkatsizlik, tek bir dalgınlık...” dedi ve içi-ni çekti. “Her şey için çok geç kalmıştım.”

Tek bir dikkatsizlik veya dalgınlığın, Lissa’nın hayatına mal olabileceği düşüncesiyle boğazımda bir şey düğüm-lendi.

“Jesse de bir Zeklos,” dedim aniden Dimitri’nin eski ar-kadaşı ve sorumlu olduğu kişinin bir akrabasını tartakladığı-nı farkederek.

“Biliyorum.”

“Bu seni rahatsız etmedi mi? Ivan’ı hatırlamadın mı?”

“Ne hissettiğim önemli değil. Hiçbirimizin hisleri önemli değil.”

“Ama seni rahatsız ediyor.” Birdenbire bunu açık seçik görmüştüm. Saklamak için ne kadar uğraşa da acısını okuyabiliyordum. “Canın acıyor. Hem de her gün. Öyle değil mi? Onu özleyor musun?” diye sordum.

Dimitri şaşırmış göründü. Bunu bilmemi istemiyor gibiydi, sanki onun bir sırrını açığa çıkarmıştım. Onun herkesten uzak duran, asosyal ve sert bir erkek olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse hayatındaki insanları kaybetmesi halinde yaşayacağı acıdan uzak durmak için yalnızlığı seçtiğini görebiliyordum. Ivan’ın ölümünün kalıcı bir iz bıraktığı çok belliydi.

Dimitri’nin yalnız olup olmadığını merak ettim.

Şaşkın bakışı yok oldu ve her zamanki ciddi ifadesi yüzüne yerleşti. “Ne hissettiğim önemli değil. Onlar her şeyden önce geliyor. Onları korumak en önemli iş.”

Yine Lissa’yı düşündüm. “Evet, haklısın.”

Tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun bir sessizlik oldu.

“Bana gerçekten kavga etmek istediğini söylemiştin. Hala istiyor musun?”

“Evet, kesinlikle.”

“Rose... Sana öğretebilirim ama önce kendini adayacağına ikna olmam gerek. Kendini gerçekten adamalısın ve böyle boş işlerle dikkatini dağıtmamalısın,” dedi kanepeyi göstererek. “Sana güvenebilir miyim?”

Bir kere daha, bakışı ve sorduğu sorunun ciddiyeti yüzünden ağlamak üzere olduğumu hissettim. Benim üzerimde nasıl bu kadar güçlü etkiye sahip olduğunu anlayamamıştım. Daha önce başka birinin düşüncelerine bu kadar önem verdiğimi hatırlamıyordum. “Evet, söz veriyorum.”

“Pekala. Sana öğreteceğim ama güçlü olmanı istiyorum. Koşmaktan nefret ettiğini biliyorum ama gerçekten bu çok gerekli. Strigoiler’in nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Okul seni hazırlamaya çalışıyor ama ne kadar güçlü ve hızlı olduklarına şahit olana kadar bunu bilemeyeceksin. Bu nedenle koşu ve kondisyon hareketlerine ara veremem. Kavga konusunda daha fazlasını öğrenmek istiyorsan fazladan eğitim ayarlamalıyız. Daha fazla vakit ayırman gerekcek ve yorulacaksın. Hem de çok.”

Söylediklerini, Dimitri’yi ve Lissa’yı düşündüm. “Sorun değil. Bana ne söylersen yapacağım.”

Dikkatle yüzüne baktı. Hala bana inanıp inanmama konusunda kararsız olduğu belliydi. Sonunda tatmin olmuş bir ifadeyle sertçe başını salladı. “Yarın başlıyoruz.”

“A

federsiniz. Bay Nagy? Lissa ve Rose sürekli birbirine not gönderdiği için dikkatimi toplamıyorum.”

Mia, üzerindeki dikkati dağıtmaya çalışıyordu – aynı zamanda da Bayan Nagy’nin sorusuna cevap veremediği için konuyu değiştiriyordu ve aslında güzel olabilecek bir günü mahvediyordu. Hala birkaç tilki dedikodusu dolaşıyordu ama insanların çoğu Christian’ın Ralf’a saldırısını konuşmayı tercih ediyordu. Christian’ın, tilki olayında masum olduğuna hala ikna olamamıştı. Lissa’ya karşı duyduğu ilginin bir göstergesi olarak böyle çılgın bir hareket gerçekleştirecek kadar sapık olduğuna emindim ama amacı ne olursa olsun, aynı söylediği gibi dikkatleri Lissa’nın üzerinden çekmeyi başarmıştı.

Notları yüksek sesle okuyarak öğrencileri aşağılama yeteneğiyle efsane olmuş Bay Nagy, üzerimize doğru geldi. Tek eliyle kağıdı kapı ve heyecanlı sınıf, notun yüksek ses-

le okunacağı beklentisiyle pür dikkat kesildi. İnlememi yutmaya çalıştım ve elimden geldiğince boş ve ilgisiz durmayı denedim. Lissa ise ölmek ister gibi duruyordu.

“Vay vay vay,” dedi nota bir göz atarak. “Keşke öğrencilerim ödevlerini de böyle yazsalar. İçinizden biri, yazı konusunda diğerinden oldukça geride o yüzden olası yanlış anlaşılma için şimdiden özür dilerim,” dedi ve boğazını temizledi. “ ‘İşte, dün gece J’yi gördüm,’ demiş elyazısı çok kötü olan, gelen cevap ise ‘Ne oldu’ demiş ve en az beş tane soru işareti koymuş. Bunu anlayabilirim sanırım bazen tek bir soru işareti yeterince vurgulu olmaz değil mi?” Sınıftakiler kahkaha attı ve Mia’nın özellikle bana sinsi sinsi gülümseydiğini farkettilim. “Söze ilk başlayan, ‘Sence ne olmuş olabilir? Boş odalardan birinde takıldık.’ ”

Sınıfta birkaç kıkırdama duyan Bay Nagy, kafasını kaldırdı. İngiliz aksanı daha fazla kahkahaya neden oluyordu.

“Bu gelen tepkiden, ‘takılma’ kelimesinin kullanımının, benim eğitimimde kullanılan kelime olan cinsel birliktelik için kullanılan daha modern bir terim olduğunu mu anlamalıyım?” dedi.

Bu söylediğini daha çok kıkırdama izledi. Doğrularak cesur bir tavırla, “Evet Bay Nagy. Söylediğinizde haklısınız efendim,” dedim. Sınıfta birkaç öğrenci yüksek sesle kahkaha attı.

“Doğrudüğünüz için teşekkür ederim Bayan Hathaway. Evet, nerede kalmıştım? Ah evet, diğer konuşmacı ‘Nasıldı?’ diye soruyor ve gelen yanıt, ‘İyi’ oluyor. Kullanılan sıfatı da ha da güçlendirmek için gülen surat noktalama işareti kulla-

nılmış. Sanırım bu övgüler şu gizemli J için öyle değil mi? ‘Peki ne kadar ileri gittiniz?’ Ah bayanlar,” dedi Bay Nagy. “Umarım yaşananlar porno film kategorisinde değildir. ‘Çok ileri gitmedik. Yakalandık.’ Evet şimdi de, gülen yüz ifadesi kullanılmadığı için durumun ciddiyetini anlıyoruz. ‘Ne oldu?’ ‘Dimitri ortaya çıktı. Jesse’yi odadan kovdu ve benim de ağzıma sıçtı.’”

Sınıf kendinden geçmiş gibiydi. Hem Bay Nagy’nin ağzından küfür duymak hem de sonunda olayın kahramanının adını öğrenmek tam bir şamataydı.

“Ne oldu Bay Zeklos. Az önce adı geçen J siz misiniz yoksa? Hani şu özensiz yazardan gülen surat kazanan?” Jesse’nin yüzü kıpırmazı olsa da, meziyetlerinin arkadaşlarının şahitliğinde açığa çıkmasından çok da rahatsız gibi görünmüyordu. Şimdiye kadar olanları sır olarak tutmuştu –kan hakkındaki konuşma dahil- çünkü Dimitri’nin korkudan ödünü patlattığına emindim. “Bu talihsiz olayı son derece onayladığımı belirtsem de bir sonraki öğretmenin zamanından çok fazla çaldık bu yüzden ileride ‘arkadaşlarınıza’ benim dersimin sohbet saati olmadığını hatırlatın,” dedi ve kağıdı Lissa’nın sırasına koydu. “Bayan Hathaway, buradaki en büyük cezaları çoktan aldığınıza göre size verilecek uygun bir ceza bulmıyorum. Bundan dolayı siz Bayan Dragomir, hem kendiniz hem de arkadaşınız adına iki kere yatakhane cezasına çarptırılacaksınız. Zil çaldığında lütfen sınıftan ayrılmayın.”

Dersten sonra Jesse yanıma geldi. Yüzünde tedirgin bir ifade vardı. “Hey.. Ben.. Not hakkında... Benim hiçbir suçum ol-

madığımı biliyorsun değil mi? Belikov bunları öğrenirse... O-na sen söyler misin? Yani bu konuda bir suçum olmadığını...”

“Tamam, tamam,” diye lafını kestim. “Endişelenme. Sen güvendesin.”

Yanımda duran Lissa, Jesse’nin arkasından baktı. Dimitri’nin onu ne kadar kolay yere savurduğunu ve Jesse’nin ödeklüğünü düşününce elimde olmadan, “Biliyor musun, Jesse düşündüğüm kadar seksi değilmiş,” dedim.

Lissa kahkaha attı. “Gitsen iyi olacak. Temizlemem gereken masalar var.”

Lissa’nın yanından ayrılarak odama doğru gittim. Bina’nın dışında gruplar halinde duran öğrencilerin yanından geçtim. Sosyalleşmek için boş vaktim olmasını dileyerek onlara hasretle baktım.

“Hayır bu doğru,” dediğini duydum kendinden emin bir sesin. Ses Camille Conta’ya aitti. Conta klanının en prestijli ailesinden gelen güzel ve popüler bir kızdı. Buradan ayrılmadan önce, Lissa ile iki güçlü tarafın birbirini gözetlemesine benzeyen bir stratejiyle garip bir arkadaşlıkları vardı. “Tuvaletleri temizliyor ve benzer işleri görüyorlar.”

“Aman Tanrım,” dedi arkadaşı. “Mia’nın yerinde olsam utancımдан ölürdüm.”

Gülümsedim. Anlaşılan Jesse, ona dün gece anlattığı hikayeyi yaymaya başlamıştı. Ne yazık ki, başka bir gruptan gelen konuşmalar zaferimi gölgeledi.

“Hala hayatta olduğunu duydum. Yatağın üzerinde vücudu seçiriyormuş.”

“Bu çok iğrenç. Neden hayvancağızı oraya bırakmışlar ki?”

“Bilmiyorum. Peki ya neden hemen öldürmemişler?”

“Sence Ralf haklı mı? Kovulmak için Lissa ve Rose yapmış olabilir mi?”

Beni görünce herkes sustu.

Kaşlarımı çatarak bahçeyi geçtim. Hala hayatta, hala hayatta.

Lissa’nın, tilki ve iki yıl önce yaşadığımız olay hakkındaki benzerliklerden konuşmasına izin vermiyordum. Birbirleriyle bağlı olduğuna inanmak ve kesinlikle Lissa’nın da buna inanmasını istiyordum.

Ancak ben de o kaza hakkında düşünmekten kendimi alamıyordum. Tüyler ürpertici olması bir yana bana gerçekten Lissa’nın odasında olanları hatırlatıyordu.

Bir akşam, son dersi kırıp kampüsün yanındaki ormana gitmiştik. Yapay elmaslarla süslü bir çift sandaletim vardı ve Abby Badica’nın nereden edindiği belirsiz bir şişe şeftali toniğiyle sandaletlerimi takas etmiştim. Şişenin içindekini özgülüğüne kavuşturma önerime Lissa karşı çıkmıştı ama her zaman olduğu gibi yanımdan da ayrılmamıştı.

Pis ve yeşil bir bataklığın yanında yaşlı bir kütüğün üzerine oturduk. Yarım, üzerimize gümüş ışık yağdıyordu ve ortalık vampirlerin ve yarı vampirlerin rahatça görebileceği kadar aydınlıktı. Şişeyi aramızda dolaştırırken, Lissa’yı Aaron konusunda sorguya çekiyordum. Lissa, bir hafta önce seviştiklerini söylemişti ve benden önce seks yaşadığı için onu kışkırdığımı hissetmiştim.

“Peki nasıldı?” diye sordum.

Omzunu silkti ve içkiden bir yudum aldı. “Bilmiyorum. Çok da büyük bir olay değildi.”

“Ne demek büyük bir olay değildi? Dünya sallanmadı mı? Gezegenler aynı hizaya gelmedi mi? Benzer bir şey olmadı mı?”

“Hayır,” dedi boğuk bir kahkaha ile. “Tabii ki olmadı.”

Neye güldüğünü tam olarak anlamasam da bu konu hakkında konuşmak istemediği çok belliydi. Tam olarak aramızdaki bağın oluşmaya başladığı dönemdi ve duygularını içimde hissediyordum. Şişeyi uzatırken yüzüne baktım ve “Bence işe yaramıyor,” dedim.

“Çünkü içinde neredeyse hiç alkol yok...”

Tam o sırada yakındaki çalılıklarda bir şeyin hareket ettiğini duyduk. Aniden ayaklandım ve sesin geldiği yöne dönüp Lissa’yı arkama aldım.

“Hayvan olmalı,” dedi Lissa bir dakikalık sessizlikten sonra.

Ses bir hayvana ait olsa da tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu. Okulun çevresinde Strigoi barınamazdı ama vahşi hayvanlar zaman zaman kampüs eteklerine kadar inip tehdit oluştuyordu. Ses ayıdan veya pumadan geliyor olabirdi.

“Hadi,” dedim Lissa’ya. “Bir an önce dönelim.”

Çok fazla uzaklaşmadan bir ses daha duyduk ve yolumuza bir şey çıktı. “Bayanlar.”

Bayan Karp karşımızdaydı.

Olduğumuz yerde donmuştuk. Bataklığın yanındaki çevik tepkilerim ortadan kaybolmuştu ve şişeyi arkama saklamakta birkaç saniye geç kalmıştım.

Bayan Karp'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve elini uzattı.

Süklüm püklüm bir halde şişeyi uzattım ve o da alıp kolunun altına yerleştirdi. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve biz de onu takip ettik. Bu yaptığımızın sonuçlarının acı olacağını farkındaydık.

"Sınıfın yarısı ortadan kaybolduğunda birilerinin bu durumu farkedeceğini biliyorsunuz değil mi?" dedi bir süre sonra.

"Sınıfın yarısı mı?"

"İçinizden bazıları bugün okulu kırmaya karar vermiş. Bunun nedeni güzel hava olmalı. İlkbahar ateşindendir her halde."

Lissa ile birlikte güçlükle yürüyorduk. Ellerimi iyileştirdiği günden beri Bayan Karp'ın yanında bir türlü rahat olamıyordum. Tuhaf ve paranoyak tavırları üzerimde garip bir etki uyandırıyor. Eskiden olduğundan daha garipti. Hatta korkutucuydu. Ve son zamanlarda, alnındaki izleri görmezden gelemez haldeydim. Koyu kırmızı saçlarını çoğunlukla örterdi ama örtmediği zamanlarda yeni izler belirirdi. Eski-leri ise solup giderdi.

Sağ taraftan gelen kanat çırpması sesiyle hepimiz durduk.

"Sanırım sınıf arkadaşlarınızdan biri," diye mırıldandı Bayan Karp sese doğru dönerek.

Ancak sesin geldiği noktaya ulaştığımızda büyük ve siyah bir kuşun yerde yattığını gördük. Kuşlar ve diğer hayvanlar çoğu zaman benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu ama ben bile parlak tüylerine ve şekilli gagasına hayran kalmıştım. O güçlü gagasıyla bir insanın gözünü otuz saniye içinde oyabilirdi, tabii ölmek üzere değilse. En sonunda son bir sarsıntıyla zavallı kuş hareketsiz kaldı.

"Bu nedir? Karga mı?" diye sordum.

"Hayır, çok büyük," dedi Bayan Karp. "Bu bir kuzgun."

"Öldü mü?" diye sordu Lissa.

Kuşa dikkatle baktım. "Evet. Muhtemelen öldü. Ona dokunma."

"Sanırım başka bir kuş ona saldırmış," diye fikrini söyledi Bayan Karp. "Bazen alan ve yiyecek için kavga ederler."

Lissa eğildi, yüzünde acı vardı. Hayvanlara karşı her zaman çok ilgili olduğundan şaşırma-mıştım. O meşhur hams-ter ve yengeç kavgasını kışkırttıktan sonra bana günlerce konferans vermişti. Ben o kavgayı azılı rakiplerin bir savaşı olarak görsem de Lissa hayvanlara yapılan eziyet olarak yorumlamıştı.

Şaşkın bir halde kuzguna elini uzattı.

"Liss!" diye bağırdım korku içinde. "Eminim hastalığı vardır."

Ancak beni duymamış gibi elini uzatmaya devam etti. Bayan Karp heykel gibi orada duruyordu. Beyaz yüzüyle aynı bir hayalet benziyordu. Aniden, beynimin içinde garip bir his uyandı. Güzel ve hayat dolu bir tatlılık hissettim. Bu his o kadar yoğundu ki neredeyse kendimden geçmiştim.

Sonra kuzgun hareket etti.

Lissa kısa bir çığlık attı ve elini geri çekti. İkimiz de korkudan irileşmiş gözlerle bakakalmıştık.

Kuzgun kanatlarını çırpı. Yavaşça dengesini bulmaya çalıştı ve sonra ayaklandı. Dengesini sağladığında bize doğru yöneldi ve bir kuşa göre son derece anlamlı gözlerle Lissa'ya odaklandı. Birbirlerine bakıyorlardı ve henüz bağımız tam oturmduğundan Lissa'nın neler hissettiğini anlayamıyordum. Bir süre sonra kuzgun bakışlarını kaçırdı ve güçlü kanatlarıyla göğe doğru yükseldi.

Geriye kalan tek ses, rüzgarın uçuşturduğu yapraklardı.

"Aman Tanrım," dedi Lissa nefes nefese. "Neler oluyor?"

"Keşke bilsem," dedim korkudan başka bir şey hissedemeyerek.

Bayan Karp birkaç adım attı ve Lissa'nın kolunu tuttu. Yüzüne bakmak için onu kendine çevirdi. Kaçık Karp'ın herhangi bir şey yapma ihtimaline karşın, bir öğretmene saldıрма konusunda şüphelerim olsa bile tetikte beklemeye başladım.

"Hiçbir şey olmadı," dedi Bayan Karp paniğe kapılmış bir havayla. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Beni duyuyor musun? Hiçbir şey olmadı. Az önce gördüklerinizi de kimseye hem de hiç kimseye söylemeyeceksiniz. İkinizi de uyarıyorum. Bana söz verin. Bu konu hakkında bir daha konuşmayacağınıza söz verin."

Lissa ile tedirgin tedirgin bakıştık. "Tamam," dedi Lissa çatlak bir sesle.

Bayan Karp, Lissa'nın kolunu daha az sıkarak "Ve bunu bir daha tekrarlamayacaksın. Eğer böyle bir şey yaparsan ortaya çıkar. Seni bulmaya çalışırlar," dedi ve bana döndü. "Sen de bir daha böyle bir şey yapmasına asla izin vermeyeceksin."

Yataktanenin dışındaki bahçede birisi bana sesleniyordu. "Hey Rose, sana belki yüzüncüye sesleniyorum."

Bayan Karp'ı ve kuzgunu bir kenara bırakarak muhtemelen yataktaneye doğru düşünceler içinde yürürken peşimden gelen Mason'a baktım.

"Kusura bakma," diye mırıldandım. "Dalmışım. Biraz... Eeee yorgunum da."

"Dün gece çok heyecanlı geçti öyle değil mi?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Altından kalkamayacağım bir şey değildi."

"Tahmin ediyorum," dedi ve kahkaha atmasına rağmen eğleniyor gibi görünmüyordu. "Anlaşılan Jesse altından kalkamamış."

"O da iyi merak etme."

"Öyle diyorsan öyledir ama fikrimi söylemeden edemeyeceğim gerçekten hiç zevkli değilmişsin."

Durdum. "Ben de fikrimi söyleyeyim bu konunun seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum."

Ofkeyle gözlerini kaçırdı. "Sayende bütün sınıfı ilgilendirdi."

"Bunu bilerek yapmadım."

“Eninde sonunda olacaktı. Jesse’nin ne kadar boşboğaz olduğunu biliyorsun.”

“Kimseye bir şey söylemeyecekti.”

“Tabii,” dedi Mason. “Çünkü o çok sevimli ve çok önemli bir ailesi var.”

“Aptal gibi davranmayı kes,” diye çıktım. “Hem bu seni neden ilgilendiriyor ki? Seninle olmadığım için kıskandın mı?”

Yüzü, kızıl saçlarının diplerine kadar kızardı. “İnsanların senin hakkında ileri geri konuşmasından hoşlanmıyorum hepsi bu. Hakkında çok çirkin konuşmalar dönüyor. Sana kaltak diyorlar.”

“Kimin ne dediği hiç umrumda değil.”

“Ah öyle mi? Sen gerçekten çok sertsin. Kimseye ihtiyacın da yok.”

Durdum. “Hayır yok. Ben bu lanet olası yerdeki en iyi çırağım. Centilmen gibi davranmana ve beni savunmana ihtiyacım yok. Bana, yerdıma muhtaç bir kızmışım gibi davranmayı kes.”

Arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim ama çabucak bana yetiştı. Uzun boylu olmanın avantajını kullanmıştı.

“Bak... Seni üzmemek istemezdim. Sadece senin için endişeleniyorum.”

Sert bir kahkaha attım.

“Ben ciddiylim. Bekle...” dedi. “Ben... Ben senin için bir şey yaptım. Dün gece kütüphaneye gittim ve Aziz Vladimir hakkında biraz araştırma yaptım.”

Tekrar durdum. “Öyle mi?”

“Evet ama Anna hakkında pek bilgi yok. Kitapların tamamı çok genel konulara değinmiş. Sadece insanları iyileştirmesinden ve ölüm döşeginden kaldırmasından bahsediyor.”

Son söylediği ilgimi çekmişti.

“Başka... Başka bir şey var mı?” diye kekeleydim.

Başını salladı. “Hayır. Muhtemelen birincil kaynaklara ihtiyacın var ama burada öyle bir kitap yok.”

“Birincil ne?”

Mason dudak büktü ve hafiften sırıttı. “Not yazarak konuşmak dışında başka bir şey yapmaz mısın sen? Andrew’un dersinde bu konudan konuşulmuştu. Tam olarak çalışma yapmak istediğin döneme ait kitaplar var. İkincil kaynaklar ise günümüzde yaşayan insanlar tarafından yazılmış. Eğer o adamın kendi kaleme aldığı kitaplardan birini bulabilirsen daha fazla bilgi edinebilirsin. Ya da belki onu gerçekten tanıyan birinin yazdığı kitap da olabilir.”

“Hah. Tamam. Sen nesin dahi çocuk mu?”

Mason koluma hafifçe vurdu. “Sadece ilgi gösteriyorum hepsi bu. Sen çok ihmalkarsın. Hiçbir şeye dikkat etmiyorsun,” dedi ve gergince gülümsedi. “Bu arada... Az önce söylediklerim için gerçekten özür dilerim. Niyetim...”

“Sorun değil Mase. Unut gitsin,” dedim gülümseyerek. “Ve benim yerime araştırma yaptığın için de teşekkürler.”

Mason gülümsedi ve içeri girdik. Onun hislerini paylaşmadığım için kendimi kötü hissetmişim.

“K

ıyafete mi ihtiyacın var?” diye sordu Lissa.
“Hmmm?”

Lissa’ya baktım. Bay Nagy’nin Slav Sanatı der-

sinin başlamasını bekliyorduk ve Mia’nın arkadaşlarından birisine ailesi hakkında çıkan dedikoduları inatla reddetmesini dinliyordum.

“Hizmetçi oldukları filan yok,” diye bağırdı. Çok öfkeli olduğu belliydi. Sonra başını dik tutarak kibirli durmaya çalıştı. “Aslında danışmanlık yapıyorlar. Drozdov’lar, onlar olmadan hiçbir şeye karar veremiyor.”

Kahkahadan boğulacaktım. Beni gören Lissa başını salladı.

“Çok fazla eğleniyorsun.”

“Çünkü çok komik. Sen bana ne sormuştun?” dedim ve elimi çantama daldırarak dudak parlatıcımı aramaya başladım. Parlatıcıyı bulunca yüzüm buruştu, çünkü neredeyse

bitmişti ve burada nereden yeni bir parlatıcı bulabileceğimi bilmiyordum.

“Sana bu gece giymek için kıyafete ihtiyacın olup olmadığını sordum,” dedi.

“Evet, **tabii** ki ihtiyacım var ama senin kıyafetlerinden hiçbirisi bana uymaz.”

“Ne yapacaksın?”

Omuz silktim. “Her zamanki gibi bir şeyler uyduracağım. Aslında çok da umrumda değil. Kirova’nın gitmeme izin vermesi yeterince tatmin edici.”

O gece bir toplantı vardı. Tarih 1 Kasım’dı ve Cadılar Bayramı’ydı. Akademi’ye de döneli neredeyse bir ay olduğunu farkettilim. Bir kraliyet grubu okulu ziyaret ediyordu ve aralarında Kraliçe Tatiana da vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse beni heyecanlandıran olay bu değildi. Kraliçe, daha önce de Akademi’yi ziyaret etmişti. Gayet normal bir olaydı ve çok da abartılacak bir durum yoktu. Ayrıca, insanlar ve seçilmiş liderler arasında yaşadktan sonra, kraliyet üyelerinin karizması gözümünden düşmüştü. Gene de, izin alabilmıştim, çünkü herkes orada olacaktı. Gerçek insanlarla biraz da olsa zaman geçirme fırsatım vardı ve bir geceliğine yatakhane odamda kilitli kalmayacaktım. Biraz özgürlük, birkaç sıkıcı konuşmanın yarattığı acıya katlanmaya değirdi.

Her zamankinin aksine, okuldan sonra Lissa ile sohbet etmek için kalmadım. Dimitri, fazladan eğitim konusunda sözünde durmuştu ve ben de verdiğimiz sözü yerine getirme-

ye çalışıyordum. Şimdi onunla çalışmak için fazladan iki saatim vardı. Bir saat okuldan önce ve bir saat okuldan sonra. Onu hareket halinde izledikçe bu şöhretini neye borçlu olduğunu daha iyi anlıyordum. Kesinlikle çok derin bir bilgiye sahipti – altı molnija işareti de bunun kanıtıydı – ve bildiklerini bana öğretmesi için içim alev alev yanıyordu.

Spor salonuna geldiğimde, her zamanki kot pantolonu yerine bir tişört ve rahat koşu pantolonu giydiğini farkettim. Çok hoş görünüyordu. Gerçekten çok hoştu. Bakmayı kes, dedim kendime derhal.

Minder üzerinde birbirimizin yüzünü görebilecek biçimde oturduk ve kollarını kavuşturdu. “Bir Strigoi ile karşı karşıya dururken, karşılaştığın ilk problem nedir?”

“Ölümsüz olması mı?”

“Daha genel bir şey düşün.”

Bundan daha genel ne olabilir ki, diye düşündüm. “Benden daha iri ve daha güçlüler.”

İlk başta insan olmadıkları takdirde bütün Strigoiler’in boyu, Moroi kuzenlerinin boyuna yakındır. Strigoiler’in de dampirlerden daha fazla gücü, refleksleri ve duyguları vardır. Bu nedenle gardiyanlar çok zorlu bir eğitim alır. Karşılaştırma yapmamız gereken bir ‘çan eğrimiz’ vardır.

Dimitri başını salladı. “Bu işi zorlaştırır ama imkansız hale getirmez. Rakibinin ekstra boy ve kilosunu her zaman ona karşı kullanabilirsin.”

Ayağa kalktı ve bana bir dizi manevra hareketi gösterdi. Nasıl hamle yapılacağını ve birine nasıl vurulması gerektiği-

ni vurguluyordu. Onun yaptığı hareketleri yaparak grup egzersizinde yediğim düzenli dayakların faydasını anlamaya başladım. Dimitri’nin tekniğini çabucak kavradım ve onları bir an önce kullanmak için sabırsızlandım. Bir süre birlikte çalıştıktan sonra deneme yapmama izin verdi.

“Hadi bakalım,” dedi. “Bana vurmayı dene.”

İki kere söylemesine gerek yoktu. İleri doğru bir adım atarak bir yumruk oturtmayı denedim ama yumruğumu kolayca engelledi ve beni yere yapıştırdı. Acı vücudumu dağlamıştı ama pes etmeyecektim. Tekrar ayağa kalktım ve onu hazırlıksız yakalamaya çalıştım. Beceremedim.

Başarısız olan birkaç denemeden sonra tekrar ayağa kalktım ve ateşkes talep eder gibi ellerimi uzattım. “Pekala, nerede yanlış yapıyorum?”

“Hiçbir yerde.”

Bu söylediğine ikna olmamıştım. “Eğer hiçbir şeyi yanlış yapmadıysam şu an bilincini kaybetmiş olman gerekiyordu.”

“Hiç de değil. Hamlelerinin hepsi doğrudu ama ne de olsa ilk denemen. Ben bunu yıllardır yapıyorum.”

Başımı salladım, bu yaşlı ve bilgece tavır karşısında iç geçirdim. Bana bir keresinde yirmi dört yaşında olduğunu söylemişti. “Öyle olsun Büyükba. Bir kere daha deneye-
lim mi?”

“Zamanımız doldu. Hazırlanmak istemiyor musun?”

Duvardaki tozlu saate baktım ve neşelendim. Neredeyse şölen vakti gelmişti. Eğlence fikri içimi gıdıkladı. Kendimi, balo kostümü olmayan Sindrella gibi hissettim.

“Evet, doğru hazırlansam iyi olacak.”

Önümden gidiyordu. Bir an durup düşününce, bu fırsatı kaçırmamam gerektiğine karar verdim. Bana öğrettiği biçimde kendimi konumlandırarak sırtına doğru atladım. Onu hazırlıksız yakalayacaktım. Her şey mükemmeldi ve geldiğimi görmesine imkan yoktu.

Ancak daha temas etmeden önce ne olduğunu anlamadan arkasını döndü. Ustaca bir hareketle, sanki tüy kadar hafifmişim gibi beni yakaladı ve tekrar yere yapıştırdı.

İnledim. “Bu defa hiçbir şeyi yanlış yapmadım!”

Bileklerimden tutarken gözlerimin içine bakıyordu ama ders esnasında olduğu kadar ciddi değildi. Yaptığımdan öğrenmiş gibiydi. “Attığın savaş çılgınlığı seni ele verdi. Bir dahakine bağırmanın yerine çalış.”

“Sessiz olsam gerçekten daha farklı olur muydu?”

Düşündü ve “Muhtemelen hayır,” dedi.

Yüksek sesle içimi çekti. Gene de bu olayın beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermeyecek kadar neşeliydim. bu kadar zorlu bir öğretmene sahip olmanın bazı avantajları vardı. Sonuçta benden çok daha uzundu ve kilosuna göre oldukça fazlaydı. Tabii kas gücünü hesaba bile katmıyordum. Çok iriyarı değildi ama vücudu sert kaslarla doluydu ve yağdan eser yoktu. Eğer gün gelir de onu **yenebilirsem**, herkesi **yenebilir**dim.

Aniden, beni hala yerde tuttuğunu farkettilim. Bileklerinin etrafındaki parmakları sıcacıktı. Yüzü, yüzümden sadece birkaç parmak uzaklıktaydı. Bacakları ve gövdesi ise ne-

redeyse vücuduma dayanmıştı. Uzun kahverengi saçlarından bir tutam yüzüne doğru sallanmıştı ve odada bizi bastığı gece olduğu gibi, sanki beni yeni farketmiş gibi duruyordu. Ve **Tanrım**, çok güzel kokuyordu. Nefes almak zorlaşmaya başlamıştı ve bunun, akciğerlerimin eziliyor olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Tam o anda aklımdan geçenleri okuyabilmek için neler vermezdim. Odada karşılaştığımız o geceden sonra, beni aynı inceleyici ifadeyle izlediğini farkediyordum. Tabii bunu eğitim sırasında yapmıyordu – eğitim onun işiydi ama eğitim öncesinde ve sonrasında, biraz daha rahatlardı ve bana neredeyse hayran hayran baktığını görürdüm. Bazen de, eğer gerçekten şanslıysam, bana gülümserdi. Gülümsemesi, sık sık yaptığı iğneleyici konuşmalardan sonraki kuru gülümsemelerinden değil, gerçek bir gülümsemeydi. Bunu hiç kimseye, Lissa’ya ve hatta kendime bile itiraf edemedim ama bazı günler o gülümseme için her şeyi yapacak hale gelirdim. Gülünce yüzü aydınlanıyordu. Artık ‘Muhtemelen’ kelimesi onu tanımlamakta yetmiyordu.

Sakin görünmeyi umarak profesyonel ve gardiyanlıkla ilgili söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama onun yerine, “Pekala, emm... Bana gösterecek başka hareketin var mı?” dedim.

Dudakları seğirdi ve bir an için o gülücüklerinden biriyle karşılaşacağımı sandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Sonra, gözle görülür bir çabayla, gülümsemesini önlledi ve bir kere daha benim tatlı sert öğretmenim olmuştu. Üze-

rimden kalktı ve doğruldu. “Hadi. Artık gitmemiz lazım,” dedi.

Ben de ayağa kalktım ve spor salonundan çıkarken peşinden gittim. Yürürken hiç arkasına bakmadı ve ben de odama gidene kadar içimden beynimi tokatladım.

Öğretmenime ilgi duyuyordum. Benden daha **yaşlı** öğretmenime ilgi duyuyordum. Benden yedi yaş daha büyüktü ve neredeyse yaşı... Neyse, önemli değil. Gene de benden büyüktü. Yedi yaş büyük bir farktı. Ben doğduğumda çoktan yazı yazmayı öğrenmişti. Ben yazı yazmayı ve öğretmenlere kitap fırlatmayı öğrendiğimde ise o muhtemelen kızlarla öpüşmeye başlamıştı. Ne kadar yakışıklı olduğunu düşünürsek de muhtemelen pek çok kızla öpüşmüştü.

Bu nedenle, hayatımda şimdilik böyle bir karmaşaya ihtiyacım yoktu.

Dolabımda, beni o gece için idare edecek bir kazak buldum ve kısa bir duştan sonra, kampüsten geçerek resepsiyona ulaştım.

Uzakta beliren taş duvarlara, zehirli heykellere ve binanın dışındaki kulelere rağmen, Akademi’nin içi oldukça moderniydi. Wi-Fi bağlantısı ve floresan lambalar vardı ve aklınıza gelebilecek her türlü teknolojik donanım da mevcuttu. Özellikle ortak kullanım alanları, Portland ve Chicago’da yemek yediğim kafeler kadar hoş görünüyordu. Sadece dik-dörtgen masalar, sakınleştirici duvar kağıtları ve iğrenç yemeklerimizin servis edildiği bir bölüm vardı. Birisi en so-

nunda, biraz dekor sağlamak için duvarlardan birine siyah beyaz bir fotoğraf asmıştı, ancak ben vazo ve yapraksız ağaç fotoğraflarına pek de ‘sanat’ demezdim.

Ancak o gece, birisi normalde sıkıcı olan bu salonu oldukça hoş bir yemek odası haline getirmişti. Vazoların içinden kırmızı güller ve zarif beyaz zambaklar sarkıyordu. Her yerde mum yanıyordu. Masa örtüleri kan kırmızı kumaştan yapılmıştı. Ortamın havası gerçekten mükemmeldi. Burasının, küçük tavuklu sandviç yediğim yer olduğuna inanmak zordu. Bir kraliçe için bile oldukça uygun bir mekan olmuştu.

Masalar çizgi halinde sıralanmıştı ve böylece odanın ortasında bir koridor oluşmuştu. Oturma düzeni vardı ve doğal olarak ben Lissa’nın çevresindeki bir masaya oturamayacaktım. Lissa, diğer Moroi’lerle ön tarafta oturuyordu. Ben ise çıraqlarla birlikte arka taraftaydım. Salona girdiğimde göz göze geldik ve bana gülümsedi. Natalie’den, mavi ipekten straplez bir elbise ödünç almıştı ve soluk teninin üzerinde çok güzel duruyordu. Natalie’nin bu kadar şık bir elbisesinin olduğu kimin aklına gelirdi? Bu elbisenin yanında kazağım birkaç puan kaybetmişti.

Bu resmi şöenler her zaman aynı biçimde organize edilirdi. Salonun ön tarafında, bir platformun üzerinde bir baş masa olurdu ve buradan inlemeler eşliğinde Kraliçe Tatiana’nın ve diğer kraliyet üyelerinin yemek yemesini izlerdik. Gardiyanlar, heykel kadar sert ve hareketsiz bir halde, duvar diplerinde sıraya girerdi. Dimitri de gardiyanların arasına da duruyordu ve spor salonunda olanları hatırlayınca mi-

demde garip bir burkulma hissettim. İleri doğru bakıyordu ve sanki salondaki her şeye odaklanıyor ama aynı zamanda da boşluğa bakıyor gibiydi.

Kraliyet üyelerinin salona giriş zamanı geldiğinde, hepimiz saygıyla ayağa kalktık ve koridordan geçişlerini izledik. İçlerinden, çocukları Akademi’de okuyan bir kaçını tanımıştım. Victor Dashkov aralarındaydı ve baston yardımıyla yavaş yavaş yürüyordu. Onu gördüğüme öütlü olsam da, salonun önüne doğru attığı her adımda çektiğı gözle görülür aci içimi burkmuştu.

Grup geçtikten sonra, kırmızı siyah çizgili ceket giymiş dört ciddi gardiyan salona girdi. Duvar kenarındaki gardiyanlar hariç herkes aptal bir sadakat göstergesi olarak dizlerinin üzerine çöktü.

Bezgin bir halde bu seremoninin ve protokolün ne kadar aptal olduğunu düşündüm. Moroi monarşları, kraliyet ailesinden, bir önceki monarşlar arasından seçilirdi. Kral ya da kraliçe, kendinden sonra başa geçecekleri doğrudan seçemezdi ve asillerden ve kraliyetten oluşan bir konsey, yeterli delil eşliğinde bu seçime karşı çıkabilirdi. Gene de bu hiç yaşanmamıştı.

Kraliçe Tatiana, korumalarını izledi. Kırmızı ipek bir elbise ve ona uygun bir ceket giymişti. Altmışlı yaşlarının başındaydı ve koyu gri saçları çene hizasına geliyordu. Amerikan Güzellik Kraliçe’lerinin taktığına benzeyen bir taç takmıştı. Yavaşça odaya girdi, sanki peşinde dört gardiyanla birlikte gezintiye çıkmıştı.

Çırakların oturduğu bölümden oldukça hızlı geçti ama gene de başıyla hafif bir selam verip gülümsemeyi ihmal etmedi. Dampirler, yarı insan ve Moroi’lerin gayri meşru çocuğu olabilirdi ama hayatlarını onları korumak ve hizmet etmek için adıyor ve bunun için eğitim alıyorlardı. Orada toplanmış pek çoğumuzun genç yaşta ölme olasılığı çok yüksekti ve kraliçe de en azından buna saygı gösteriyordu.

Moroi bölümüne geldiğinde daha uzun kaldı ve birkaç öğrenciyle konuştu. Bu aslında çok büyük bir odaydı ve öğrencinin anne ve babasının, kraliçeyle iyi anlaştığının bir işaretiydi. Doğal olarak en fazla ilgiyi kraliyet üyeleri alıyordu ama onlarla çok uzun konuşmaması da ilginç sayılırdı.

“Vasilisa Dragomir.”

Kafamı kaldırdım. Adını duyunca, aramızdaki bağdan panik hissetmiştim. Protokolü bozarak yerimi değiştirdim ve kraliçe son Dragomir’lerden biriyle ilgilendiğı için kimse nın dikkatini çekmeyeceğini umarak olanları izlemeye başladım. Herkes, monarşın, firari prenses Lissa’ya ne söyleyeceğini heyecanla bekliyordu.

“Döndüğünüzü duyduk. Dragomir’lerin tekrar aramızda olmasına çok mutluyuz geriye sadece bir tane kalmış olsa bile. Ailenizi kaybetmiş olmanıza gerçekten çok üzgünüz. Onlar, en iyi Moroi’lerdendei. Ölümleri gerçek bir trajedi.”

‘Üzgünüz’ derken tam olarak kimi kastettiğini anlamasam da söylediklerinde herhangi bir şey yoktu.

“Çok ilginç bir adınız var,” diye devam etti. “Rus masallarındaki pek çok kadın kahramanın adı Vasilisa’dır. Cesur

Vasilisa, Güzel Vasilisa. Aynı adı ve aynı mükmmel özellikleri paylaşan pek çok genç kadın vardı. hepsi de güçlü, akıllı, disiplinli ve erdemli. Hepsisi de düşmanlarını yenerek pek çok zafere imza atmıştır.”

“Bu nedenle, Dragomir adı da kendiliğinden bir saygı uyandırıyor. Dragomir kral ve kraliçeleri geçmişte çok akılcı ve adil bir yönetim sergilemiştir. Güçlerini, mucizevi sonlara imza atmak için kullanmışlardır. Strigoiler’i katletmiş, gardiyanlarıyla omuz omuza savaşmıştır. Kraliyet’ten olmaları tesadüf değildir.”

Bir an durdu ve kelimelerinin ağırlığının iyice anlaşılmasını bekledi. Salondaki havanın değiştiğini hissedebiliyordum. Lissa’dan da şaşkınlık ve utançla karışık bir neşe yayılıyordu. Sosyal denge bozulacaktı. Muhtemelen yarından itibaren, Lissa ile çok yakın arkadaş olmak isteyen adaylarımız ortaya çıkacaktı.

“Evet,” diye devam etti Tatiana. “Sizin gücünüz iki kat daha fazla. İsminiz, insanların sahip olmak istediği en güzel özellikleri ve geçmişin kahramanlıklarını ve başarılarını temsil ediyor,” dedi ve sustu. “Ama sizin yaptıklarınızla da anlaşıldığı gibi, isimler insanı insan yapmıyor. İnsanın kişiliğini ve yapacaklarını çok da etkilemiyor.”

Lissa’ya attığı kelime tokadıyla döndü ve geçit törenine devam etti.

Salondaki herkes şok içindeydi. Koridora doğru koşmak ve kraliçeyi tartaklamamak için kendimi zor tutuyordum. Zaten daha ben beş adım atmadan yarım düzine gar-

diyan beni yere çivilerdi. Yemek boyunca sabırla oturdum ve bir yandan da Lissa’nın hissettiği rezaleti paylaştım.

Yemek sonrası resepsiyon başladığında, Lissa bahçeye çıkan kapıara doğru ilerledi. Ben de peşinden gittim ama tanıdığım insanlara selam vermek zorunda kalınca biraz geç kaldım.

Lissa, bitişikteki bahçeye doğru ilerliyordu. Bu bahçe, Akademi’nin görkemli dış mimarisine çok uygun bir tarzda yapılmıştı. Bahçenin üzerinde, oyumlu ve bükümlü bir tah-ta çatı vardı. ışık girsin diye çatının çeşitli yerlerine delikler açılmıştı ama bu delikler Moroi’leri tehlikeye atacak kadar büyük değildi. Kış yaklaştığından ağaçlarda yapraklar yoktu ve diğer bahçelere ve ana bahçeye giden yolların çevresi dökülen yapraklarla çevrelenmişti. Köşede, gene kış nedeniyle boş olan bir havuz vardı ve havuzun üzerinde St. Vladimir’in bir heykeli duruyordu. Gri kayadan oyulmuş heykelin üzerinde uzun bir elbise, yüzündeyse sakal ve bıyık vardı.

Köşeyi döndüğümde, Natalie’nin benden önce Lissa’yı yakaladığını gördüm. Yanlarına gitmeyi düşündüm ancak beni daha görmedikleri için durdum. Casusluk yapmak hiç doğru olmayabilirdi ama Natalie’nin Lissa’ya ne söyleyeceğini de gerçekten çok merak etmişim.

“Bunları söylememeliydi,” dedi Natalie. Lissa’nın elbisesine benzeyen sarı bir elbise giymişti ama her nasılsa, duruşunda ve görünüşünde zarafet eksikti. Ayrıca da sarı renk

ona hiç yakışmıyordu. Tam ortada topuz yaptığı siyah saçlarıyla tezat oluşturuyordu. "Bu hiç doğru değil," diye devam etti. "Canını sıkmasına izin verme."

"Bunun için çok geç," dedi Lissa. Gözleri yerdeki taşa sabitlenmişti.

"Ama çok hatalıydı."

"Hayır, haklıydı," dedi Lissa. "Annem, babam... ve Andre... Bu yaptığım için hepsi benden nefret ederdi."

"Hayır etmezlerdi," dedi Natalie kibar bir sesle.

"Kaçmak çok salakçaydı. Çok sorumsuz bir hareketti."

"Ne olmuş? Bir hata yaptın. Ben de bir sürü hata yapıyorum. Geçen gün, fen ödevini yapıyordum. Ödev onuncu bölümündenmiş ama ben meğerse on biri..." Natalie kendiliğinden sustu ve sanırım daha mantıklı konuşmaya karar verdi. "İnsanlar değişir. Sürekli bir değişim içindeyiz öyle değil mi? Sen eski Lissa değilsin. Ben de eski Natalie değilim."

Aslında, Natalie bana tam olarak aynı görünüyordu ama bu çok da umrumda değildi. Zamanla onu sevmeye başlamıştım.

"Ayrıca," diye ekledi, "kaçmak gerçekten bir hata mı? Bunu bir nedenden dolayı yaptın. Sonuçta bir amacın da vardı. Başında bir sürü bela vardı öyle değil mi? Aileni kaybettin. Belki de yapman gereken en doğru işi yaptın."

Lissa, gülümsemesini sakladı. İkimiz de Natalie'nin, okuldaki herkes gibi neden kaçtığımızı öğrenmek için yap-nıp tutuştuğunu biliyorduk. Ve aklınca Lissa'dan laf almaya çalışıyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye yanıt verdi Lissa. "Çok güçsüzdüm. Andre olsaydı kaçmazdı. O her konuda çok iyiydi. İnsanlarla anlaşmak konusunda ve kraliyet işlerinde çok becerikliydi."

"Sen de çok iyisin."

"Sanırım ama ben bundan hoşlanmıyorum. İnsanları seviyorum ama yaptıkları pek çok şey sahte. Bunlardan hiç hoşlanmıyorum."

"O zaman bu işlere bulaşmadığın için kendini kötü hissetmene gerek yok," dedi Natalie. "Ben de o insanlarla çok vakit geçirmiyorum ve bana bir bak. Gayet iyiyim. Babam kraliyet üyeleriyle takılmamamın umrunda olmadığını söyledi. Tek istediği mutlu olmamış."

"İşte bu yüzden," dedim en sonunda kendimi gösterek. "O kaltak kraliçe yerine başta o olmalı."

Natalie neredeyse olduğu yerde zıpladı. Edebileceği en fazla küfrün 'kahretsin' ya da 'lanet olsun' olmasına memnundum.

"Nerede olduğunu merak ediyordum," dedi Lissa.

Natalie, bir Lissa'ya bir de bana baktı. Aniden en iyi arkadaşlardan oluşan rüya takımının tam ortasında olmaktan utanmış gibi göründü. Rahatsız bir biçimde olduğu yerde kıpırdandı ve dağılmış bir tutam saç kulağının arkasına attı. "Pekala... Ben gidip babacığımı bulmalıyım. Sizinle salonda görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Lissa. "Teşekkürler."

Natalie aceleyle uzaklaştı.

“Ona gerçekten ‘babacığım’ mı diyor?”

Lissa bana bir bakış attı. “Onu rahat bırak. İyi bir kız o.”

“Evet gerçekten öyle. Söylediklerini duydum ve itiraf etmekten nefret etsem de dalga geçebileceğim hiçbir şey yok. Bütün söylediği doğrudu,” dedim ve durdum. “Yoksa onu öldürdüm biliyorsun. Natalie’yi değil kraliçeyi. Gardiyanların canı cehenneme. Bunu yapardım ve elimden de kurtulamazdı.”

“Tanrım Rose! Böyle konuşma. Seni ihanetten hapse atacaklar. Unut gitsin.”

“Unutayım mı? Sana söylediği onca laftan sonra mı? Hem de herkesin içinde.”

Yanıt vermedi. Hatta gözlerime bile bakmadı. Onun yerine, kışa dayanıklı bir çalının dallarıyla boş boş oynamaya başladı. Duruşunda, önceden tanıdığım hassas bir hava vardı ve korktum.

“Hey,” dedim daha kısık bir sesle. “Böyle durma. Ne söylediğini bilmiyordu. Bunun seni üzmesine izin verme ve kendine haksızlık etme.”

Bana baktı. “Bu tekrar olacak değil mi?” diye fısıldadı. Ağaca dayalı elleri titremeye başlamıştı.

“İzin vermezsen olmaz,” dedim ve çaktırmadan bileklerine baktım. “Yoksa...”

“Hayır.” Başını saladı ve yaşlı gözlerini kırıştırdı. “Olmasını ben istememiştim. Tilkiye gerçekten çok üzülüm ama artık iyiyim. Gizli planımız hoşuma gidiyor. Seni görmeyi çok özlesem de her şey yolunda. Hem...” dedi ve durdu.

Aklından geçen kelimeyi duymuştum.

“Chritina.”

“Keşke bunu bir daha yapmasan,” dedi.

“Özür dilerim. Christian’ın psikopat bir zavallı olduğuyla ilgili konuşmamı tekrarlamama gerek var mı?”

“Sanırım son on seferde artık ezberledim,” diye mırıldandı.

Tam on birinci konuşmaya başlayacaktım ki bir kahkaha ve ayak sesi duydum. Mia, kol kola girdiği birkaç arkadaşıyla birlikte yanımıza doğru geliyordu ama yanında Aaron yoktu. Aniden savunma pozisyonuna geçtim.

Lissa, hala kraliçenin söylediklerinin etkisi altındaydı. Keder ve aşağılanma içini yakıyordu. Diğerlerinin onun hakkında düşünebileceklerinden çok utanıyordu ve kaçtığı için ailesinin ondan nefret edeceğini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Ben inanmasam da, Lissa’yı ikna etmek zor olacaktı. Karanlık duyguları çalkalanıp duruyordu. İyi değildi ve ne kadar hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışsa da, saçma sapan bir şeyler yapabileceğinden korkuyordum. Mia, o anda görmek istediği en son insandı.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

Mia, Lissa’ya mağrurca güldü ve beni umursamayarak birkaç adım yaklaştı. “Bu kadar önemli ve bu kadar kraliyetten olmanın nasıl bir duygu olduğunu öğrenmek istiyorum. Kraliçe seninle konuştuğu için çok heyecanlanmış olmalısın,” dedi ve arkadaşlarıyla kıkırdadı.

“Çok yakın duruyorsun,” dedim ve aralarına girdim. Mia, muhtemelen kolunu kıracağımı düşündüğünden endişey-

le irkildi. “Ve en azından kraliçe onun adını biliyor. Bu sana ve senin sözde kraliyet davranışlarına söyleyebileceğim tek şey. **Ya da ailene.**”

Yüzündeki acıyı gördüm. Kraliyetten olmayı o kadar istiyordu ki. “En azından ben ailemi **görüyorum,**” diye çıkıştı. “En azından ikisinin de kim olduğunu biliyorum. Senin babanın kim olduğunu Tanrı bilir. Annen de en ünlü gardiyanlar arasında ama gene de sana bu kadar ilgisiz olmamalı. Herkes seni hiç ziyaret etmediğini biliyor. Muhtemelen gittiğine çok memnun oldu. Tabii **farkettiyse.**”

Son söylediği canımı yakmıştı. Dişlerimi sıktım. “Evet, doğru en azından annem ünlü. Kraliyet üyelerine ve asillere gerçekten danışmanlık yapıyor. Onların peşini temizlemiyor.”

Arkadaşlarından birinin sinsice güldüğünü farkettilim. Mia ağzını açtı, bu hikaye çıktığından beri hazırladığı cevapları sıralamaya başlayacaktı ki aniden kafasında bir ampul yandı.

“Demek **sendin,**” dedi gözlerini açarak. “Birisi bana Jesse’nin başının altından çıktığını söyledi. Demek senden duymuş. Sonuçta onunla **yattın.**”

Artık beni gerçekten delirtmeye başlamıştı. “Onunla yatmadım.”

Mia, önce Lissa’ya sonra bana baktı. “Demek öyle. Onun kirli işlerini sen yapıyorsun çünkü kendi başına yapamayacak kadar zavallı. Ancak onu sonsuza kadar koruyamayacaksn,” diye uyardı. “Çünkü **sen de tehlikesdesin.**”

Boş tehditlerdi bunlar. Öne çıktım ve olabildiğince tehditkar bir sesle konuşmaya başladım. Ruh halimi düşününce bu pek de zor olmamıştı. “Öyle mi? Bana bir dokun da bak neler oluyor?”

Dokunmasını umuyordum. Bunu çok istemiştim. Şu an onunla başlayacak bir kan davasına ihtiyacımız yoktu. Parazit yapmaktan başka bir işe yaramıyordu ve bu işi tam o anda sona erdirmek istedim.

Mia’nın arkasına baktığımda, Dimitri’nin bahçede birini ya da bir şeyi aradığını gördüm. Kimi aradığını tahmin edebiliyordum. Beni gördüğünde ileri doğru gitti ve çevremdeki kalabalığı görünce dikkatini verdi. Gardiyanlar, kavganın kokusunu bir mil uzaktan alabilirdi ancak bu kavganın kokusunu altı yaşındaki bir çocuk bile alırdı.

Dimitri yanımda durdu ve kollarını kavuşturdu. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Tabii ki Gardiyan Belikov,” dedim gülümseyerek ama kendimden geçmişim. Öfkeden kuduruyordum hatta. Mia ile aramızdaki tartışma, Lissa’nın kendisini daha da kötü hissetmesine yol açmıştı. “Birbirimize ailelerimizi anlatıyorduk. Mia’nın ailesi hakkında bilginiz var mı? Gerçekten büyüleyici bir hikaye.”

“Hadi,” dedi Mia takipçilerine. Önlerinden gidiyordu ama ayrılmadan önce bana son kez buz gibi gözlerle baktı. Bakışlarında ne olduğunu anlamak için aklını okumama gerek yoktu. Bu iş daha bitmemişti. Birimizi ya da ikimizi birden alt etmenin yolunu arayacaktı. Pekala. Öyle olsun, elinden geleni ardına koyma Mia.

“Seni yatakhaneye götürmem gerek,” dedi Dimitri kuru bir sesle. “Kavga etmiyordunuz öyle değil mi?”

“tabii ki hayır,” dedim gözlerimi Mia’nın az önce kaybolduğu yoldan ayırmayarak. “İnsanların görebileceği yerlerde kavga etmem.”

“Rose,” diye inledi Lissa.

“Hadi gidelim. İyi geceler Prensesin.”

Dimitri döndü ama hala duruyordum. “İyisin değil mi Liss?”

Başını salladı. “İyiyim.”

Yalan söylüyordu. Bana bu kadar bariz bir yalan söylemesine şaşırmıştım. Gözlerinde parlayan yaşları görmek için başıma ihtiyacım yoktu. Buraya hiç gelmemiş olmayı diledim.”

“Liss...”

Üzgün yüzüyle hafifçe gülümsedi ve başıyla Dimitri’yi gösterdi. “Sana söyledim, iyiyim. Şimdi gitmelisin.”

İstmeden de olsa Dimitri’yi takip ettim. Beni bahçenin diğer tarafına doğru götürüyordu. “Kişisel kontrol konusunda fazladan çalışma yapmamız gerekebilir,” diye fikrini söyledi.

“Benim yeterince kişisel kontr... Hey!”

Christian yanımdan geçip bizim geldiğimiz yöne doğru ilerleyince durdum. Onu resepsiyonda görmemişim ama Kirova bu gece bana izin veriyse, sanırım ona da izin vermiş olmalıydı.

“Lissa’yı mı görmeye gidiyorsun?” diye sordum Mia’ya duyduğum öfkeyi ona yönelterek.

Ellerini cebine soktu ve bana yaramaz bir çocuğun umursamazlığıyla, “Ne olmuş?” dedi.

“Rose, hiç zamanı değil,” dedi Dimitri.

Ama bence tam zamanıydı. Lissa, haftalardır christian hakkında yaptığım uyarıları kulak arkası ediyordu. Artık bu işi kökten çözmeye ve bu saçma flörtlerine bir nokta koyma zamanıydı.

“neden onu rahat bırakmıyorsun? İlgiye o kadar çaresiz bir halde ihtiyacın var ki birisi senden hoşlanmadığında bunu anlamıyorsun. Sen kafayı yemiş bir sapıksın ve o da bunu biliyor. Bana bütün o tuhaf takıntılarını anlattı. Tavan arasında nasıl vakit geçirdiğinizi, onu etkilemek için Ralf’ı nasıl ateşe verdiğini biliyorum. Senin tam bir ucube olduğunu düşünüyor ama maalesef bunları yüzüne söyleyemeyecek kadar kibar.”

Yüzünün rengi atsa da gözlerinde kara bir alev yanıyordu. “Ama sen de çok kibar sayılmazsın,” dedi.

“Hayır. Özellikle de birisi için üzüldüğümde pek kibar olmam.”

“Bu kadar yeter,” dedi Dimitri kolumdan tutarak.

“O zaman ‘yardımın için’ teşekkürler dedi Chrsitian ve sesinden düşmanlık akıyordu.

“Problem değil,” diye seslendim omzumun üzerinden.

Biraz yürüdükten sonra, arkama bir bakış attım ve Christian’ın bahçede dikildiğini gördüm. Yürümüyordu ve Lissa’nın durduğu bahçeye doğru bakıyordu. Düşündüğü çok belliydi çünkü yüzünde gölgeler vardı. birkaç dakika sonra arkasını döndü ve Moroi yatakhanelerinin olduğu tarafa ilerledi.

O gece doğru dürüst uyku tutmadı ve yatakta çok uzun süre döndüm durdum. Yaklaşık bir saat sonra, yatakta oturmuş ve hisset-

tiğim duygulardan kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Lissa korkmuş ve üzgündü. Çok belirsiz bir ruh hali içindeydi. Onu tam olarak neyin rahatsız ettiğini bulmak için o gece olanları gözden geçirdim. Kraliçe onu aşağılamıştı. Mia konusu vardı. belki Christian bile canını sıkırmıştı. Lissa'yla buluştuğuna adım gibi emindim.

Gene de... Bunların hiçbirisi esas problem değildi. Kalbin derinliklerinde başka bir şey, gerçekten çok kötü bir şey vardı.

Yataktan fırladım, aceleyle giyindim ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Odam üçüncü kattaydı ve aşağı atlamam biraz zordu. Hem bu kez yaralarımı saracak Bayan Karp da yoktu. Ana girişten, kimseye görünmeden çıkmamın imka-

nı da... Geriye kalan tek seçenek 'uygun' kanallardan geçmekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Benim kaldığım bölümden sorumlu müdirelerden birisi sandalyesinden bana baktı. Merdivenlerin dibine oturmuştu. Gün içinde, merdivenler çok sıkı gözetlenmezdi. Gece-leri ise hapishaneden farksız olurdu.

Kolalrımı kavuşturdum ve "Dim... Gardiyan Belikov'u görmem gerekiyor," dedim.

"Vakit çok geç."

"Ama acil bir durum var."

Tepeden aşağı bana baktı. "Bana pek acil bir durum varmış gibi gelmedi."

"Bildiklerimi rapor etmemi engellediğiniz duyulunca yarın başınız gerçekten belaya girecek," dedim.

"bana anlat."

"Bu gardiyanları ilgilendiren bir konu."

Elimden geldiğince sert bakıyordum. İşe yaramış olmaydı çünkü sonunda ayağa kalkıp cep telefonunu çıkardı. Dimitri olmasını umduğum birini aradı ama duyamayacağım kadar kısık sesle konuşuyordu. Birkaç dakika bekledik ve merdivenlere çıkan kapı açıldı. Giyinmiş ve göreve hazır bir halde Dimitri ortaya çıktı ama yataktan kalkıp geldiğine emindim.

Bana baktı. "Lissa mı?" dedi.

Başımı salladım.

Başka bir şey söylemeden, arkasını döndü ve merdivenlerden inmeye başladı. Ben de onu takip ettim. Sessizlik

içinde bahçeyi geçtik ve Moroi yatakhaneğine gittik. Vampirler için 'geceydi' ve bu da dünyanın geri kalanı için gündüz vakti olduğu anlamına geliyordu. Öğleden sonra güneşi, üzerimize serin ve altın bir ışık yağdırıyordu. İnsan genleri bunu hoşnutlukla karşılardı ve Moroi'lerin ışığa karşı duyarlılıklarının, zamanın çoğunu karanlıkta geçirmek zorunda kalmalarına neden olması genelde büyük bir üzüntü kaynağıydı.

Lissa'nın kaldığı bölümün sorumlusu bizi görünce şaşır-
dı ama Dimitri karşı konulamayacak kadar korkutucuydu. "Banyoda," dedim onlara. Görevli beni içeride de takip etmek istediğinde ona izin vermedim. "Şu an çok üzgün. Lütfen yalnız konuşmama müsaade edin," dedim.

Dimitri durup düşündü. "Evet, onlara bir iki dakika verelim."

Kapıyı iterek açtım.

"Liss?"

İçeriden hıçkırık sesi geliyordu. Beş tane duş kabini vardı ve sadece bir tanesi kapalıydı. Hafifçe kapıya vurdum. "İçeri gireyim," dedim sesimin sakın ve güçlü çıktığını umarak.

Burnunu çektiğini duydum ve birkaç dakika sonra kapının mandalı açıldı. Karşılaşacağım manzaraya hiç hazır değildim. Lissa karşımda duruyordu...

... Kanla kaplıydı.

Dehşet içinde bir çığlık attım ve yardım istedim. Daha yakından bakınca üzerindeki kanın, Lissa'nın bedeninden

gelmediğini farkettim. Sanki ellerinden yüzüne bulaşmış gibi üzerini kaplamıştı. Yere çöktü ben de yanına eğildim.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadım. "Neler oldu?"

Sadece başını salladı ama gözlerinden düşen yaşlarla birlikte yüzünün gerildiğini gördüm. Ellerini tuttum.

"Hadi. Seni temizleyeyim..."

Durdum. Kanıyordu. Bileklerinde çok net çizgiler vardı. Ana damarlara çok yakın değildi gene de derin sayılırdı. Bunu yaparken damarlarını isabet almamıştı. Amacı ölmek değildi. Gözlerime baktı.

"Özür dilerim... Böyle olsun istemedim... Lütfen kimseye söyleme..." dedi ve hıçkırmaya başladı. "Onu gördüğümde kendimi kaybettim," dedi bileklerini göstererek. "Ne olduğunu anlamadım bile. O kadar üzgündüm ki..."

"Sorun değil," dedim otomatik bir sesle ve 'o'nun ne olduğunu çok merak ettim. "Hadi," dedim.

Kapı vuruluyordu. "Rose?"

"Bir saniye," diye seslendim.

Lissa'yı lavaboya götürdüm ve bileklerindeki kanı temizledim. İlk yardım çantasını alarak kesiklerin üzerine plaster yapıştırdım. Kanama neredeyse durmuştu.

"İçeri geliyoruz," diye seslendi görevli.

Kapüşonlu kazağımı çıkardım ve çabucak Lissa'ya uzattım. Dimitri ve görevli içeri girdiğinde çoktan üzerine giymişti. Dimitri derhal yanımıza geldi ve o anda, Lissa'nın bileklerini saklayalım derken yüzündeki kanı unuttuğumuzu farkettim.

“Kan benim değil,” dedi çabucak Dimitri’nin yüzünü görünce. “Bu... tavşan kanı...”

Dimitri, durumu değerlendirdi ve bileklerine bakmaması için dua ettim. Lissa’nın açık yarası olmadığına emin olunca, “Ne tavşanı?” diye sordu. Ben de bu sorunun cevabını merak ediyordum.

Titreyen elleriyle çöp kovasını gösterdi. “Natalie görme-sin diye temizledim,” dedi.

Dimitri ile çöp kovasının yanına gidip içine baktık. Aniden geri çekildim ve midemden gelen kusmuğu yutmaya çalıştım. Lissa’nın onun tavşan olduğunu nereden bildiğini bilmiyordum. Tek gördüğüm kandı. Kan ve kana bulanmış havlu kağıt vardı. kovanın içi kan pıhtısı doluydu ve dayanılmaz bir koku geliyordu.

Dimitri, Lissa’nın yanına yaklaştı ve gözlerine baktı. “Bana neler olduğunu anlat,” dedi ve mendil uzattı.

“Yaklaşık bir saat önce geldim. Orada duruyordu. Oda-nın ortasında yerdeydi. Parçalanmıştı. Sanki... Sanki patla-mış gibiydi,” dedi ve burnunu çekti. “Natalie’nin görüp korkmasını istemedim... Bu yüzden, temizledim. Sonra da yapamadım... geri dönemedim...” omuzlarını titreterek ağlamaya başladı.

Olayın devamını, Dimitri’ye anlatmadığı kısmı tahmin edebiliyordum. Tavşanı bulmuş, temizlemiş ve kendini kaybetmişti. Sonra da kendini kesmişti ama bu, onu üzen ko-nularla başa çıkmasının garip bir yoluydu.

“Bu odalara kimse girip çıkamıyor ki!” diye bağır-dı görevli. “Bu nasıl olabilir?”

“Kimin yaptığını biliyor musun?” dedi Dimitri nazik bir sesle.

Lissa, elini pijamasının cebine soktu ve buruşuk bir ka-ğıt parçası çıkardı. Kağıt o kadar çok kan emmişti ki, Dimit-ri kağıdı düzeltmeye çalışırken yazıların bozulmuş oldu-ğunu gördüm.

Ne olduğunu biliyorum. Burada hayatta kalamayacak-sın. Bunu kesinlikle yapacağım. Şimdi git. Yoksa hayatın tehlikeye girecek.

Görevlinin yaşadığı şok daha kararlı bir duyguya dönmüş olmalıydı ki kapıya doğru ilerledi. “Ellen’i çağıracağım,” de-di. Kirova’nın ilk adını hatırlamam biraz uzun sürmüştü.

“Ona klinikte olduğumuzu söyle,” dedi Dimitri. Görevli gittiğinde, Dimitri Lissa’ya döndü ve “Biraz yatmalısın,” de-di.

Lissa olduğu yerde kaldığından koluna girdim ve “Hadi Liss. Buradan çıkalım artık.”

Yavaşça adım atmaya başladı ve Akademi’nin kliniğine doğru ilerledik. Normalde, klinikte birkaç tane doktor olur-du ama gecenin bu saatinde görevli olarak sadece hemşire vardı. Doktorlardan birisini uyandırmayı önerdi ama Dimit-ri kabul etmedi. “Sadece dinlenmesi lazım,” dedi.

Lissa tam dar yatağa uzanmıştı ki, Kirova, yanında birkaç kişiyle birlikte ortaya çıktı ve onu sorgulamaya başladı.

Kendimi önlerine attım ve “Onu rahat bırakın! Bu konu hakkında konuşmak istemediğini görmüyor musunuz? Bira-kın da önce biraz uyun.”

“Bayan Hathaway,” dedi Kirova. “Bir kere daha kuralları çiğnediğinizi görüyorum. Burada ne işiniz var onu bile anlamış değilim.”

Dimitri, Kirova’ya biraz yalnız konuşmak istediğini söyledi ve odadan çıktılar. Kirova’nın öfkeli fısıltılarını duyuyordum ama Dimitri’nin sesi de kararlı geliyordu. Odaya döndüklerinde, Kirova, “Burada bir süre onunla kalabilirsin. Banyoyu temizleteceğim ve görevliler banyoyu ve Bayan Dragomir’in odasını inceleyecek. Sabah konuyu ayrıntılarıyla konuşuruz.”

“Natalie’yi uyandırmayın,” diye fısıldadı Lissa. “Onun korkmasını istemiyorum. Zaten odayı temizlemiştim.”

Kirova kuşku dolu gözlerle ona baktı. Hemşire gelip Lissa’ya bir şey yiyip içmek isteyip istemediğini sorana kadar da Kirova ve yanındakiler yatağın çevresinden ayrılmadı. Lissa hiçbir şey istemiyordu. Yalnız kaldığımızda Lissa’nın yanına yattım ve ona sarıldım.

“Öğrenmelerine izin vermeyeceğim,” dedim bilekleri için endişelendiğimi hissettiğimden. “Ama keşke resepsiyondan ayrılmadan önce bana söyleseydin. Ne olursa olsun her şeyden önce benim haberimin olacağını söylemiştin.”

“Ama bunu yapacağımı bilmiyordum ki,” dedi boş gözlerle bakarak. “Yemin ederim bunu planlamıyordum. Evet çok üzgündüm... Ama düşündüm ki... Başa çıkabileceğimi zannettim. Çok denedim Rose... Gerçekten. Sonra odama döndüğümde onu gördüm... O anda... Kendimi kaybettim. Bar dağı taşıran son damlaydı. Temizlemek zorunda olduğumu

biliyordum. Kimse görmeden, kimse bir şey anlamadan temizlemek zorundaydım ama o kadar çok kan vardı ki... Ve sonra, her şeyi bitirdiğimde içimden gelen bir sesle... Bilemiyorum... Patlayacağımı hissettim. Bu çok fazlaydı ve bir şekilde rahatlamak zorundaydım beni anlıyor musun? Buna...” lafını kestim, “Sorun değil, seni anlıyorum.”

Bu yalandı. Kendini neden kestiğini anlamıyordum. Kazadan sonra, düzenli aralıklarla kendini kesiyordu ve her defasında gerçekten çok korkuyordum. Bana açıklamaya çalıştı ve ölmek istemediğini söyledi. Sanki bir şekilde içindекini çıkarmak istiyordu. Duygusal olarak o kadar yoğunlaşıyordu ki fiziksel bir kaçış ya da daha doğrusu fiziksel bir acı, içindeki acının geçmesinin tek yolu gibiydi. Ancak böyle kendini kontrol edebiliyordu.

“Bu neden oluyor?” diye sordu başını yastığına gömerek. “Neden bir ucubeyim?”

“Ucube değilsin.”

“Ama benden başka kimsenin başına gelmiyor. Kimse benim gibi büyü yapamıyor.”

“Büyü yapmayı mı denedin?” diye sordum ama yanıt gelmedi. “Liss? Tavşanı iyileştirmeyi mi denedin?”

“Elimi uzattım sadece yardım edip edemeyeceğime bakmak için ama o kadar çok kan vardı ki... Yapamadım.”

Ne kadar çok kullanırsa o kadar kötüleşecek. Durdur onu Rose.

Lissa haklıydı. Moroi büyüsü ateşe ve suya hükmedebilir, kayaları ve toprağı hareket ettirebilirdi ama hiç kimse

hayvanları iyileştiremez ya da ölümden döndüremezdi. Bayan Karp hariç hiç kimse.

Kimse farketmeden önce onu durdur ve kimse anlama-
dan onu götür. Onu buradan uzaklara götür.

Bu sırrı taşımaktan nefret ediyordum çünkü ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Kendimi güçsüz hissetmekten nefret ediyordum. Onu bu durumdan ve kendimden korumak zorundaydım. Aynı zamanda da onlardan da korumak zorundaydım.

"Gitmeliyiz," dedim aniden. "Buradan ayrılıyorruz."

"Rose..."

"Tekrar başlıyor. Bu defa daha da kötü. Öncekinden bile kötü."

"Sen nottan korkuyorsun."

"Nottan filan korktuğum yok ama burası artık güvenli değil."

Aniden Portland'ı çok özlediğimi farkettim. Dağlık Montana'dan daha kirli ve daha kalabalık olabilirdi ama en azından ne beklemeniz gerektiğini biliyordunuz. Burası ise belirsizdi. Akademi'de, geçmiş ve şimdi birbiriyle savaş halindeydi. Çok güzel eski duvarlar ve bahçeler olabilirdi ama içeride modernlik kol geziyordu. İnsanlar bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Aynı Moroi'ler gibiydi. Arkaik kraliyet aileleri, yüzeysel olarak gücü elinde tutuyordu ama insanların memnuniyetsizliği giderek artıyordu. Dampirler, hayatlarına dair daha fazla şey istiyordu. Christian gibi Moroi'ler, Strigoiler'le savaş istiyordu. Kraliyetten olanlar hala

geleneklere sıkı sıkı bağlıydılar ve güçlerini kullanarak herkesi ezmeye çalışıyorlardı. Aynı Akademi'nin sık demir kapıları gibi gelenek ve yenilmezlik bir arada duruyordu.

Ve, ah tabii, yalanlar ve sırlar... Salonlardan geçiyor ve köşelere saklanıyordu. Burada birisi Lissa'dan nefret ediyordu. Birisi muhtemelen yüzüne gülüyor ve arkadaşımı gibi davranıyordu. Onu mahvetmelerine izin veremezdim.

"Biraz uyumalısın," dedim ona.

"Uyuyamam."

"Evet uyuyabilirsin. Ben buradayım, yalnız değilsin."

Endişe, korku ve daha pek çok duygu ondan bana akıyordu ama sonunda vücudunun ihtiyaçları galip geldi. Bir süre sonra, gözlerini kapadığını gördüm. Nefes alıştı düzene girdi ve bağ da sessizleşti.

Onu uyurken seyrettim. Vücudumdaki adrenalin dinlenmeme izin vermeyecek kadar çoktu. Sanırım hemşire gelip artık gitmek zorunda olduğumu söylediğinde yaklaşık bir saat geçmişti.

"Gidemem," dedim. "Onu yalnız bırakmayacağıma söz verdim."

Hemşire, bir Moroi için bile uzun boyluydu ve kibar kahverengi gözleri vardı. "Yalnız olmayacak. Ben yanında kalırım."

Kuşkuyla baktım.

"Söz veriyorum."

Odama döndüğümde, kendi dertlerimle ilgilenmek zorunda kaldım. Korku ve heyecan beni de tüketmişti ve bir an için

normal bir hayat ve normal bir dost özlemi çektiğim farkettim. Sonra bunun da saçma olduğuna karar verdim. Hiç kimse, gerçek anlamda normal değildi. Ve Lissa'dan daha iyi bir arkadaşım olamazdı... Ah, ama zaman zaman gerçekten işler çok zorlaşıyordu.

Sabaha kadar güzel bir uyku çektim. Dün gece olanların duyulmuş olmasından çekinerek ilk derse gittim. İnsanlar dün gece hakkında konuşuyordu ama esas konu hala Kraliçe ve resepsiyondur. Tavşan hakkında kimse bir şey bilmiyordu. İnanması çok zor olsa da ben de neredeyse bu konuyu unutmıştım. Gene de birisinin Lissa'nın odasında kanlı bir patlama meydana getirdiğini düşününce gözümde çok önemsiz göründü.

Günün ilerleyen saatlerinde tuhaf bir olay farkettim. İnsanlar durup durup Lissa'ya bakmıyordu artık. Onun yerine bana bakıyorlardı. Her neyse. Bunun üzerinde çok durmadım ve Lissa'yı besleyicinin yanında buldum. Besinini alıyordu. Ağzı, besleyicinin boynuna yaslanıp kan içerken hissettiğim garip duygu bir kere daha vücudumu sardı. Boyundan bir kan damlası süzülüyor ve soluk teninde parlıyordu. Besleyiciler, çok kan kaybettikleri için neredeyse Moroî'ler kadar soluk tenli olurdu. Besleyici ısırgan etkisiyle kendinden geçmiş bir haldeydi. Kıskaçlığa kapılmışım ve terapiye ihtiyacım olduğuna karar verdim.

"Sen iyi misin?" diye sordum ona sonra derse giderken. Uzun kollu bir kazak giymişti ve bileklerini de kapalı tutuyordu.

"Evet... Gene de tavşan aklımdan bir türlü çıkmıyor... Çok korkunçtu. Görüntüsü gözümün önünden gitmiyor. Tabii yaptıklarım..." Bir an gözlerini sıkı sıkı kapattı ve açtı. "İnsanlar bizim hakkımızda konuşuyor."

"Biliyorum. Umursama."

"Bundan nefret ediyorum," dedi öfkeyle. Yüzünde karanlık bir ifade vardı ve bağdan da hissettiği nefreti açıkça duyuyordum. Benim de içim ürperdi. En iyi arkadaşım, iyi yürekli ve kibardı. Böyle karanlık duygular hissetmezdi. "Bütün dedikodulardan nefret ediyorum. Bu çok saçma. Nasıl bu kadar sıkı olabilirler?"

"Boşver herkesi," dedim tekrar rahatlatıcı bir sesle. "Onlara kulak asmayacak kadar akıllısın."

Gene de herkesi boşvermek giderek zorlaşıyor, fısıltılar ve bakışlar gün geçtikçe artıyordu. Hayvan Davranışı dersinde, sınırlarım o kadar zorlandı ki en sevdiğim konuya bile dikkatimi veremiyordum. Bayan Meissner, evrimden, güçlü olanın hayatta kalmasından ve hayvanların nasıl iyi gen sahibi hayvanları kendilerine seçtiklerinden bahsediyordu. Bu konu beni çok etkiliyordu ama Bayan Meissner bile dikkatini veremiyordu çünkü sürekli sınıfa sessiz olmaları ve derisi dinlemeleri konusunda bağırıyordu.

"Bir şey oluyor," dedim Lissa'ya iki ders arasından. "Ne olduğunu bilmiyorum ama yeni bir şey var."

"Yeni bir şey mi? Kraliçe'nin benden nefret etmesi dışındadır mı? Daha ne olabilir ki?"

"Keşke bilseydim."

Günün son dersinde, Slav Sanatı'nı en sonunda öğrendik. Çok az tanıdığım bir çocuk, bireysel projelerimiz üzerinde çalışırken bana son derece açık saçık ve hatta edepsiz bir teklifte bulundu. Ona kibarca yanıt verdim ve isteğini alıp neresine sokması gerektiğini de söyledim.

Kahkaha attı. "Hadi Rose. Senin için kanıyorum."

Yüksek sesli kıkırdamalar duyuldu ve Mia alaycı bir bakışla bana bakıyordu. "Bekleyin. Kanayan Rose muydu yoksa?"

Daha fazla kahkaha duyuldu. Konunun ne olduğu yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Lissa'yı tuttuğum gibi uzaklaştırdım. "Biliyorlar," dedim.

"Neyi?"

"Bizi. Ve seni... Anladın işte, burada değilken seni beslediğimi."

Ağzı açık kalmıştı. "Nasıl?"

"Sence nasıl olabilir? 'Arkadaşın' Christian."

"Hayır," dedi inatla. "O böyle bir şey yapmaz."

"Başka kim biliyor?"

Gözlerinden ve aramızdaki bağdan Christian'a olan güvenini hissettim ama Lissa benim bildiklerimi bilmiyordu. Onu dün gece nasıl payladığını ve ondan nefret etmesini sağladığını bilmiyordu. Bu herif gerçekten çok dengesizdi. En büyük sırrımızı, en azından birini, gün ışığına çıkarmak oldukça tatmin edici bir intikamdı. Belki de tavşanı da öldüren oydu. Ne de olsa tavşan, ben onunla konuştuktan birkaç saat sonra ölmüştü.

Lissa'nın karşı çıkmalarına kulak asmadan, Christian'ın her zamanki gibi bir başına çalıştığı masaya gittim. Lissa da peşimden geldi. insanların bize bakıp bakmadıklarını umursamadan, masanın üzerinden ona eğildim ve yüzüne yaklaştım.

"Seni öldüreceğim."

Gözleri Lissa'ya kilitlendi. Hafif bir özlem ışığı parlarsa da kısa sürede öfke bütün yüzüne yayıldı. "Neden? Bu gardiyanların ekstradan kredi mi sağlıyor?"

"Şu tavırlarına bir son ver," diye uyardım sesimi alçaltarak. "Sen söyledin. Lissa'nın benden beslendiğini sen söyledin."

"Söyle ona," dedi Lissa çaresizlik içinde. "Ona yanıldığını söyle lütfen."

Christian, Lissa'ya baktı ve aralarında gerçekten çok güçlü bir çekim olduğunu hissettim. Hatta o kadar güçlüydü ki başımı çarpsam yaralanabilirdim. Lissa'nın kalbi sanki gözlerindeydi. Christian'ın da aynı duygular içinde olduğunu ben görebiliyordum ama Lissa görememişti çünkü gözleri hala birbirine kilitliydi.

"Buna bir son verebileceğini biliyorsun," dedi. "Daha fazla rol yapmana gerek yok."

Lissa'nın kendinden geçmiş ifadesi yok oldu ve onun yerine Christian'ın ses tonundan acı ve şok geldi. "Ben... Ne? Ne rolünden bahsediyorsun?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Kes artık. Benimle daha fazla oynam."

Lissa, kocaman açtığı yaralı gözleriyle ona baktı. Dün gece Christian'la karşılaştığıma dair en ufak bir fikri yoktu. Lissa'nın ondan nefret ettiğine inandırdığımı da bilmiyordu.

"Kendine acındırmayı bırak ve bize neler olduğunu anlat," diye çıktım. "Söyledin mi söylemedin mi?"

Bana meydan okuyan gözlerle baktı ve "Hayır, söylemedim," dedi.

"Sana inanmıyorum."

"Ben inanıyorum," dedi Lissa.

"Benim gibi bir ucubenin çenesini tutacağına inanmanın imkansız olduğunu biliyorum. Özellikle de siz de bunu beceremezken ancak aptal dedikodular yaymaktan daha önemli işlerim var. Suçlayacak birini arıyorsanız şuradaki al-tın çocuğunuzu suçlayın."

"gösterdiği tarafa bakınca, Jesse'nin aptal Ralf ile birlikte güldüğünü gördüm.

"Jesse bilmiyor ki," dedi Lissa.

Christian gözlerini bana sabitledi. "Evet biliyor. Öyle değil mi Rose? Jesse sırrınızı biliyor."

Midem yerinden fırlayacaktı. Evet, Jesse biliyordu. Birlikte geçirdiğimiz gece, bir şeyler anlamıştı. "Ben... Ben onun söyleyeceğini düşünmemiştim. Dimi'tri'den çok korkmuştum."

"Ona söyledin mi?" diye bağırdı Lissa.

"Hayır, o tahmin etti," dedim ama başım dönüyordu artık.

"Tahmin etmekten de fazlasını yapmış," diye mırıldandı Christian.

Ona döndüm, "Bu da ne demek oluyor?" dedim.

"Ah bilmiyorsun tabii."

"Tanrı üzerine yemin ederim ki Christian, dersten sonra boynunu kıracağım."

"Tanrım siz ne kadar dengesizsiniz," dedi ama neredeyse keyfi yerine gelmişti. Sonraki söyledikleri daha ciddiydi. Hala dudak büküyor ve öfkeyle parlıyordu ama konuşurken sesinde biraz tedirginlik de hissettim. "Notta yazdıklarınızı biraz abartmış. Daha çok ayrıntı vermiş."

"Ah anladım. Seks yaptığımızı söylemiş," dedim. Kelimelerle oynamaya gerek yoktu. Christian başını salladı. Demek öyle. Jesse şöhretini arttırmak istiyordu. Pekala, bunu halledebilirdim ancak beni kullanarak yapması boşunaydı. Herkes benim sürekli seviştiğime inanıyordu zaten.

"Ve, eeeeRalf da. O ve sen..."

Ralf? Ne kadar içki içsem ya da ne kadar yasadışı madde kullansam da ona dokunamazdım. "Ben... Ne? Ralf'la da mı sevişmişim?"

Christian başını salladı.

"Aşağılık herif! Onu..."

"Dahası da var."

"Nasıl? Basketbol takımıyla da mı yatmışım?"

"Ralf, yani ikisi de dedi ki... Eee, senden kan içmelerine izin vermişsin."

Bu kadarı bana bile fazlaydı. Seks sırasında kan içmek. Her şeyden aşağılıktı. Ahlaksızlıktı. Hafif bir sürtük olmak-tan da beterdi. Hayatta kalmak için Lissa'nın benden kan iç-

mesinden katrilyonlarca kat daha kötüydü. Bu, kan fahişeliği idi.

“Bu çok saçma!” diye bağırdı Lissa. “Rose böyle bir şeyi... Rose?”

Daha fazla duramadım. Kendi dünyamdaydım ve bu dünyada Jesse ve Ralf’ın yanına doğru gidiyordum. İkisi de bana baktı. Yüzlerinde ukala ve... sanırım hafif gergin bir ifade vardı. İkisi de yalan söylediklerini bildikleri için böyle bir şey beklemiyorlardı.

Sınıfın tamamı pür dikkat kesildi. Anlaşılan gösteri izlemeye hazırlanıyorlardı. Hareket halindeki dengesiz tavırlarım ün salmıştı.

“Siz ne yaptığınızı zannediyorsunuz?” diye sordum kısık ve tehlikeli bir ses tonuyla.

Jesse’nin bakışındaki sinir yerini dehşete bıraktı. Benden daha uzun boylu olabilirdi ama ikimiz de şiddete başvurmam halinde hangimizin kazanacağını biliyorduk. Gene de Ralf bana ukala ukala gülümsedi.

“Bizden yapmamızı istemediğin hiçbir şey yapmadık,” dedi. Bu kez zalimce gülüyordu. “Ve sakın bize dokunayım deme. Kavgaya karışırsan Kirova seni diğer kan fahişelerinin arasına sepetler.”

Sınıftakiler nefeslerini tutmuştu ve olacakları bekliyordu. Bay Nagy’nin, dersinde yaşanan bu dramaya nasıl ilgisiz kaldığını anlamamıştım.

İkisini de yumruklamak istiyordum. Onlara o kadar sert vurmak istiyordum ki, Dimitri’nin Jesse’yi dövmesi, benim-

kinin yanında okşama gibi kalacaktı. Ralf’ın yüzündeki o küstah ifadeyi de yok etmek istiyordum.

Ne kadar aşağılık olsa da, maalesef haklıydı. Onlara dokunursam, Kirova beni gözünü bile kırpmadan postalardı. Buradan kovulursam da, Lissa bir başına kalırdı. Derin bir nefes alarak hayatımdaki en zor kararı verdim.

Yanlarından gittim.

Günün geri kalanı çok can sıkıcıydı. Kavgadan kaçtığım için kendimi alay konusu haline getirmiştim. Dedikodular ve fısıltılar daha da arttı. İnsanlar artık bana açık açık bakıyordu. Kahkaha atıyorlardı. Lissa benimle konuşmak ve beni teselli etmek istiyordu ama onu bile umursamadım. Kalan derslere zombi gibi girdim ve olabildiğince çabuk Dimitri ile olan çalışmama gittim. Beni görünce şaşkın şaşkın baksa da hiçbir şey sormadı.

Daha sonra odamda yalnız kalınca, yıllardır ilk defa ağladım.

Bir süre ağlayıp kendime geldiğimde, tam pijamalarımı giyecektim ki kapım çalındı. Dimitri gelmişti. Yüzüme baktı ama sonra gözlerini kaçırdı. Ağladığımı anlamıştı. Dedikoduların en sonunda kulağına gittiğini anlamıştım. Her şeyi biliyordu.

“Sen iyi misin?”

“Benim iyi olmam ne farkedebilir ki, unuttun mu?” dedim ve gözlerine baktım. “Asıl Lissa iyi mi? Bu onun için hiç kolay olmayacak.”

Yüzünden komik bir ifade geçti. Böyle bir zamanda bile Lissa için endişeleniyor olmamdan hoşlandığı belliydi.

Onu takip etmemi söyledi ve genelde öğrencilere kapalı olan merdivenlere götürdü beni. Merdivenler açıktı ama dışarı çıkmamı söyledi. "Sadece beş dakika," diye uyardı.

Çok meraklanarak dışarı çıktım. Lissa oradaydı. Yakınlar da olduğunu hissetmem gerekirdi ama kendini kaybetmiş duygularım onunkileri bastırıyordu. Tek kelime etmeden bana sarıldı ve bir süre öylece kalakaldık. Gözyaşlarına hakim olmak zorundaydım. ayrıldığımızda bana sakın gözlerle baktı.

"Çok üzgünüm," dedi.

"Senin suçun değil ki. Geçer."

Bundan emin değildi. Ben de değildim.

"Benim suçum," dedi. "Benden intikam almak için yaptın."

"Kim?"

"Mia. Jesse ve Ralf, kendi başlarına böyle bir plan hazırlayacak kadar zeki değil. Bunu sen de söyledin. Jesse, Dimitri'nin olanları anlatmasından çok korkmuştu. Hem neden şimdiye kadar bekledi? Bu olay bir süre önce oldu. Eğer dedikodu yaymak istese, o zaman yapardı. Mia, bunu ailesi hakkında konuştuklarına karşılık misilleme olarak yapıyor. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama her şeyi onlara söyleten Mia.

İçimden bir ses, Lissa'nın haklı olduğunu söylüyordu. Jesse ve Ralf sadece araçtı; Mia ise elebaşıydı.

"Artık yapacak hiçbir şey yok," diye içimi çektim.

"Rose..."

"Unut gitsin Liss. Her şey geçti tamam mı?"

Birkaç saniye boyunca sessizce beni izledi. "Seni çok uzun süredir ağlarken görmüyorum."

"Ağlamıyordum ki."

Bağdan içime doğru üzüntü ve sevgi akıyordu.

"Bunu sana yapamaz," dedi Lissa.

Acı acı güldüm. Ümitsiz durumuma şaşırıyordum bir bakıma. "Çoktan yaptı. Beni alt edeceğini, seni koruyamayacağımı söyledi. Ve dediğini de yaptı. Sınıfa girdiğimde..." midem tekrar buruldu. Düşük profilimize rağmen, arkadaşlarımızı ve bize karşı duymalarını sağladığım saygıyı düşündüm. Bunlar artık olmayacaktı. Böyle bir olaydan sonra kimseden saygı göremezdik. Moroi'ler arasında işim bitmişti. bir kere kan fahişesi olarak adım çıktığına göre, sonsuza kadar böyle kalacaktım. İşin beni rahatsız eden kısmı ise, içimde karanlık ve gizli bir köşe, ısırılmaktan çok hoşlanıyordu.

"Beni korumaya devam etmemelisin," dedi Lissa.

Kahkaha attım. "Benim işim bu. Senin gardiyanın olacağım."

"Biliyorum demek istediğim şey, benim yüzümden acı çekmemelisin. Sürekli beni kollamak zorunda olmamalısın ama sen sürekli bunu yapıyorsun. Beni buradan kaçırdın, yalnız kaldığımızda her şeyle ilgilendin. Döndüğümüzden beri de... Her şeyle ilgilenen sadece sensin. Ne zaman başım belaya girse hep yanımdasın. Bense, çok güçsüzüm. Senin gibi değilim."

Başımı salladım. "Bu hiç önemli değil. Ben bunları hiç umursamıyorum."

"Evet ama şu olanlara baksana. Gerçek nedenini bilmesem de Mia'nın esas kin beslediği benim. Her neyse, artık her şey sona erecek. Bundan sonra seni ben koruyacağım."

Yüz ifadesinde kararlılık vardı ve çevresine yaydığı mükemmel kararlılık bana kazadan önce tanıdığım Lissa'yı hatırlattı. Aynı zamanda da onda başka bir şey hissediyordum. Daha karanlık bir şey... Gizli öfke... Lissa'nın bu yüzüyle daha önce de tanışmıştım ve pek hoşuma gitmemiştir. Bu yönünden faydalanmak istemiyordum. Sadece güvende olmasını istiyordum.

"Lissa sen beni koruyamazsın."

"Koruyabilirim," dedi sertçe. "Mia'nın bizi mahvetmekten daha fazla istediği bir şey var o da kabul görmek. Kraliyet üyeleriyle birlikte takılmak ve onlar gibi olduğunu hissetmek istiyor. Bu şans elinden alabilirim," dedi gülümseyerek. "Ona sırt çevirmelerini sağlayabilirim."

"Nasıl?"

"Her şeyi anlatarak," dedi ve gözleri parladı.

Aklım bu gece çok yavaş çalışıyordu. Söylediğini anlamak biraz zamanımı aldı. "Liss - hayır. Güç kullanamazsın. Burada olmaz."

"Şu aptal yeteneklerimden biraz olsun faydalanabilirim."

Ne kadar çok kullanırsa o kadar kötü olacak. Durdur onu Rose. Kimse farketmeden önce onu durdur. Kimse farketmeden onu buradan götür. Onu buradan uzaklara götür.

"Liss, eğer yakalanırsan..."

Dimitri başını uzattı. "Rose, kimse farketmeden içeri girmek zorundasın."

Lissa'ya korku dolu bir bakış attım ama çoktan kararını verdiği belliydi. "Şimdi her şeyi ben halledeceğim Rose. Her şeyi."

Jesse ve Ralf'ın yalanlarının sonuçları, beklediğim kadar kötüydü. Bu durumla başa çıkmanın tek yolu, panjur-larımı kapatmak, hiç kimseyi ve hiçbir şeyi umursama-

maktı. Akıl sağlığını kısmen korumamı sağlıyordu ama nefret de ediyordum. Sürekli bir ağlama isteği vardı. İştahımı kaybetmişim ve düzenli uyuyamıyordum.

Gene de, benim için ne kadar kötü olsa da Lissa için daha fazla endişeleniyordum. Olayların akışını değiştirme konusunda verdiği sözü tutmuştu. İlk başta yavaştan başlasa da, giderek hızlanmıştı. Öğle yemeğinde ya da sınıfta tek tük kraliyet üyelerinin gelip selam verdiğine şahit olmuş-tum. Lissa'da parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor, kah-kaha atıyor ve sanki en yakın arkadaşlarıymış gibi konuşu-yordu.

İlk başta bu işi nasıl kıvırdığını anlamamıştım. Diğer kraliyet üyelerinin, Mia'ya sırt çevirme konusunda güç kullana-

cağını söylemişti bana ama daha böyle bir şey görmemiş-tim. Tabii ki güç kullanmadan insanların ilgisini çekmesi de mümkündü. Ne de olsa komik, zeki ve hoş bir kızdı. On-dan herkes hoşlanırdı ama içimden bir ses, arkadaşlarının kalbini bilinen yolla kazanmadığını söylüyordu ve sonunda neler olduğunu anladım.

Ben yanında değilken güç kullanıyordu. Onu gün içinde çok az görüyordum ve bu yaptığını onaylamadığımı bildiği için ben yokken yeteneğini kullanıyordu.

Gücünü gizli gizli kullanmaya başladıktan birkaç gün sonra, neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Kendi isteğimle, tekrar beynine girmem gerekiyordu. Daha önce yapmış-tım ve gene yapabilirdim.

Bir gün Stan'in sınıfında oturmuş boşluğa bakarken kendi kendime karar verdim ancak düşündüğüm kadar kolay olmayacaktı. Rahatlayacak ve kendimi onun düşüncelerine açacak kadar huzurlu ve dikkatli değildim. Lissa'nın da çok sakın olduğu bir anı seçtiğimden de biraz sorun çıkmıştı. Duyguları dörtlüde koştığında beyninin 'tam ortasına' gire-biliyordum.

Gene de daha önceki denememde, Christian ile yalnız-ken, yaptıklarımı yaptım. Meditasyona benziyordu. Yavaş yavaş nefes aldım. Gözlerimi kapadım. Zihinsel odaklanma hala benim için kolay değildi ama nihayet geçişi başardım, onun beynine girdim ve çevreye onun gözünden bakmaya başladım. Amerikan Edebiyatı dersinde oturuyordu. Proje çalışması yapıyordu ama öğrencilerin çoğu gibi, hiçbir şey

yapmıyordu. Camille Conta ile birlikte odanın bir köşesindeki duvara dayanmış kısık sesle sohbet ediyorlardı.

"Bu çok iğrenç," dedi Camille o güzel yüzünde sinirli bir ifadeyle. Kadife benzeri bir kumaştan yapılmış mavi bir etek giymişti, bu, uzun bacaklarını çekici gösterecek kadar kısa bir etektir. "Eğer siz bunu yaptıysanız, bağımlı olmasına ve Jesse ile denemesine hiç şaşırmadım."

"Jesse ile **yapmadı**," diye üsteledi Lissa. "Ve biz de **seviş-medik**. Etrafımızda hiç besleyici yoktu hepsi bu." Lissa bütün dikkatini Camille'e verdi ve gülümsedi. "Abartılacak bir şey yok. Herkes aşırı tepki veriyor."

Camille, bu duyduklarına inanmadığını belli eder bir ifadeyle baktı. Bir süre sonra bakışlarındaki ifade yok oldu ve boş boş bakmaya başladı.

"Anlatabildim mi?" diye sordu Lissa ipek gibi sesiyle. "Abartılacak bir şey yok."

Camille kaşlarını çattı. Güce karşı durmaya çalıştığı belliydi. Bu kez gücün kapsamının inanılmaz olduğu da belliydi ve Christian'ın da belirttiği gibi, Moroi üzerinde güç kullanmak duyulmamıştı.

İradeli olmasına rağmen Camille savaşı kaybetti ve "Evet," dedi yavaşça. "Gerçekten de abartılacak bir şey yok."

"Jesse de yalan söylüyor."

Güce tutunduğu için Lissa'nın zihin hatları yanmaya başlamıştı. Çok çaba harcaması gerekiyordu ve işi daha bitmemişti.

"Bu gece ne yapıyorsunuz?"

"Carly ile birlikte, Mattheson'un sınavına çalışacağız."

"Beni de davet edin."

Camille durup düşündü. "Hey, sen de gelip çalışmak ister misin?"

"Tabii ki," dedi Lissa gülümseyerek. Camille de gülümseyerek yanıt verdi.

Lissa, gücünü bırakmıştı ve başı döndü. Kendini çok güçsüz hissediyordu. Camille, bir anlık şaşkınlıkla çevresi-ne bakındıktan sonra normale döndü. "O zaman yemekten sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," diye mınıldandı Lissa arkasından bakarak. Camille gittiğinde, Lissa saçlarını atkuyruğu yaptı. Parmakları, saçlarını bir arada tutmasına yetmiyordu ve aniden bir çift el, yardımına koştu. Arkasını dönünce Christian'ın buz mavisi gözleriyle karşılaştı ve geri çekildi.

"Yapma!" diye bağırды ona dokunan parmakların Christian'a ait olduğunu anladığında.

Christian her zamanki tembel ve çarpık gülümsemesiyle saçlarını düzeltti. "Rica mı ediyorsun yoksa **emir** mi veriyorsun?"

"Kapa çeneni," dedi Lissa ve çevresine bakındı. Hem gözlerini kaçırmak hem de onları izleyen olup olmadığını görmek istiyordu.

"Sorun nedir? Esirlerinin benimle konuştuğunu görünce düşüneceklerinden mi korkuyorsun?"

"Onlar arkadaşlanm," diye çıkıştı Lissa.

"Ah. Pekala. Evet tabii ki öyleler. Sonuçta gözümle gördüm, Camille senin için her şeyi yapar öyle değil mi? Son-
suza kadar arkadaşsınız," dedi ve kollarını kavuşturdu. Lissa, hissettiği öfkeye rağmen, Christian'ın gümüşsü gri renginin siyah saçlarına ve mavi gözlerine ne kadar yakıştığını farketmişti.

"En azından o senin gibi değil. Benim arkadaşımış gibi davranıp sonra aniden düşman kesilmiyor."

Christian'ın yüzüne belirsiz bir ifade yerleşti. Kraliyet re-sepsiyonundan sonra Christian'a bağırmandan beri aralarında gerilim ve öfke vardı. Christian, ona söylediklerine inanmış, Lissa ile olan ilişkisini kesmiş ve Lissa onunla her konuşmak istediğinde terslemişti. Artık yaralı ve şaşkın olan Lissa ise ilişkilerini kurtarma çabalarına son vermişti. Durum giderek kötüleşiyordu.

Lissa'nın gözlerinden baktığımda, Christian'ın onu hala düşündüğünü ve hala istediğini görebiliyordum. Ancak gururu incinmişti ve bu zayıflığını göstermeye de niyeti yoktu.

"Öyle mi?" dedi kısık ve zalim bir sesle. "Bütün kraliyet üyelerinin böyle davrandığını zannediyordum. Sen de oldukça başarılı bir iş çıkarıyorsun. Ya da belki de senin ikiyüzlü bir kaltak olduğuna inanmam için benim üzerimde de güç kullanıyorsundur. Belki özünde öyle değildir ama tabii ki emin değilim."

Lissa, güç kelimesini duyunca kızardı ve çevresine endişeli bir bakış daha attı. Christian ile tartışmayı uzatmamaya

ve ona bu zevki yaşatmamaya karar verdi. Bir ödev için toplanmış kraliyet üyelerinin yanına gitmeden önce son bir bakış attı ve ayrıldı.

Kendime geldiğimde, boş gözlerle sınıfa baktım. Gördüklerimi sindirmeye çalışıyordum. İçimde çok ama çok küçük bir parça, Christian için üzülmeye başlamıştı ama gerçekten çok küçük bir parça olduğu için umursamamak kolay olmuştu.

Ertesi gün, Dimitri ile buluşmak için yola çıktım. Günün en sevdiğim kısmı, birlikte yaptığımız çalışmalar olmuştu. Bunun bir nedeni ona karşı duyduğum aptalca ilgi diğer nedense, herkesten uzak kalmamdı.

Her zamanki gibi koşmaya başladık ve sessiz ve kibar talimatlar vererek çalışmayı yönlendirdi. Muhtemelen beni çok fazla zorlamak istemiyordu. Dedikodulan duyduğuna hiç şüphem yoktu ama bana bu konuda tek kelime etmemişti.

Eğitim bittiğinde, ona saldırmak için bulabildiğim bütün silahları kullanabileceğim saldırı egzersizlerine başladık. Ona birkaç darbe indirmiştim ve buna çok mutlu oldum. Ama tabii ki benim aldığım zarar daha fazlaydı. Ben aldığım her darbeye sendelerken, o yerinden bile kıpırdamıyordu. Gene de kavgayı bırakmadım ve gözümü döndüren bir öfkeyle savaşa devam ettim. O anda kafamda kiminle kavgaya ettiğimi bilmiyordum. Mia, Jesse veya Ralf olabilir. Belki de hepsiyle aynı anda savaşmıştım.

Dimitri sonunda mola verdi. Alanda kullandığımız eşyaları topladık ve teçhizat odasına taşıdık. Eşyaları yerleştirirken bana bir bakış attı ve sonunda jetonu düşü. "Ellerin," dedi ve Rusça küfretti. Rusça küfürleri duyunca tanyordum artık ama bana ne anlama geldiklerini söylemiyordu. "Eldivenlerin nerede?"

Ellerime baktım. Geçen haftalarda çok yıpranmıştı ve bugün daha da kötü durumdaydılar. Soğuk cildimi çatlatmış ve sertleştirmişti ve kanayan yerler bile vardı. Bazı yerlerde kabarcıklar vardı. "Eldivenim yok ki. Portland'da hiç gerek duymadım."

Tekrar küfretti ve ilkyardım çantasını getirirken sandalyeye oturmamı söyledi. Islak bir bezle kanı temizledikten sonra kısık sesle, "Sana eldiven bulalım," dedi.

Ellerimi tedavi ederken onu izledim. "Bu sadece başlangıç değil mi?"

"Neyin başlangıcı?"

"Benim. Alberta'ya dönüşmemin. Onun... Ve diğer kadin gardiyanların. Onların hepsinin cildi kaskatı ve kösele gibi. Kavga ve eğitim sürekli açık alanda yapılıyor. Ve hiçbirisi eskisi kadar güzel değil," dedim ve sustum. "Bu... Bu hayat onları mahvediyor. Dış görünüşlerini yani."

Bir an duraksadı ve sonra bana baktı. O sıcak kahverengi gözleri içime işliyor ve göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyordu. Lanet olsun. Ona karşı olan hislerimi engellemeliydim. "Sana öyle bir şey olmaz. Sen çok..." dedi ve doğru kelimeyi seçmek için sustu. Ben o

sırada, bıraktığı boşluğu bütün uygun kelimelerle aklımdan doldurdum. Tanrıça gibisin. Alev alev yakacak kadar seksisin. Sonra vazgeçti ve sadece, "Sana böyle bir şey olmaz," dedi.

Dikkatini tekrar ellerime verdi. Yoksa... Yoksa benim güzel olduğumu mu düşünüyordu? Kendi yaşıtm erkekler arasında bıraktığım izlenimden hiç kuşum yoktu ama konu Dimitri olunca hiçbir şey bilmiyordum. Göğsümdeki sıkışma giderek çoğaldı.

"Annemin başına geldi. Eskiden çok güzeldi. Sanırım hala güzel sayılır ama eskiden olduğu kadar değil," dedim ve acı bir sesle ekledim, "Onu bir süredir göremiyorum. Hatırladığımdan çok farklı göründüğüne eminim."

"Annemi sevmiyorsun demek," dedi.

"Farketmene şaşırdım."

"Ama onu tanıımıyorsun ki?"

"Sorun da burada. Beni terketti. Akademi'de yetiştirilmem için beni terkedip gitti."

Açık yaralarımı temizleme işini bitirdiğinde bir kavanoz merhem buldu ve cildimin sertleşmiş kısımlarına sürmeye başladı. Elleriyle masaja başladığında kendimden geçtiğimi farkettim.

"Bu senin fikrin... Başka ne yapabiliirdi? Gardiyan olmak istediğini biliyorum. Senin için ne anlama geldiğini de biliyorum. Sence o farklı mı düşünüyordu? Hayatını zaten burada geçireceğin için seni burada terketmesinde ne sakınca var ki?"

Bana yöneltilen mantıklı açıklamalardan hiç hoşlanmazdım. "Benim ikiyüzlü olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ona karşı bu kadar acımasız olmaman gerektiğini düşünüyorum. O çok saygın bir dampir kadını. Seni, zaten gideceğin yola koydu hepsi bu."

"Beni daha sık ziyaret etse ölmezdi," diye mırıldandım. "Sanırım haklısın. Biraz da olsa. Daha kötüsü de olabilirdi. Kan fahişeleri arasında da büyüyebilirdim."

Dimitri bana baktı. "Ben bir dampir komünü arasında büyüdüm. Senin düşündüğün kadar kötü değil."

"Ah," dedim kendimi salak gibi hissederek. "Öyle demek istemedim..."

"Sorun değil," dedi ve tekrar dikkatini ellerime verdi.

"Peki ya burada ailen var mıydı? Onları tanıyor musun?"

Başını salladı. "Annem ve iki kız kardeşim var. Okula gittikten sonra onlarla sık görüşemedim ama hala iletişimimiz var. Genelde komünler aile yerine geçer. Sen neler duydun bilmiyorum ama sevgi dolu bir ortam vardır."

İçimde tekrar bir acı hissettim ve bakışlarımı görmesin diye yere baktım. Dimitri'nin, gözden düşmüş annesi ve akrabalarıyla geçirdiği hayatı, benim 'saygın' annemle geçirdiğim hayattan daha mutluydu. Muhtemelen de annesini, benim annemi tanıdığımdan daha iyi tanıyordu.

"Evet ama... Bu tuhaf değil mi? Sonuçta seni ziyarete gelen pek çok Moroi erkeği var..."

Ellerime daireler çizerek masaja devam ediyordu. "Bazen."

Sesinde tehlikeli bir ton vardı ve bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını açıkça ifade etmişti. "Ben... Ben üzgünüm. Kendini kötü hissettirecek bir şey söylemek istemezdim..." dedim.

"Aslında... Belki de sen bunun kötü olduğunu düşünmezsin," dedi yaklaşık bir dakika düşündükten sonra. Dudaklarında sıkı bir gülümseme vardı. "Babanı tanımıyorsun öyle değil mi?"

Başını salladım. "Hayır. Tek bildiğim oldukça sağlıklı saçlara sahip olması gerektiği."

Dimitri, gözleriyle beni eriterek bana baktı. "Evet, öyle olmalı," dedi ve sonra tekrar ellerime dikti bakışlarını. "Ben babamı tanıyorum," dedi dikkatle.

Donup kalmıştım. "Gerçekten mi? Pek çok Moroi erkeği, yani bazıları olmayabilir ama genelde pek çoğu..."

"Annemden çok hoşlanmış," dedi ama hoşlanmak kelimesini iyi anlamda kullanmadı. "Ve onu sık sık ziyaret etmiş. Kız kardeşlerimin de babası. Ama geldiğinde... Anne me çok iyi davrandığı söylenemez. Ona çok korkunç şeyler yapmış."

"Ne gibi..." dedim ve sustum. Konuştuğumuz kadın Dimitri'nin annesiydi ve ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyordum. "Kan fahişeliği gibi mi?"

"Onu dövmek gibi şeyler," diye yanıt verdi ruhsuz bir sesle.

Bandaajlarla işi bitmişti ama hala ellerimi tutuyordu. Farkında olup olmadığını bilmiyordum ama benim kaçırmam

olanaksızdı. Uzun ve zarif parmaklı sıcak ve büyük elleri... Belki başka bir hayatta bu parmaklarla çok rahat piyano çalabilirdi.

"Ah Tanrım," dedim. Ne korkunçtu. Ellerimi, avuçlarının içinde sıkıttım. O da hafifçe sıkarak karşılık verdi. "Bu çok korkunç. Peki ya annen... Hiçbir şey yapmamış mı?"

"Yapmamış," dedi ağzının kenarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Ama ben yaptım."

Heyecanlandığımı hissettim. "Bana o lanet herifi bir güzel dövdüğünü söyle," dedim.

Daha geniş bir gülümsemeyle, "Evet," dedi.

"Vay canına." Dimitri daha fazla karizmatik olabileceğini sanmıyordum ama yanılmışım. "Demek babanı dövdün. Aslına bakarsan bu çok korkunç... Ne oldu? İnanamıyorum. Sen gerçekten Tanrısın."

Gözlerini kırdı. "Ne?"

"Ah, yok bir şey," dedim aceleyle konuyu değiştirmeye çalışarak. "Peki kaç yaşındaydın?"

Tanrı benzetmeme çok şaşırdığı belliydi. "On üç," dedi.

Oha. Kesinlikle bir tanrıydı. "On üç yaşındayken babanı dövdün öyle mi?"

"O kadar da zor değildi. Ondan daha güçlüydüm ve ne-redeyse onun kadar uzun boyluydum. Anneme kötü davranmasına daha fazla izin veremezdim. Kraliyetten olmanın ne olduğunu ve Moroi olmanın, diğer insanlara, hatta kan fahişelerine bile istediği gibi davranma hakkını vermediğini öğrenmek zorundaydı."

Ona baktım. Annesi hakkında az önce söylediğine bir türlü inanamıyordum. "Üzgünüm," dedim.

"Sorum değil."

Sonunda parçaları birleştirmeye başlamıştım. "Demek bu yüzden Jesse konusunda o kadar tepki verdin değil mi? Bir dampir kızından faydalanmaya çalışan kraliyet üyesi olduğu için."

Dimitri gözlerini kaçırdı. "O konu için pek çok nedenden dolayı üzülüm. Her şeyden önce kuralları çiğniyordun ve..."

Cümlesini bitirmedi ama gözlerime baktığında aramızda sıcacık bir şeylerin başladığını hissettim.

Ne yazık ki Jesse'yi düşünmek keyfimi kaçırmıştı. Yere baktım ve "Diğer insanların hakkımda söylediklerini bildiğinin farkındayım..."

"Doğru olmadığını biliyorum," diye araya girdi.

Ani ve kesin cevabı beni çok şaşırtmıştı ve elimde olmadan onu sorgulamaya başladığımı farkettim. "Evet ama nereden..."

"Çünkü seni tanıyorum," diye yanıt verdi sertçe. "Karakterini biliyorum. Mükemmel bir gardiyan olacağının da farkındayım."

Kendinden emin bir tavırla söylediği bu sözler içimi tekrar ısıttı. "En azından birinin böyle düşünmesine sevindim. Herkes benim tamamen sorumsuz olduğumu düşünüyor."

"Lissa adına kendinden daha fazla endişelendiğin için..." dedi ve başını salladı. "Hayır. Yaşıtlarındaki gardiyanlardan

daha fazla sorumluluk sahibisin. Başarılı olmak için de yapmak zorunda olduğun her şeyi yapıyorsun."

Söylediğini düşündüm. "Yapmak zorunda olduğum her şeyi yapabileceğimden emin değilim."

Tek kaşını kaldırarak havalı bir bakış attı.

"Saçlarımı kestirmek istemiyorum," diye açıklama yaptım.

Şaşırmış göründü. "Saçlarımı kestirmek zorunda değilsin. Bu şart değil ki."

"Ama bütün gardiyan kadınlar kestiriyor. Böylece de dövmeleri ortaya çıkıyor."

Beklemediğim bir hareketle ellerimi bıraktı ve öne doğru eğildi. Yavaşça saçlarımdan bir tutam yakaladı ve düşünceli düşünceli tek parmağıyla oynadı. Donup kalmıştım ve bir an için dünyada, saçlarıma dokunuyor olduğu gerçeğinden başka her şey önemini kaybetti. Yaptığı karşısında, biraz şaşırmış ve utanmış görünerek saçlarımı bıraktı.

"Kestirme," dedi kuru bir sesle.

Nasıl olduysa, konuşmayı tekrar becerebildim. "Ama kestirmezsem kimse dövmelerimi göremez."

Dudaklarında bir gülümsemeyle çıkışa doğru ilerledi ve "O zaman toplarsın," dedi.

14

Birkaç gün daha, Lissa'yı gizli gizli gözetlemeye devam ettim ve her defasında hafif bir suçluluk duygusu hissettim. Kazayla da olsa beynine girmemden

nefret ediyordu ama ben artık bunu kasıtlı yapıyordum.

Güç oyununu teker teker kraliyet üyelerine uygularken ben de düzenli bir biçimde onu izledim. Birden fazla kişiye güç uygulamıyordu. Herkesle teker teker ilgilenmek daha yavaş olsa da daha etkili oluyordu. Ve gerçekten de kimse onunla arkadaşlık etmek için kendini zorlamışa benzermiyordu. Pek çoğu da görüldüğü kadar sık değildi; Lissa'yı hatırlıyor ve onu olduğu gibi seviyorlardı. Gruplar halinde çevresini sarıyorlardı. Akademi'ye döndükten sonra epey zaman geçmişti ama sanki buradan hiç ayrılmamış gibiydik. Lissa bir yandan giderek popüler oluyor diğer yandan da beni savunmaya ve Mia ile Jesse'ye sataşmaya devam ediyordu.

Bir sabah, kahvaltı için hazırlanırken beynine girdim. Son yirmi dakikayı saçlarını kurutarak ve şekillendirerek geçirmişti. Bunu çok uzun süredir yapmıyordu. Odasında, yatağın üzerinde oturan Natalie, merak içinde onu izliyordu. Lissa makyaj yapmaya başladığında en sonunda Natalie de konuşmaya başladı.

"Hey, dersten sonra Erin'in odasında film izleyeceğiz. Sen de gelmek ister misin?" Natalie'nin sıkıcı olduğu konusunda sürekli espri yapardım ama arkadaşı Erin ondan kat kat sıkıcıydı.

"Gelemem. Camille'e, Carly'nin saçlarını boyamasında yardım edeceğim."

"Onlarla çok fazla vakit geçirmeye başladın."

"Evet biliyorum," dedi Lissa ve kirpiklerine maskara sürmeye başladı. Aniden gözleri çok irileşmişti.

"Onlardan artık hoşlanmadığımı düşünüyordum."

"Fikrimi değiştirdim."

"Seni şimdi çok sevdikleri belli. Zaten herkes tarafından çok seviliyorsun ama buraya ilk döndüğünüzde ve kimseyle muhatap olmadığında herkes bu durumdan memnun gibiydi. Sizin hakkınızda çok konuştuklarını duydum. Sanırım bu çok da şaşırtıcı değil çünkü onlar Mia'nın da arkadaşları. Anlamadığım konu, şimdi seni bu kadar sevmeleri biraz tuhaf değil mi? Bazen, plan yapmadan önce sana fikir danışmaya karar verdiklerine şahit oldum. Aralarından bazıları da Rose'u savunmaya başladı ve bu gerçekten çok tuhaf. Onun hakkında söylenenlere inanmadım sonuçta ama gene de böyle bir şeyin mümkün olabileceği..."

Natalie'nin saçma sapan konuşmaları arasında kuşku tohumları vardı ve Lissa da bu tohumları topladı. Natalie muhtemelen güç kullanımını aklına bile getirmemişti ama Lissa, masum soruların daha ciddi sorulara dönmesini riske atamazdı. "Biliyor musun?" diye araya girdi. "Belki de Erin'in odasına uğrarım. Eminim Carly'nin saç boyası çok uzun sürmez."

Bu teklif, Natalie'nin düşünce trenini raydan çıkardı. "Gerçekten mi? Ah bu gerçekten harika olurdu. Eskisi kadar görüşmediğimiz için ne kadar üzgün olduğunu söyleyip duyuyordu ve ben de ona..."

Her şey bir süre böyle devam etti. Lissa güç kullanmaya devam ediyor ve popülerliği giderek artıyordu. Onu sessizce izledim. Endişelerim bir an olsun yakamı bırakmadı ama gene de çabaları sonucu bakışlar ve dedikodular azalmaya başlamıştı.

"Bu yaptığın bir gün geri tepecek," diye fısıldadım ona bir gün kilisede. "Birisi merak edip soru sormaya başlayacak."

"Bu kadar karamsar olma. Burada güç dengeleri sürekli değişir."

"Ama böyle değil."

"Baskın bir kişiliğin bunu tek başına yapabileceğine inanmıyor musun?"

"Tabii ki inanıyorum ama Chrsitian bunu bir bakışta anladyrsa, anlayacak başkaları da çıkabilir..."

Lafım, koridordan iki delikanlının attığı kahkahalarla kesildi. Kafamı kaldırdığımda doğrudan bana baktıklarını gördüm. Sırtışlarını saklamaya bile tenezzül etmiyorlardı.

Başımı çevirerek onları umursamamaya çalıştım ve papazın bir an önce törene başlaması için dua ettim. Ancak Lissa bakışlarına karşılık vermişti ve yüzünden sert bir ifade geçti. Tek kelime etmedi ama Lissa'nın ağır bakışları altın da sırtışları yavaşça soldu.

"Ondan özür dileyin," dedi Lissa onlara. "Ve inandırıcı olsun."

Çok kısa bir süre sonra, gerçekten pişman bir halde benden özür dilemeye ve affetmem için yalvarmaya başladılar, gözlerime inanamıyordum. Herkesin içinde, hem de onca yer varken kilisenin ortasında Lissa güç kullanmıştı. Hem de aynı anda iki kişiye.

Sonunda özür dilemekten bitkin düşmüşlerdi ama Lissa'nın işi henüz bitmemişti.

"Yapabildiğinizin en iyisi bu mu?" diye çıktı.

Gözleri panik içinde açıldı. Lissa'yı kızdırdıkları için ikisi de çok korkmuştu.

"Liss," dedim çabucak koluna dokunarak. "Sorun değil. Ben özürlerini kabul ediyorum."

Yüzünden hala öfke akıyordu ama sonunda başını salladı. Çocuklar da rahatlamış bir halde derin bir nefes aldı.

Oh be! Ayinin başlamasına daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim. Bağımızdan, Lissa'dan gelen karanlık bir tatmin duygusunu hissediyordum. Hiç Lissa'ya uygun değildi ve gerçekten hoşlanmamıştım.

Lissa hakkında endişelenmeye o an için son vermeye ihtiyacım olduğundan, her zamanki gibi çevremdeki insanları incelemeye başladım. Yakınımızda oturan Christian açıkça Lissa'yı izliyordu. Suratında endişeli bir ifade vardı. Beni gördüğünde, kaşlarını çattı ve kafasını çevirdi.

Dimitri her zamanki gibi arkada oturuyordu ve olası tehlikelere karşı çevresini gözlemliyordu. Dikkatini kendine yoğunlaştırdığı belliydi ve yüz ifadesinde acı vardı. Kiliseye neden geldiğini hala bilmiyordum. Sürekli bir şeylerle savaşıyor gibiydi.

Ön tarafta, papaz gene Aziz Vladimir hakkında konuşuyordu.

"Ruhu çok güçlüydü ve gerçekten Tanrı'nın lütfuna sahipti. Bir dokunuşuyla sakatları iyileştirirdi ve körler tekrar görmeye başladılar. Yürüdüğü yerlerde çiçekler açardı."

Ah, Moroi'lerin daha fazla azize ihtiyacı vardı...

Sakatları ve körleri iyileştirmek mi?

Aziz Vladimir'in meziyetlerini tamamen unutmuştum. Mason, Vladimirin ölmüş insanları geri getirdiğinden bahsetmiş ti ve aklıma Lissa geldi. Sonra başka konular dikkatimi çekti. Bir süredir, aziz veya onun 'gölgenin öptüğü' gardiyanı ve aralandaki bağ aklıma gelmiyordu. Bunu nasıl oldu da unutmuştum? Bayan Karp'ın, Lissa gibi şifacı olan tek Moroi olmadığını farketmiştim. Vladimir de onlar gibiydi.

"Ve yaşamı boyunca çevresinden kalabalık hiç eksik olmadı, onu seviyor, öğretilerini zevkle takip ediyor ve Tanrı'nın sözlerini okurken huşu içinde dinliyorlardı..."

Lissa'ya döndüm. Şaşırdı ve "Ne oldu?" diye sordu. Ayrıntılarıyla anlatma şansım olmadı, zaten doğru kelimeleri bulabileceğimden de emin değildim, ayın bittikten sonra ayağa kalkar kalkmaz hapishaneme gönderildim. Odama girdiğimde, Aziz Vladimir hakkında internette araştırma yaptım ancak işime yarayacak herhangi bir bilgi bulamadım. Lanet olsun. Mason, kütüphanedeki kitapları araştırmış ve çok az kaynak olduğunu söylemişti. Elimde başka ne vardı ki? O yaşlı aziz hakkında daha fazla bilgi öğrenecek başka yolum yoktu.

Yoksa var mıydı? Christian ilk gün Lissa'ya ne demişti? Şurada, kutsanmış kaçık Aziz Vladimir'in yazılarıyla dolu eski bir kutu var.

Şapelin üzerindeki saklama odasından bahsediyordu. Orada bir sürü elyazması vardı. Christian onların yerini biliyordu. Onlara bir an önce bakmam gerekiyordu ama nasıl? Papaza soramazdım. Öğrencilerin oraya girdiğini öğrenince nasıl tepki verecekti? Christian'ın sığınağı da kalmazdı. Ama belki... Belki Christian yardım edebilirdi.

Günlerden pazardı ve onu ertesi gün öğleden sonraya kadar göremeyecektim. Görsen bile yalnız konuşma şansımın olup olmayacağını bilmiyordum.

Egzersiz yapmaya giderken, mutfaka uğradım ve bir kavanoz gevrek aldım. İki tane çırak erkeğin yanından geçmiştim, Miles ve Anthony. Miles beni görünce ılık çaldı.

"Nasıl gidiyor Rose? Yalnızlık çekiyor musun? Arkadaş ister misin?"

Anthony kahkaha attı. "Seni ısıramam ama başka bir isteğini karşılayabilirim."

Dışarı çıkmak için yanlarından geçmek zorundaydım. Gözlerinin içine bakarak üzerlerine doğru yürüdüm ama Miles beni belimden yakaladı. Eli kalçama doğru kaymaya başlamıştı.

"Yüzünü dağıtmadan önce elini kıcımdan çek," dedim bir adım geri giderek ama bu kez de Anthony'ye çarptım.

"Hadi ama," dedi Anthony. "İki erkekle aynı anda takılmak konusunda bir sıkıntın olduğunu sanmıyorum."

Başka bir ses duyuldu. "Derhal burayı terketmezseniz, ikinizi de mahvedeceğim." Ses Mason'dan geliyordu. Kahramanımdan.

"Sen de onunla çok ilgileniyorsun Ashford," dedi Miles. Anthony benden uzaklaştı. Kavga olup olmayacağıyla daha ilgiliydi. Havada çok fazla testosteron vardı ve gaz maske sine ihtiyacım olduğunu hissettim.

"Yoksa sen de mi onu beceriyorsun?" diye sordu Miles, Mason'a. "Bizimle de paylaşmak istemez misin?"

"Onun hakkında tek kelime daha edersen kafanı kopartırım."

"Neden? O son derece adi bir soydan gelmiyor mu..."

Mason ona yumruk attı. Miles'in kafası kopmamıştı. Hatta yüzünde kanayan ya da kırılan bir şey de yoktu ancak canının acıdığı çok belliydi. Gözleri açıldı ve Mason'a doğru ilerledi. O sırada gelen kapı sesi herkesin donmasına neden oldu. Kavga eden çırakların başı belaya girerdi.

"Muhtemelen gardiyanlardan bazıları geliyor," diye sırtı Mason. "Bir kıza sataştığınızı bilmelerini ister misiniz?"

Miles ve Anthony birbirlerine baktı. "Hadi," dedi Anthony. "Gidelim. Bununla uğraşacak vaktimiz yok."

Miles istemeden de olsa onu izledi. "Seninle sonra buluşuruz Ashford."

Gittiklerinde Mason'a döndüm. "Bir kıza satışmak mı?"

"Önemli değil benim için zevkti," dedi kuru bir sesle.

"Yardıma ihtiyacım yoktu."

"Tabii. Tek başına ne halde olduğunu gördüm."

"Beni hazırlıksız yakaladılar hepsi bu. Onları başımdan savmasını biliyordum."

"Bak onlar yüzünden benimle kavgaya etme tamam mı?"

"Sadece sanki... Kızmuşım gibi davranılmasından nefret ediyorum."

"Sen kızsın zaten. Ben de sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Ona baktım ve yüzündeki ifadeden samimi olduğunu anladım. Kötü bir niyeti yoktu. Son zamanlarda nefret etmem gereken bu kadar çok insan varken bir de onu listeye eklememin anlamı yoktu.

"Pekala... Teşekkürler. Sana çıktığım için de özür dilerim."

Biraz sohbet ettik ve okulla ilgili birkaç dedikodu öğrenmeyi becerdim. Lissa'nın statüsündeki yükselişi farketmişti ama bunda bir tuhaflik göremiyordu. Onunla konuşurken, bana bakarken yüzünde beliren hayran ifadeyi tekrar yaka-

ladım. Benim hakkımda farklı düşüncelerde olmasına üzülüyordum. Hatta bazen suçluluk duyuyordum.

Onunla birlikte olmanın ne kadar zor olabileceğini düşündüm. Çok hoş, eğlenceli ve oldukça yakışıklıydı. İyi anlaşıyorduk. Beni isteyen son derece tatlı bir erkek varken diğer erkeklerle başımı ağrıtmaya ne gerek vardı? Neden duygularına yanıt veremiyordum ki?

Kendime sorduğum soruları daha bitirmeden yanıt kendiliğinden geldi. Mason'ın kız arkadaşı olamazdım çünkü birisinin bana sarılıp kulağıma seksi sözler fısıldadığını hayal ettiğimde, konuşan kişi Rus aksanlı oluyordu.

Mason, hayranlık içinde beni izlemeye devam etti. Aklimda dönen düşüncelerden bihaberdi. Bana olan hayranlığını görünce, aniden bu durumdan nasıl faydalanabileceğini aklıma geldi.

Kendimi biraz suçlu hissetsem de, konuyu daha flörtöz bir havaya soktum ve Mason'ın yüzündeki ışığın daha da arttığını farkettim.

Duvara, tam yanına yaslandım böylece kollarımız birbirine değdi ve Mason'ın yüzünde tembel bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun bu yaptığın kahramanlıkları hala onaylamasam da onları korkutuyorsun. Bu nedenle pek de bir şey diyemiyorum."

"Ama onaylamıyorsun."

"Parmağımı kolunda gezdirdim. "Hayır. Demek istediğim teorik olarak çok havalı ama pratikte değil."

Kahkaha attı. "Evet değil." Elimi tuttu ve bana bilmiş bilmiş baktı. "Arada sırada başının beladan kurtarılması gere-

kiyor. Bence kurtarılmayı da seviyorsun ama itiraf edemiyorsun."

"Bence de sen insanları kurtarmayı seviyorsun ama itiraf edemiyorsun."

"Beni neyin kurtardığını bildiğini sanmıyorum. Senin gibi hanımefendileri kurtarmak çok onurlu bir davranış," diye ekledi gururla.

"O zaman kanıtla. Yapılması gereken bir şey yaparak bana bir iyilik yap."

"Tabii," dedi hemen. "Ne istiyorsan söyle."

"Christian Ozera'ya bir mesaj göndermek istiyorum."

Az önceki istekli halinden eser kalmamıştı. "Ne... Sen ciddi misin?"

"Evet çok ciddiylim."

"Rose... Onunla konuşamam bunu biliyorsun."

"Yardım edeceğini söylediğini sandım. Hanımefendilere yardımcı olmanın onurlu bir davranış olduğunu düşündüğünü sanıyordum."

"Bu işte nasıl bir onur var onu göremiyorum," dedi. Ona elimden geldiğince kızgın kızgın baktım. O da bakışım karşısında boyun eğdi. "Ona ne söylememi istiyorsun?"

"Aziz Vladimir'in kitaplarına ihtiyacım olduğunu söyle. Depodaki kitapları istiyorum. Onları benim için alması gerekiyor. Bunun Lissa için olduğunu da ekle. Ve ona... Resepsiyon gecesi yalan söylediğimi de ilet," dedim ve durdum. "Üzgün olduğumu da söyle lütfen."

"Ama hiçbir şey anlamadım."

"Anlamak zorunda değilsin. Sadece yap lütfen," dedim ve güzellik kraliçesi gülümsememi kullandım.

Elinden geleni yapacağına dair verdiği acele teminatlardan sonra öğle yemeği için gitti. Benim de egzersiz dersine gitmem gerekiyordu.

Mason mesajı vermişti. Ertesi gün, okuldan önce beni buldu. Elinde bir kutu kitap vardı.

"Onları aldım," dedi. "Çabuk ol ve benimle konuştuğunu kimse görmeden kitapları al."

Kutuyu uzattı ve homurdandım. Kutu çok ağırdı. "Bunları sana Christian mı verdi?"

"Evet. Kimse farketmeden onunla konuşmayı becerdim. Çok kibar davranışları var farkında mısın?"

"Evet biliyorum," dedim ve Mason'a ödül olarak hayran kaldığı bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim. Bana çok büyük bir iyilik yaptın."

Ganimetimi sürükleyerek odama çıkardım. Ders çalışmaktan benim kadar nefret eden birinin, on dördüncü yüzyıldan kalma tozlu kitapların arasına gömülecek olması çok

tuhaftı. İlk kitabı açtığımda, kitabın baskının baskısının baskısı olduğunu farkettim çünkü bu kadar eski zamana ait bir kitabın bu kadar sağlam kalması imkansızdı.

Kitaplara göz atarken, üç kategoriye ayırdıklarını farkettim. Aziz Vladimir öldükten sonra yazılan kitaplar, hala hayattayken başkaları tarafından yazılmış kitaplar ve bizzat onun yazdığı günlük tarzı kitaplar vardı. Mason, birincil ve ikincil kaynaklar hakkında ne söylemişti? Bu son iki grup tam olarak istediğim türde kitaplardı.

Bu kitapları yeniden bastıran her kimse, neyse ki dilini modernleştirmişti ve eski İngilizce eziyetine katlanmak zorunda kalmayacaktım. Ya da daha doğrusu Rusçayla boğuşmayacaktım çünkü Aziz Vladimir çok eski bir ülkede yaşamıştı.

Bugün, Sava'mın annesini iyileştirdim. Kadın çok uzun süredir midesindeki şiddetli ağrılardan şikayetçiydi. Hastalığı artık geçti ama Tanrı, böyle bir işi kolayca yapmama izin vermedi. Çok güçsüzüm ve başım dönüyor. Delilik de aklıma sızmak için fırsat kolluyor. Gölgenin öptüğü Anna için Tanrı'ya her gün şükrediyorum çünkü o olmasaydı kesinlikle bunlara dayanamazdım.

Gene Anna. Ve gölge öpücüğü. Pek çok konunun yanı sıra Anna'nın bahsi çok fazla geçiyordu. Genelde, kilisede duyduklarım benzeyen uzun söylevler yazıyordu. Çok sıkıcıydı. Yer yer de, kitap aynı bir günlük gibiydi. Her gün ne yaptığını okuyordum. Eğer gerçekten kitaptakiler saçma-

lıktan başka bir şey değilse, Vladimir sürekli insanları iyileştiriyordu. Hasta insanlar, yaralı insanlar ve hatta hasta bitkiler onunla şifa buluyordu. İnsanlar açlık çekerken, ölmüş bitkilere yeniden can veriyordu. Bazen de durduk yere bir tomurcuğa dokunuyor ve çiçek açtırıyordu.

Okumaya devam ederken, yaşlı Vlad'in çevresinde Anna'nın olmasının iyi bir şey olduğunu farkettim çünkü Vladimir çok dağınık bir adamdı. Güçlerini ne kadar çok kullanırsa, o kadar yıpranıyordu. Durduk yere öfkelenip üzüntüye kapılabiliyordu. Bunun suçunu da şeytanlara ve benzer saçmalıklara atıyordu ancak depresyonun pençesinde olduğu çok belliydi. Bir kere daha, günlüğünde itiraf ettiği gibi, kendini öldürmeyi denemişti ama Anna onu engellemişti.

Daha sonra, Vladimir'i tanıyan bir adamın yazdığı kitapta şunlara rastladım:

Ve pek çok insan, kutsanmış Vladimir'in diğer insanlara gösterdiği gücün bir mucize olduğunu düşünüyor. Moroi'ler ve dampirler peşini bırakmıyor ve anlatıklarını dinleyip sadece yanında olmaktan bile mutlu oluyorlar. Bazıları, kutsal bir ruhun değil deliliğin etkisinde olduğunu düşünüyor ama genelde herkes ona hayran ve istediği her şeyi yapıyorlar. Tanrı, sevgili kullarını böyle belli ediyor ve böyle anları, halüsinasyon ve keder takip etse de, insanlara gösterdiği iyiliğin ve liderliğin karşılığında çok ufak bir bedel.

Papazın söylediklerine çok benziyordu ama 'baskın bir kişilik'ten daha fazlası olduğunu hissettim. İnsanlar ona hayrandı, istediği her şeyi yaparlardı. Evet, Vladimir, takipçileri üzerinde güç kullanıyordu, buna emindim. Güç kullanımı, yasaklanmadan önce, Moroi'ler arasında çok yaygındı ama bu gücü diğer Moroi'ler ya da dampirler üzerinde kullanmıyorlardı. Kullanamazlardı. Sadece Lissa kullanıyordu.

Kitabı kapattım ve yatağıma uzandım. Vladimir bitkileri ve hayvanları iyileştiriyordu. Çok geniş bir ölçekte güç kullanıyordu. Söylentilere göre de, bu güçleri kullanmak onu delirtmiş ve depresyona sokmuştu.

Bunlara ilave olarak her şeyi daha da tuhaf kılan nokta, Vladimir'in gardiyanının herkes tarafından 'gölgenin öptüğü' olarak tarif edilmesi idi. İlk duyduğumdan beri bu ifadenin etkisi altındaydım...

"Sen gölgenin öptüğüsün! Onunla ilgilenmek zorundasın!"

Bayan Karp bu kelimeleri bana söylemişti. Elleriyle gömleğimi kavramıştı ve beni sarsıyordu. Bundan iki sene önce, kitap iadesi için üst okulun ana bloguna girdiğimde yaşamıştık bu olayı. Neredeyse sokağa çıkma yasağı vardı ve bütün salonlar boştu. Bir kargaşa duymuştum ve Bayan Karp, delirmiş bir halde vahşi gözlerle köşeyi dönüp karşıma çıkmıştı.

Beni duvara yaslamış ve gömleğimden tutmuştu. "Beni anlıyor musun?"

Muhtemelen, onu uzaklaştıracak kadar savunma hareketi biliyordum ama yaşadığım şok yüzünden donup kalmıştı. "Hayır."

"Benim için geliyorlar. Onun için de gelecekler."

"Kim?"

"Lissa. Onu korumak zorundasın. Ne kadar çok kullanırsa o kadar kötüleşecek. Onu durdur Rose. Kimse farketmeden önce onu durdur ve buradan götür. Buradan uzaklara götür."

"Ben... Ne demek istiyorsun? Onu buradan... Akademiden mi götürüyüm?"

"Evet! Gitmek zorundasınız. Sizin aranızda bağ var. Her şey sana bağlı. Onu buradan götür."

Sözleri kulağa çok çılgınca geliyordu. Hiçkimse Akademi'yi terketmemişti. Bayan Karp ise beni yakalamış ve gözlerimin içine bakıyordu. Kendimi tuhaf hissetmeye başladım. Garip bir düşünce beynimi kapladı. O zaman söylediği her şey aniden mantıklı gelmeye başlamıştı. Sanki dünyadaki en mantıklı şeydi. Evet. Lissa'yı buradan uzaklara götürmem gerekiyordu...

Yolun yarısında, bir grup gardiyan köşeyi dönmüştü. Onları tanııyordum. Okuldan olmadıkları belliydi. Bayan Karp'ı benden kopardılar ve sıkı sıkı tuttular. İçlerinden birisi, iyi olup olmadığını sordu ama Bayan Karp'tan gözlerini alamadığım için cevap vermedim.

"Onun güç kullanmasına izin verme!" diye bağırdı. "Kurtar onu. Onu, benliğinden kurtar!"

Gardiyanlar daha sonra bana, Bayan Karp'ın iyi olmadığını ve iyileşebileceği bir yere götürüldüğünü açıklamıştı. Bana iyi olacağımı ve güvende olacağımı söylediler. İyileşecekti.

Ama iyileşmedi.

Tekrar şimdiye döndüm. Kitaplara bakıyor ve her şeyden bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Lissa, Bayan Karp ve Vladimir...

Ne yapmam gerekiyordu?

Birisi kapımı çaldı ve elimde olmadan irkildim. Beni hiç kimse, görevliler bile ziyaret etmezdi çünkü bir nevi mahkumdum. Kapıyı açtığımda karşımda Mason'ı gördüm.

"Bir günde iki kere mi?" diye sordum. "Sen buraya kadar nasıl geldin ki?"

Hafifçe gülümsedi. "Birisi, banyodaki çöp kutusuna yanan bir kibrit atmış. Ne kötü. Personel de meşgul. Hadi gel, seni kaçırıyorum."

Başımı salladım. Yangın çıkarmak muhtemelen yeni bir sevgi göstergesiydi. Christian bunu yapmıştı ve şimdi de Mason yapıyordu. "Üzgünüm ama bu gecelik beni kurtarmayacaksın. Eğer yakalanırsam..."

"Lissa istedi."

Sustum ve peşinden binanın dışına doğru ilerledik. Beni Moroi yatakhanesine doğru götürdü ve mucize eseri kimse görmeden beni Lissa'nın odasına kadar çıkardı. Bu binada da dikkatleri dağıtacak bir banyo yangını olup olmadığını merak ettim.

Odanın içinde, hareketli bir parti olduğunu gördüm. Lissa, Camille, Carly, Aaron ve birkaç kraliyet üyesi kahkahalar atarak eğleniyor, yüksek sesle müzik dinliyor ve viski içiyordu. Mia ya da Jesse orada değildi. Birkaç dakika sonra Natalie'nin gruptan ayrı oturduğunu farkettim. Anlaşılan böyle bir kalabalığın içinde nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Acemiliği de her halinden okunuyordu.

Lissa ayağa kalktı ve bağdan gelen baş döndürücü duygular, bir süredir içki içtiğini söylüyordu. "Rose!" dedi ve gülümseyerek Mason'a baktı. "Onu getirdin demek."

Mason, Lissa'nın başını okşadı. "Emrindeyim Prenses," dedi.

Mason'ın bunu güç etkisi altında olduğundan değil sadece yardım için yapmış olduğunu umdum. Lissa, kolunu belime doladı ve beni diğerlerinin yanına götürdü. "Hadi eğlenceye katıl!"

"Neyi kutluyoruz?"

"Bilmiyorum. Bu geceki kaçışını kutlamaya ne dersin?"

Diğerleri, plastik bardaklarını kaldırdı ve şerefime kadeh tokuşturdu. Xander Badica, iki bardak daha viski hazırlamıştı ve Mason ile bana uzattı. Gülümseyerek bardağı aldım ama gene de bu geceki olay akışından dolayı biraz tedirgindim. Çok kısa bir süre önce, böyle bir parti çok hoşuma giderdi ve otuz saniye içinde içkimi bitirmiş olurdum. Ancak bu kez beni rahatsız eden çok fazla nokta vardı. Örneğin Kraliyet üyelerinin, Lissa'ya bir tanrıça gibi davranması; hiç kimsenin kan fahişesi olmakla suçlandığını hatırlamaması;

Lissa'nın gülücüklerine ve kahkahalarına rağmen çok mutsuz olması.

"Viskiyi nereden buldunuz?" diye sordum.

"Bay Nagy," dedi Aaron. Lissa'nın çok yakınında oturuyordu.

Herkes, Bay Nagy'nin okuldan sonra sürekli içtiğini ve kampüste güvenli bir yerde içki zulası olduğunu bilirdi. İçkilerini sakladığı yeri sürekli değiştirirdi ve öğrenciler de sürekli onları bulurdu.

Lissa, Aaron'ın omzuna doğru eğildi. "Aaron odaya girip şeyeyi almama yardım etti. Boya dolabının altında saklıymuş."

Diğerleri kahkaha attı ve Aaron da, Lissa'ya ibadet eder mişesine baktı. Aaron üzerinde hiç güç kullanmadığını fark etmek hoşuma gitti. Sadece Lissa için deliriyordu. Her zaman olduğu gibi.

"Sen neden içmiyorsun?" diye sordu Mason bir süre sonra kulağıma fısıldayarak.

Bardağıma baktım ve dolu olduğunu görünce biraz şaşırdım. "Bilmiyorum. Sanırım, gardiyanlar sorumlu olduğu kişilerin yanında içmemeli."

"Daha kimseden sorumlu değilsin! Ayrıca görev başında da değilsin. Uzun bir süre de olmayacaksın. Ne zamandan beri bu kadar sorumluluk sahibi oldun?"

Aslında o kadar da sorumlu olduğumu düşünmüyordum. Ancak Dimitri'nin eğlence ve sorumluluk dengesi hakkında söyledikleri de aklımdan çıkmıyordu. Lissa, son

zamanlarda bu kadar hassas bir konumda olduğundan içerek kendimden geçmek bana yanlış geliyordu. Mason ile arasından ayrıldım ve Natalie'nin yanına gittim.

"Hey, Nat. Bu gece çok sessizsin."

Onun bardağı da benimki kadar doluydu. "Sen de öylesin."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Sanırım."

Başını eğdi ve sanki fen dersinde deney izlemiş gibi Mason'ı ve kraliyet üyelerini izledi. Geldiğimden beri çok fazla viski içmişlerdi ve artık sarhoş olmak üzereydiler. "Tuhaf, değil mi? Eskiden ilginin merkezi sen olurdun. Şimdi ise o."

Şaşırarak göz kırptım. Hiç böyle düşünmemiştim. "Galiba haklısın."

"Hey, Rose," dedi Xander yanıma doğru gelirken neredeyse içkisini dökerek. "Nasıldı anlat bakalım?"

"Ne nasıldı?"

"Birinin senden beslenmesi."

Herkes sessizleşti. Sanki bir beklenti içindeydiler.

"O böyle bir şey yapmadı," dedi Lissa uyarır bir tonla.

"Sana bunu söylemiştim."

"Evet evet, Jesse ve Ralf ile hiçbir şey olmadığını biliyorum. Ama siz yaptınız değil mi? Burada değilken?"

"Boşver gitsin," dedi Lissa. Güç, en iyi doğrudan göz temasıyla işe yarıyordu ve Xander'in dikkati, Lissa'nın değil benim üzerimdeydi.

"Bence bu çok havalı bir olay. Siz sonuçta yapmak zorunda olduğunuz şeyi yaptınız değil mi? Sonuçta sen besle-

yici değilsin. Sadece nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Danielle Szelsky bir kere onu ısırmama izin verdi ama hiçbir şey hissetmediğini söyledi."

Kızlar arasında aynı anda bir ses yükseldi. Dampirlerle seks ve kan çok aşağılık bir şeydi; Moroi'ler arasında ise yamyamcaydı.

"Sen tam bir yalancısın," dedi Camille.

"Hayır çok ciddiylim. Sadece küçük bir ısırdı. Besleyiciler gibi kafayı bulmadı. Peki ya sen?" Boş kolunu omzuma attı ve "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Lissa'nın yüzü hareketsiz ve solgundu. Alkol, duygularını tamamen susturmuştu ama neler hissettiğini okuyabiliyordum. Karanlık ve ürkmüş hisler, öfkeyle birlikte içime işliyordu. Benim aksime, çoğunlukla sinirini gayet güzel kontrol edebilirdi ancak zaman zaman sinir patlaması yaşadığına da şahit olmuştum. Bir keresinde, buna benzer bir partide, Bayan Karp götürüldükten birkaç hafta sonra bir olay yaşamıştı.

Natalie'nin uzaktan kuzeni Greg Dashkov, odasında bir parti veriyordu. Anlaşılan ailesinin bir tanıdığı önemli bir şahsiyeti tanıyordu çünkü yatakhane'deki en büyük odayı kapmıştı. Kazadan önce, Lissa'nın erkek kardeşiyle arkadaşlıkları vardı ve Andre'nin küçük kız kardeşinin sosyalleşmesini sağlamaktan mutluluk duyuyorlardı. Greg, beni de aralarına almaktan memnun oluyordu ve ikimiz, o gece birbirimizin üzerinden kalkamamıştık. Benim gibi bir ikinci sınıf öğrencisi için, kraliyetten, son sınıf bir Moroi ile birlikte olmak çok heyecan verici bir olaydı.

O gece çok içmiştim ama gene de bir gözüm Lissa'nın üzerindeydi. Genelde kalabalık bir ortamda sürekli endişeli olurdu ama bunu kimse farketmezdi çünkü herkesle iletişim kurmaya devam ederdi. Kafayı bulmuş olduğum için duygularına ulaşamıyordum ancak iyi görüldüğü sürece de endişelenmeme gerek yoktu.

Öpüşmemizin ortasında, Greg aniden geri çekildi ve omzumun üzerinden bir şeye baktı. Aynı sandalyede oturuyorduk ama ben onun kucağındaydım. Görmek için başımı çevirdim. "Ne oldu?"

Başını salladı ve şaşırılmış bir ifadeyle, "Wade, besleyici getirmiş," dedi.

Gösterdiği tarafa bakınca, Wade Voda'nın, yaklaşık benim yaşlarımda çelimsiz bir kızla durduğunu gördüm. İn sandı ve dalgalı sarı saçları ve kan kaybından dolayı soluklaşmış cildiyle çok hoştu. Birkaç erkek daha kıza yaklaştı ve Wade'in yanında durdu. Kahkaha atıyorlar ve kızın yüzüne ve saçlarına dokunuyorlardı.

"Bugün için yeterince fazla beslemedi mi?" diye sordum rengine ve şaşkın ifadesine bakarak.

Greg, elini boynumdan çekti beni kendine çevirdi. "Canını yakmazlar merak etme."

Bir süre daha öpüştük. Sonra omzuma bir el dokundu. "Rose."

Lissa yanıma gelmişti. Endişeli ifadesi beni şaşırtmıştı çünkü duygularını hissedememiştim. Anlaşılan çok fazla bira içmiştim. Greg'in kucağından kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Hemen dönerim," dedim ve Lissa'yı kenara çektim. O anda, ayık olmayı diledim. "Sorun nedir?"

"Onlar."

Besleyici kızın yanındaki erkekleri gösterdi. Kızın çevresi hala kalabalıktı ve kafasını çevirdiğinde, boynuna yayılmış küçük kırmızı yaralar gördüm. Grup beslemesi yapılıyordu ve sırayla kıızı ısırp iğrenç tekliflerde bulunuyorlardı. Kafası güzel olan ve hiçbir şeyi umursamayan kız ise, her denileni kabul ediyordu.

"Bunu yapamazlar," dedi Lissa.

"O bir besleyici. Kimse onları durduramaz ki."

Lissa, yalvaran gözlerle bana baktı. Öfkeden deliye dönmüştü. "Ya sen?"

Ben daima saldırgan olandım ve küçüklüğümüzden beri Lissa'yı kollardım. Üzgün bir halde, sorunu çözmem için yalvaran gözlerle bana baktığında dayanamayacağımı anladım. Ona sarsak bir biçimde başımı sallayarak gruba doğru ilerledim.

"Kızlara uyuşturucu vermeden kimseyi bulamayacak kadar çaresiz bir halde misin Wade?" diye sordum.

İnsan kızın boynunu yalamakla meşguldü ama kafasını kaldırıp bana baktı. "Neden? Greg'le işin bitti mi? Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Ellerimi belime koydum ve sert görünüyor olduğuma inanmak istedim. İşin aslı, içtiğim onca içkiden sonra biraz başım dönüyordu. "Dünyada, beni sana yaklaştırmaya yete-

cek kadar uyuşturucu yok," dedim. Birkaç arkadaşı kahkaha attı. "Ama belki de şuradaki lambayla idare edebilirsin. Seni mutlu etmeye yetecek kadar formda görünüyor. O kızı artık ihtiyacın yok," dedim. Birkaç kişi daha kahkaha attı.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tısladı. "O sadece öğle yemeğim." Besleyicilere öğün demek, vampirlere kan fahişesi demekten bile kötüydü.

"Burası besleme odası değil ve kimse bunu izlemek istemiyor."

"Evet," diye ekledi üst sınıflardan bir kız. "Bu çok iğrenç," dedi ve arkadaşları da ona katıldı.

Wade herkese bir bakış attı ama en sert bakışını bana sallamıştı. "Pekala. Hiçbiriniz bunu görmek zorunda değilsiniz. Hadi," dedi ve besleyici kızın kolunu yakalayarak götürdü.

Kızcağız, Wade'in yanında hafif bir inilti çıkararak sallana sallana odadan dışarı çıktı.

"Elimden gelenin en iyisi bu," dedim Lissa'ya.

Lissa, şok olmuş bir halde bana baktı. "Onu odasına götürülecek. Orada daha kötü şeyler yapacak."

"Lissa, bu benim de hiç hoşuma gitmiyor ama peşinden de gidemem," dedim ve alnımı ovaladım. "Ona yumruk atabilirim ama şu an kusacağımı hissediyorum."

Yüzü karardı ve dudaklarını ısırdı. "Bunu yapamaz."

"Üzgünüm."

Greg'in yanına döndüm, olanlar hakkında kendimi çok kötü hissediyordum. Artık, besleyici kızdan faydalanmaları-

nı bilmek beni Lissa'yı ettiğinden daha fazla rahatsız ediyordu. Bu olay bana, Moroi erkeklerinin, vampir kızlarına istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşündüklerini hatırlatıyordu ama aynı zamanda da bu savaşı o gece kazanmam imkansızdı.

Greg, boynumda daha iyi bir açı yakalamak için vücudumu çevirdi ve birkaç dakika sonra Lissa'nın gittiğini farkettim. Neredeyse düşecekken, Greg'in kucağına tekrar yerleştim ve çevreme bakındım. "Lissa nerede?"

Greg bana yaklaştı, "Muhtemelen banyoda," dedi.

Bağdan hiçbir şey hissedemiyordum. Alkol her şeyi uyuşturmuştu. Odadan dışarı çıktım ve yüksek müzik ve seslerden kaçmış olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım. Dışarısı sessizdi sadece ilerideki odadan bir takım çarpışma sesleri geliyordu. Kapı aralıktı ve açıp içeri girdim.

Besleyici kız, dehşete kapılmış bir halde köşeye sinmişti. Lissa, kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Yüzü öfkeli ve korkmuştu. Dikkatle Wade'e bakıyordu. Wade de büyülenmiş bir halde bakışlarına karşılık veriyordu. Aynı zamanda elinde bir beysbol sopası vardı ve sopa kullanılmış gibi duruyordu çünkü odanın içi, kitap rafları, hoparlör ve ayna paramparça olmuştu...

"Camları da kır," dedi Lissa sakın bir sesle. "Hadi. Artık farketmiyor."

Hipnotize olmuş bir halde, büyük ve renkli cama doğru ilerledi. Ağzım şaşkınlıktan neredeyse yere değecek kadar açılmıştı ve şok olmuş bir halde Wade'in camları parçalaması

sını izledim. Cam parçalandı ve her yere minik parçalar yayıldı. Camların engellediği sabah güneşi de içeri dolmuştu. Wade, güneşten kamaşan gözlerini kırptırdı ama hareket etmedi.

"Lissa," diye bağırdım. "Kes artık! Durdur onu!"

"Daha önceden durması gerekiyordu."

Lissa'nın yüz ifadesini tanıyamaz haldeydim. Onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim ve kesinlikle daha önceden böyle bir şey yaptığına şahit olmamıştım. Tabii ki neler olduğunu biliyordum. Görür görmez anlamıştım. Güç kullanıyordu. O an için emin olduğum başka bir şey de, saniyeler sonra Wade beysbol sopasını kendi üzerinde kullanmaya başlayacaktı.

"Lütfen Lissa. Daha fazla uzatma. Lütfen."

Bulanık ve alkollü bağdan, duygularında bir kıpırtı hissettim ve beni yere serecek kadar güçlü duygular içindeydi. Siyah. Öfkeli. Acımasız. Bu olumsuz hislerin, tatlı ve sakın Lissa'dan geldiğine inanmak çok zordu. Onu, anaokulundan beri tanıyordum ama o anda karşımda bir yabancı vardı.

Ve çok korkmuştum.

"Lütfen Lissa," diye tekrarladım. "Buna değmez. Bırak gitsin."

Lissa bana bakmadı. Fırtınalı gözleri, Wade'e kilitlenmişti. Yavaş yavaş ve dikkatli bir halde, beysbol sopasını kaldırdı ve kafatasına gelecek şekilde tuttu.

"Liss," diye yalvardım. Ah Tanrım. Onu durdurmak için sıkıca yakalamak ya da benzer bir şey yapmak zorundaydım. "Lütfen yapma."

"Durması gerekiyordu," dedi Lissa düz bir sesle. Sonra hareket etmiyordu ama ivme kazanıp darbe vuracak kadar yeterli mesafedeydi. "Kıza öyle davranmamalıydı. Kimse kimseye, besleyicilere bile bu kadar aşağılık davranamaz."

"Ama onu korkutuyorsun," dedim yumuşak bir sesle.

"Kıza bir baksana."

İlk başta hiçbir şey olmadı, sonra Lissa'nın gözleri besleyici kıza kaydı. İnsan kız, hala köşede büzünce kollarıyla bedenini sarmış ve kendini korumak istemişti oturmuyordu. Mavi gözleri kocaman olmuştu ve gözyaşlarından ıslanmış gözlerine ışık yansıyor. Hıçkırarak ağlıyor ve nefes alıyordu.

Lissa'nın yüzü ifadesizdi. İçinde, kontrol için devam eden bir savaş olduğunu anlıyordum. İçinden bir ses, gözlerini kör eden öfkesine rağmen Wade'i incitmek istemediğini fısıldıyordu. Yüzü buruştu ve gözlerini sınıksız kapattı. Sağ eliyle sol bileğini tuttu ve sıkı. Tırnakları etine batıyordu. Acıdan irkildi ama bağ üzerinden, hissettiği acıdan dikkatini Wade'den uzak tutabildiğini hissettim.

Gücü bırakmıştı ve Wade sopayı yere attı. Çok şaşkın görünüyordu. Bir süredir tuttuğum nefesi sonunda rahatlatarak bıraktım. Koridordan ayak sesleri geliyordu. Kapıyı açık bırakmıştım ve yaşanan karmaşa herkes tarafından duyulmuştu. Birkaç yatakhane görevlisi odaya daldı ve karşılaştıkları manzara karşısında öfkeden kudurdu.

"Burada neler oldu?"

Birbirimize baktık. Wade tamamen kendinden geçmiş gibiydi. Odaya, sopaya sonra Lissa ile bana bakıyordu. "Ben

bilmiyorum...Ben..." dedi ve sonra bana dönerek aniden öfkelenildi. "Sen... Sendin! Besleyiciden rahatsız olan sendin."

Yatakhane çalışanları soru dolu gözlerle bana baktı ve birkaç saniye içinde karar verdim.

Onu korumak zorundasın. Ne kadar çok kullanırsa o kadar kötü olacak. Onu durdur, Rose. Kimse farkeîmeden önce onu durdur ve kimse bir şey anlamadan önce onu buradan götür. Onu buradan uzaklara götür.

Gözümün önünde Bayan Karp'ın, çıldırmış gibi davranan yüzünü görebiliyordum. Wade'e kibirli bir bakış attım. Yapacağım itiraf sayesinde kimsenin benden ve Lissa'dan şüphelenmeyeceğini çok iyi biliyordum.

"Pekala, eğer kızı bıraksaydın," dedim "Ben de böyle bir şey yapmazdım."

Kurtar onu. Benliğinden onu kurtar.

O geceden sonra bir daha hiç içki içmedim. Lissa'yı sürekli koruma halindeydim. İki gün sonra, 'okul mülküne verdiğim zarar' yüzünden cezalı olmam gerekirken, Lissa'yı aldım ve Akademi'den kaçtık.

Lissa'nın odasında, Xander kollarını bana dolamıştı ve üzerimizde sinirli ve üzgün gözler vardı. Bir daha bu kadar esaslı bir olay çıkaracak mıydı bilmiyorum ama o gece yaşananlar bana iki sene önceki geceyi fena halde hatırlatıyordu. Böyle bir olayın yaşanmasına izin veremezdim.

"Sadece birazcık kan," diyordu Xander. "Çok fazla içmeyeceğim. Sadece dampirlerin tadını merak ediyorum. Buradaki hiç kimse umursamaz merak etme."

"Xander," diye homurdandı Lissa. "Onu rahat bırak."

Xander'den uzaklaştım ve gülümsedim. Kavga başlatması muhtemel olan sert bir çıkış yerine neşe içinde, "Yapma ama," dedim. "Bana bunu öneren son kişiyi dövmek zorunda kaldım ve sen Jesse'den daha şirinsin sana yazık olmasın."

"Şirin mi?" diye sordu. "Ben baş döndürecek kadar sekiyim ama şirin değilim."

Carly kahkaha attı. "Hayır, sen şirinsin. Todd, bana Fransız saç jölesi aldığını söyledi."

Sarhoş insanların kolayca dikkatlerinin dağılması gibi, Xander onurunu kurtarmak için Carly'ye döndü ve beni unuttu. Gerilim dağılmıştı ve saçlarıyla ilgili alay edilmesine şakayla karşılık verdi.

Odanın diğer tarafında, Lissa rahatlamış gözlerle bana bakıyordu. Gülümsedi ve dikkatini Aaron'a vermeden önce küçük bir baş hareketiyle bana teşekkür etti.

Ertesi gün, Jesse ve Ralf ile ilgili dedikodular başladıktan sonra işlerin ne kadar değiştiğini farkettim. Bazı insanlar için, fısıltı ve kahkahanın bitmek tükenmez

kaynağı olmaya devam ediyordum. Lissa'nın yaşadığı sosyal değişiklik sayesinde de, arkadaşça davranışlar ve destek görüyordum. Genel olarak sınıf arkadaşlarımız bana eskisi kadar ilgi göstermiyordu. Bu durum özellikle de, yepyeni bir konu herkesin dikkatini çekince kendini belli etti.

Lissa ve Aaron.

Anladığımız kadarıyla, Mia partiyi duymuştu ve Aaron'ın, onsuz partiye gitmesine çıldırmıştı. Kavga etmişler ve Aaron'a ilişkilerine devam etmek istiyorsa Lissa'ya bir daha yaklaşmamasını söylemişti. Böylece Aaron da, Mia ile ilişkisine devam etmek istemediğine karar vermiş, ertesi sabah ayrılmışlardı ve Aaron da hayatına devam etmeye başlamıştı.

Lissa ile sürekli birlikteydiler. Her yerde birlikte görünüyorlar, öğle yemeklerini birlikte yiyorlar, kol kola geziyorlar, kahkaha atıp konuşuyorlardı. Lissa'nın bağdan gelen duyuları, Aaron'a sanki gezegendeki en mükemmel erkekmiş gibi davranmasına rağmen, çok az bir ilgisinin olduğunu gösteriyordu. Bütün bu olanların çoğu şov içinde ve Aaron hiçbir şeyin farkında değildi. Sanki, Lissa'nın ayaklarının bastığı yere bir tapınak inşa ettirecekmiş gibi davranıyordu.

Ben mi? Ben kendimi berbat hissediyordum.

Ancak, benim hissettiklerim Mia'nınkilerin yanında solda sıfır kalırdı. Öğle yemeğinde, Mia salonun en uzak köşesine oturur gözlerini bir noktaya sabitler ve arkadaşlarının tezellilerini umursamazdı. Soluk, yuvarlak yanaklarında pembe lekeler çıkmıştı ve gözleri de kıpkırmızıydı. Yanından geçtiğimde bana hiçbir şey söylemedi. Küstah şakalar yapmadı. Alaycı bakışlar atmadı. Lissa, Mia'yı, aynı onun bizi tehdit ettiği biçimde mahvetmişti.

Mia'dan daha da üzgün biri vardı. Christian. Ancak Mia'nın aksine, mutlu çifti incelemekten hiç çekinmiyor ve nefretini de gizlemiyordu. Ancak her zamanki gibi, bu durumu benim dışımda hiç kimse farketmiyordu.

Lissa ve Aaron'ın aralarındaki cıvıli ilişkiyi bir süre daha izledikten sonra, masadan kalktım ve element büyüsü temelleri öğretmeni Bayan Carmack'ı görmeye gittim. Onu uzun süredir görmek istiyordum.

"Rose, öyle değil mi?" diye sordu. Beni gördüğüne şaşırması gibiydi ancak son zamanlarda öğretmenlerin yarısının davranışlarının aksine sinirli ya da öfkeli değildi.

"Evet. Benim, eee, büyü hakkında bir sorum olacak."
Tek kaşını kaldırdı. Çıraklar dersi almazdı. "Tabii ki. Sor-
mak istediğin nedir?"

"Papazın geçen gün Aziz Vladimir hakkında bir konu-
şmasını dinliyordum... Onun uzmanlaştığı bir element olup
olmadığını biliyor musunuz? Papaz değil, Vladimir'in?"

Kaşlarını çattı. "Enteresan. Burada çok ünlü olmasına
rağmen böyle bir şeyin bilinmiyor olmasına şaşırdım. Uz-
man değilim ama duyduğum bütün hikayelerde, element-
lerle ilgili bir büyü yaptığını duymadım. Yaptıysa da kayıt-
lara geçmemiş demek."

"Peki ya şifacılığı?" diye konuyu biraz daha uzattım. "Şi-
facılık yapılmasını sağlayan bir element var mı?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok," dedi ve dudaklarında
hafif bir gülümseme belirdi. "İnançlı insanlar, şifanın Tanrı-
nın gücüyle olduğuna inanır, element büyüleriyle değil. Her
şeyden önce, hikayelerde kesin olan bir şey varsa o da, Vla-
dimir'in maneviyatının çok yüksek olduğu."

"Bir konuda uzmanlaşmamış olması mümkün mü?"
Gülümsemesi yok oldu. "Rose, bu soruların gerçekten
Aziz Vladimir hakkında mı? Yoksa konu Lissa mı?"

"Pek değil..." diye kekeledim.

"Onun için çok zor olduğunu biliyorum, özellikle de sı-
nıf arkadaşlarının gözü önünde ama sabırlı olmak zorunda,"
diye açıkladı kibarca. "Yaşanacak. Yaşanmaması imkansız."

"Ama bazen yaşanmıyor."

"Çok düşük bir ihtimal ama Lissa'nın onlardan biri ola-
cağını sanmıyorum. Henüz herhangi bir elementte uzman-

laşmamış olsa bile dört elementte ortalamanın da üzerinde
bir yeteneği var. Eninde sonunda elementlerden birisi ken-
dini belli edecek."

Aklıma başka bir soru takıldı. "Peki ya birden fazla ele-
mentte uzman olmak mümkün mü?"

Kahkaha attı ve başını salladı. "Hayır. Bu çok fazla güç
gerektirir. Hiç kimse, aklını kaybetmeden böyle bir büyü-
ye başa çıkamaz."

Ah, harika.

"Peki, çok teşekkür ederim," dedim. Tam gitmek üzerey-
dim ki aklıma bir şey daha geldi. "Pardon. Bayan Karp'ı ha-
tırlıyorsunuz değil mi? O hangisinde uzmandı?"

Bayan Carmack'ın yüzünde, Bayan Karp'ın adını duyan
bütün öğretmenlerde rastladığım o rahatsız ifade belirdi.
"Aslında..."

"Evet?"

"Tam olarak hatırlamıyorum ancak Bayan Karp asla uz-
manlaşamayan ender kişilerden biri. Zaten dört element
üzerinde de çok düşük bir kontrolü vardı."

Öğleden sonraki dersleri, Bayan Carmack'ın söyledikleri-
ni düşünerek geçirdim. Duyduklarımı, Lissa-Karp-Vladimir
üçgeni içinde birleştirmeye çalıştım. Aynı zamanda da Lis-
sa'yı izledim. O kadar çok kişi onunla konuşmak istiyordu ki
benim durgunluğumu farketmedi bile. Gene de sık sık onun-
la bakıştık ve gözlerinde yorgun bir ifadeyle bana gülüm-
serdi. Diğerleriyle kahkaha atmak ve konuşmak zamanla
onu yormaya başlamıştı.

"Görev tamamlandı," dedim ona okuldan sonra. "Beyin Yıkama Projesini artık bitirebiliriz."

Bahçedeki banklara oturmuştu ve Lissa bacaklarını sallıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Başardın. İnsanların hayatını cehenneme çevirmesini önledin. Mia'yı mahvettin. Aaron'ı tekrar kazandın. Onunla birkaç hafta daha gönül eğlendirip onu ve diğer kraliyet üyelerini terkedebilirsin. Eminim daha mutlu olacaksın."

"Sence şimdi mutlu değil miyim?"

"Olmadığını biliyorum. Partilerden bazıları gerçekten eğlenceliydi ama sevmediğin insanlarla arkadaşmış gibi davranmaktan nefret ediyorsun ve pek çoğunu da "sevmediğine eminim. Xander'in dün gece seni nasıl öfkeliendirdiğini biliyorum."

"O tam bir aşağılık ama idare ediyorum. Onlarla ilişkimi kesersem her şey yeniden başlayacak. Mia da saldırılarına kaldığı yerden devam edecek. Durum böyleyken bizi rahatsız edemiyor."

"Her şeyden bu kadar rahatsızken inan bana değmez."

"Beni rahatsız eden bir şey yok," dedi ama ses tonunda biraz savunma vardı.

"Öyle mi?" diye sordum biraz alay eder gibi. "Aaron'a çok mu aşırı? Onunla bir daha sevişmek için sabredemiyor musun?"

Bana dik dik baktı. "Bazen tam bir kaltak olduğunu söylemiş miydin?"

Son cümlesini umursamadım. "Söylemeye çalıştığım konu başında zaten yeterince dert var. Kullandığın güçle kendini alev alev yaktığının farkında değilsin."

"Rose!" dedi endişeyle etrafına bakarak. "Sessiz ol!"

"Yalan mı? Sürekli güç kullanmak beynini kemiriyor. Hem de gerçek anlamda."

"Sence de çok abartmıyor musun?"

"Peki ya Bayan Karp?"

Lissa'nın yüzü duruldu. "Ne olmuş ona?"

"Sen de aynı onun gibisin."

"Hayır, değilim!" dedi. Yeşil gözlerinde öfke parlamıştı.

"O da şifa verebiliyordu."

Onun hakkında söylediklerim Lissa'yı şok etmişti. Bu konu çok uzun süredir omuzlarımızda yükü ama üzerinde hiç konuşmuyorduk.

"Bu herhangi bir anlama gelmiyor."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bunu yapabilen başka tanıdığın var mı? Ya da dampirler ve Moroi'ler üzerinde güç kullanabilen birini biliyor musun?"

"Bayan Karp gücü hiç böyle kullanmadı," diye karşı çıktı.

"Kullandı. Ayrıldığı gece benim üzerimde kullanmaya çalıştı. Tam işe yarayacaktı ki, daha işi bitmeden onu alıp götürdüler." Gerçekten göttürmüşler miydi? Ne de olsa, Lissa ile Akademi'den kaçmadan bir ay önceydi. Bunun her zaman kendi fikrim olduğunu düşünmüştüm ama belki de Bayan Karp'ın önerisinin altında gerçek bir kuvvet yatıyordu.

Lissa kollarını kavuşturdu. Yüzünde sakın bir ifade olsa da duyguları çok rahatsızdı. "Pekala. Ne olmuş? O da benim gibi bir ucube. Bu hiçbir anlama gelmiyor. Bayan Karp ak-lımı kaçırdı çünkü... Kadının yapısı böyleydi. Bu konunun başka hiçbir şeyle ilgisi yok."

"Ama sadece o değil ki," dedim yavaşça. "Size benzeyen birisi daha var. Onu daha yeni öğrendim," dedim ve duraksadım. "Aziz Vladimir'i biliyorsun..."

İşte sonunda ağzımdaki baklayı çıkarmıştım. Lissa'ya her şeyi anlattım. Onun, Bayan Karp'ın ve Aziz Vladimir'in nasıl şifacılık yaptığını ve güçlerini üstün bir yolla kullandığını anlattım. Beni dinlerken yüzünü buruştursa da, ne kadar kolay üzüldüklerini ve kendilerine zarar vermeye çalıştıklarını anlattım.

"Vladimir intihar etmeyi denedi," dedim gözlerine bakmadan. "Bayan Karp'ın da cildinde bir sürü yara izi gördüm. Sanki yüzünü tırmalamış gibiydi. Saçlarıyla izleri saklamaya çalışıyor ama eski izleri ve yeni oluşan izleri gördüm."

"Bu gene de hiçbir anlama gelmiyor," diye üsteledi Lissa. "Bunlar... Bütün bunlar bir tesadüf."

Söylediğine inanmak istediği belliydi ve içinden az da olsa inanıyordu. Ancak kalbinin bir tarafı, o an son derece çaresiz olan tarafı o kadar uzun süredir ucube olmadığına inanmak istiyordu ki yalnız olmadığını bilmek rahatlatmıştı. Haberler pek iç açıcı olmasa bile, en azından ona benzeyen başka insanların olduğu güzeldi.

"İçinizden hiçbirinin herhangi bir elementte uzmanlaşmaması da mı tesadüf?"

Bayan Carmack ile yaptığım konuşmayı anlattım ve dört element üzerinde uzmanlaşma teorimden bahsettim. Aynı zamanda da Bayan Carmack'ın bu durumun, insanı çıldırtacağı konusundaki yorumunu da ekledim.

Sözlerim bittiğinde Lissa gözlerini ovuşturdu ve göz mak-yajını bozdu. Zayıf bir gülümseme ile, "Hangisi daha çılgın bilemiyorum; bana anlattıkların mı yoksa bunları öğrenmek için gerçekten araştırma yapmış olduğun gerçeği mi?"

Sırttım. En sonunda keyifli bir şeyler söylemesi hoşuma gitmişti. "En azından araştırma yapacak kadar okumam var," dedim.

"Okuyabildiğini biliyorum. Da Vinci Şifresi'ni okumanın neredeyse bir yıl sürdüğünü de biliyorum," dedi ve kahkaha attı.

"Bu benim suçum değildi! Hem konuyu değiştirmeye çalışma."

"Değiştirmiyorum," dedi ve gülümseyerek içini çekti. "Sadece ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum hepsi bu kadar."

"Düşünecek bir şey yok. Sadece seni üzecek işler yapma. Dikkat çekmeden merkeze ulaşmamız gerektiğini unut-tun mu? Buna sadık kalalım. Senin için daha kolay olacak."

Başını salladı. "Bunu yapamam. En azından henüz."

"Neden olmasın? Sana anlattım ya..." dedim ve durdum. Neden daha önce farkına varmadığımı merak etmiştim.

"Konu sadece Mia değil. Bütün bunları yapma nedenin, kendini **yapmak** zorunda hissetmen. Hala Andre gibi olmaya çalışıyorsun."

"Annem ve babam da benden bunu..."

"Annen ve baban mutlu olmanı isterdi."

"O kadar kolay değil Rose. O insanları sonsuza kadar göz ardı edemem. Ben de Kraliyettenim."

"Ama pek çoğu beş para etmez."

"Ve pek çoğu da Moroi'lerin iktidarına yardım ediyor. Andre bunu biliyordu. O, diğerleri gibi değildi ama yapmak zorunda olduğunu yaptı çünkü onların ne kadar önemli olduğunu biliyordu."

Arkama yaslandım. "Belki de sorun budur. Sadece aileye dayanarak kimin 'önemli' olduğuna karar veriyoruz böylece de elimizde beş para etmez karar otoritesi insanlar var. Bu nedenle Moroi sayısı azalıyor ve Tatiana gibi kaltaklar da kraliçe oluyor. Belki de yeni bir kraliyet sistemi gereklidir."

"Yapma Rose. Her şey nasıl olması gerekiyorsa öyle. Sonuçta yüzyıllardır aynı sistem işliyor. Bununla yaşamak zorundayız."

Lissa'ya dik dik baktım.

"Pekala şuna ne diyorsun?" diye devam etti. "Sen benim için, onlar gibi olacağım konusunda endişeleniyorsun. Bayan Karp ve Aziz Vladimir gibi olmamdan korkuyorsun değil mi? Bayan Karp, güç kullanmaya son vermem gerektiğini yoksa işlerin daha da kötüye gideceğini söyledi değil mi?"

Peki ya bırakırsam ne olacak? Güç kullanmayı, iyileştirmeyi bıraktım diyelim ne dersin?"

Gözlerimi kıstım. "Bunu yapabilir misin?" Zaten Lissa'dan istediğim tek şey buydu. Güçleri ortaya çıkmaya başladığı zaman, kazadan hemen sonra depresyonu başlamıştı. Bu olayların, özellikle de kanıtların ışığında ve Bayan Karp'ın uyarıları doğrultusunda, bağlantılı olduğuna inanmak zorundaydım.

"Evet."

Yüzünde son derece kararlı, dengeli ve ciddi bir ifade vardı. Örgü yaptığı açık renk saçları ve elbisesinin üzerine giydiği süet blazer ile, o anda konseyde ailesinin yerini alabilecek gibi duruyordu.

"Her şeyden vazgeçmek zorunda kalacaksın," diye uyardım. "Hayvanlar ne kadar küçük ve sevimli olsa bile kesinlikle iyileştirmeyeceksin. Kraliyet üyelerinin de gözlerini kaşırtmak için güç kullanmayacaksın."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bunu yapabilirim. Kendini daha iyi hissedecek misin?"

"Evet ama büyü kullanmayı kesersen ve Natalie ile ilişki ne kaldığın yerden devam edersen daha iyi hissedeceğim."

"Biliyorum, biliyorum. Ama bunu derhal kesemem. Henüz olmaz."

Bu konuda onu zorlayamazdım -henüz- ama güçlerini zaman içinde bırakacağını bilmek beni biraz da olsa rahatlatmıştı,

"Pekala," dedim sırt çantamı alarak. Egzersiz için gene geç kalmıştım. "Diğerlerini kontrol etmeyi bıraktığın sürece

'veletlerle' oynamaya devam edebilirsin," dedim ve sustum. "Biliyor musun, Aaron ve Mia konusunda amacına çoktan ulaştın. Artık kraliyetkilerle takılmak için Aaron'ı peşine takmak zorunda değilsin."

"Neden onu artık sevmediğini hissediyorum?"

"Ondan hoşlanıyorum ama sadece senin hoşlandığın kadar. Ancak sadece 'hoşlandığın' insanlarla seksi ve ateşli şeyler yaşamaman gerektiğini düşünüyorum."

Lissa sahte bir şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Bu konuşan Rose Hathaway mı? Sana ne oldu böyle? Yoksa 'hoşlanmaktan' daha fazlasını hissettiğin birisi mi var?"

"Hey," dedim biraz rahatsız olarak. "Sadece senin için iyi olanı istiyorum. Hem de daha önce Aaron'ın bu kadar sıkıcı olduğunu hiç farketmemiştim."

Lissa yüzünü buruşturdu. "Sana göre herkes sıkıcı zaten." "Christian değil."

Ağzımdan kaçmıştı. Lissa'nın gülümsemesi yok oldu. "O tam bir aşağılık. Durup dururken benimle olan ilişkisini kesti," dedi ve kollarını kavuşturdu. "Hem sen de ondan nefret ediyorsun."

"Ondan hala nefret ediyorum ama onu ilginç bulduğum gerçeği değişmiyor."

Aynı zamanda da Christian hakkında büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım. Ürkütücü ve karanlık bir tipti ve insanları ateşe vermekten zevk alıyordu. Diğer yandan da zeki ve eğlenceliydi. Lissa üzerinde de sakinleştirici bir etkisi vardı.

Her şeyi berbat etmiştim. Öfkemin ve kıskançlığımın tuzağına düşmüştüm ve sonunda ayrılmalarına neden olmuş-tum. Eğer o gece, bahçede Lissa'nın yanına gitmesine izin verseydim belki o zaman Lissa çok fazla üzülmez ve kendini kesmezdi. Belki şimdi birlikte olurlardı ve okul politikalarından kendilerini kurtarırlardı.

Kader de benimle aynı fikirde olmalıydı çünkü Lissa'nın yanından ayrıldıktan beş dakika sonra, Christian'ı bahçede yürürken gördüm. Yan yana geldiğimizde gözlerimiz bir an için kilitlendi. Yürümeye devam edecektim ama derin bir nefes aldıktan sonra durdum.

"Bekle... Christian," diye seslendim. Lanet olsun, derse çok geç kalmıştım. Dimitri beni öldürecekti.

Christian arkasını döndü. Ellerini uzun siyah paltosunun ceplerine sokmuştu. Duruşu yorgun ve kayıtsızdı.

"Evet?"

"Kitaplar için teşekkür ederim," dedim ama yanıt vermedi. "Hani Mason'a verdiği kitaplar hatırladın mı?"

"Ben diğer kitaplardan bahsediyorsun sanmıştım."

Ukala herif. "Kitaplan neden istediğimi sormayacak mısın?"

"Beni ilgilendirmiyor. Cezalı olduğun için sıkıldığını düşünüyüm sadece."

"Evet gerçekten sıkılmak için çok nedenim var."

Söylediğime gülümsemedi bile. "Ne istiyorsun Rose? Biraz acelem var."

Yalan söylediğini biliyordum ve alaycı tavırlarımın da artık sıkıttığını hissettim. "Senin, eee, tekrar Lissa ile arkadaşlık etmeni istiyorum."

"Sen ciddi misin?" dedi. Yüzünden kuşku akarak dikkatle bana baktı. "Bana söylediklerinden sonra mı?"

"Evet... Mason sana söylemedi mi?"

Christian'ın dudaklarında bir sırıtsı belirdi. "Bana bir şeyler söyledi," dedi.

"Evet?"

"Ama bunları Mason'dan duymak istemiyorum." Dik dik baktığını görünce bir kere daha ukalaca sırttı. "Özür dilemesi için onu göndermek yerine bir adım öne çık ve kendi özrünü kendin dile."

"Sen çok aşağılıksın," diye fikrimi söyledim.

"Evet. Sen de yalancısın. Tükürdüğünü yaladığını görmek istiyorum."

"İki haftadır tükürdüğümü yalıyorum zaten" diye homurdandım.

Omuz silkti ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Bekle!" diye seslendim elimi omzuna koyarak. Durup bana baktı. "Pekala! Lissa'nın hisleri konusunda sana yalan söyledim. Sana söylediğim hiçbir şeyi onun ağzından duymadım tamam mı? Senden hoşlanıyor. Söylediklerimi uyurdum çünkü senden hoşlanıyorum."

"Ama gene de onunla tekrar konuşmamı istiyorsun."

Bu söylediğine verdiğim karşılık dudaklarımdan çıktığımda, duyduklarımı inanamadım, "Bence... Sen onun için çok iyisin."

Bir süre birbirimize baktık. Az önceki gibi gülümsemiyordu. Çok fazla şaşırmış gibi de görünmüyordu.

"Özür dilerim seni duyamadım. Bir daha tekrar eder misin?" dedi en sonunda.

Neredeyse yüzüne bir yumruk atıyordum. "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi? Onunla tekrar birlikte olmanı istiyorum."

"Hayır."

"Bak sana yalan söyledim."

"Konu bu değil. Lissa ile ilgili. Sence onunla bir daha konuşabilir miyim? O tekrar Prenses Lissa oldu," dedi. Kelimelerinden zehir akıyordu. "Çevresinde o kadar çok kraliyet üyesi varken yanına bile yaklaşamam."

"Sen de kraliyettensin," dedim ama daha çok kendi kendime konuşur gibi. Ozero'ların on iki aileden biri olduğunu unutuyordum.

"Strigoiler'le dolu bir aile olmadığı anlamına gelmiyor ama değil mi?" dedi.

"Ama sen...Bekle. İşte bu nedenle aranızda bir iletişim var," dedim. Bunu yeni farketmiştim.

"Çünkü bende mi Strigoi olacağım?" diye sordu küçümseyerek.

"Hayır... Çünkü sen de aileni kaybettin. İkiniz de ailenizin ölümüne şahit oldunuz."

"Lissa, ailesinin ölümünü gördü. Bense cinayete kurban gitmelerini izledim."

İrkildim. "Biliyorum. Üzgünüm... Bu çok zor olmalı. Neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum."

Kristal mavisi gözleri boşluğa bakıyordu. "Ölüm Ordusunun evimi işgal etmesi gibiydi."

"Yani... Ailen mi?"

Başını salladı. "Onları öldürmeye gelen gardiyanlar. Anemle babam tabii ki çok korkmuştu ama hala ailem gibi görünüyorlardı. Biraz soluklardı tabii. Gözleri kızarmıştı. Ama aynı tavırla konuşuyor ve yürüyorlardı. Onlarda sorun olduğunu anlamamıştım ama teyzem anladı. Benim için geldiklerinde gözü üzerimdeydi."

"Seni de mi dönüştüreceklerdi?" diye sordum. Bu konuşmayı yapmaktaki esas amacımı unutmuşum. Hikayesi çok ilgimi çekmişti. "Çok küçük yaşta neler yaşamışsın."

"Bence, yeterince büyüene kadar beni tutacaklardı. Sonra değiştireceklerdi. Tasha Teyze, beni götürmelerine izin vermedi. Onu da ikna edip dönüştürmek istediler ama kabul etmeyince de zorla kaçırmaya çalıştılar. Onlara karşı direnince de gardiyanlar ortaya çıktı," dedi. Gözlerini tekrar bana çevirdi. Gülümsüyordu ama gülümsemesinde mutluluk yoktu. "Dediğim gibi Ölüm Ordusundan farksızdı. Senin aklını kaçırdığını düşünüyorum Rose ama sen de diğerleri gibi olursan günün birinde gerçekten çok güçlü olacaksın. Ben bile sana karşı çıkmaya cesaret edemem."

Kendimi berbat hissettim. Çok acıklı bir hayatı vardı ve hayatındaki güzelliklerden birini elinden almıştım. "Christi-an, Lissa ile aranı bozduğum için gerçekten özür dilerim. Yaptığım çok anlamsızdı. Lissa seninle olmak istemişti ve bence hala da istiyor. Eğer bir denersen..."

"Sana yapamayacağımı söyledim."

"Onun için çok endişeleniyorum. Bütün bu kraliyet saçmalıklarına sadece Mia'dan intikam almak için girdi ve her şeyi aslında benim için yapıyor."

"Peki sen bu duruma minnettar değil misin?" dedi alaycı tavrına yeniden kavuşarak.

"Endişeliyim. Bu kirli politik oyunlarla başa çıkamayacak. Bu onun için hiç iyi değil ve sözümü de dinlemiyor. Ben... Ben ona yardım etmeliyim."

"Yardım isterse alabilir. Bu kadar şaşkın görünmesene. Hayatında biraz da olsa eğlence olduğunu biliyorum. Bilekleri ile ilgili konuya değinmiyorum bile."

Olduğum yerde sıçradım. "Sana söyledi mi?" Aslında söylememesi için bir neden yoktu çünkü zaten her şeyi anlatmıştı.

"Söylemesine gerek yok ki," dedi. "Gözlerim var." Zavalı gibi görünüyormuş olmalıydım çünkü içini çekti ve elini saçlarından geçirdi. "Bak, Lissa'yı yalnız yakalarsam... Onunla konuşmayı denerim ama doğrusunu istersen... Ona gerçekten yardım etmek istiyorsan... Biliyorum bazen gerçekten kurum karşıtı olabiliyorum ama ona en iyi yardım başkasıyla konuşmak olacaktır. Kirova ya da gardiyanın belki. Biliyorum. Bir şeyler bilen ve güvenebileceğin biriyle konuş."

"Lissa bundan hiç hoşlanmaz," dedim. "Bunu ben de istemem."

"Evet ama herkes hoşlanmadığı işler yapmak zorunda kalabilir. Hayat bu."

Keyfim yerine gelmiş gibi davranarak "Okuldan sonra programın var mı?"

Yüzünden hayaletimsi bir gülümseme geçti. "Bu kadar psikotik olmasaydın, seninle vakit geçirmek eğlenceli olabilirdi."

"Ben de senin için aynısını düşünüyordum."

Başka bir şey söylemedi. Sadece gülümsedi ve gitti.

17

Birkaç gün sonra Lissa okulda beni buldu ve son derece şaşırtıcı haberler verdi.
"Victor Amca, bu haftasonu Natalie'yi kampusun

dışına, Missoula'ya alışverişe götürecek. Sonra da dansa. Benim de onlarla gidebileceğimi söylediler."

Hiçbir şey söylemedim. Sessizliğime şaşırılmış gibi baktı.
"Bu harika bir haber değil mi?"

"Senin için evet. Benim yakın geleceğimde alışveriş merkezi veya dans yok."

Heyecanla gülümsedi. "Natalie'ye benim dışımda iki arkadaşını daha getirebileceğini söylemiş. Seni ve Camille'i çağırma konusunda ikna ettim."

Ellerimi kaldırdım. "Teşekkür ederim ama okuldan sonra kütüphaneye bile gitmeme izin yok. Kimse Missoula'ya gitmeme izin vermez."

"Victor Amca, senin için Kirova'dan izin alabileceğini söyledi. Dimitri de konuşacak." "Dimitri mi?"

"Evet. Kampüsten ayrılırsam o da benimle gelmek zorunda," dedi ve sırtı. Dimitri'nin adını duyunca yaşadığı heyecanın alışveriş için olduğunu sanmıştı. "Hesabımı da çıkardılar. Maaşım tekrar bağlandı. Bu nedenle elbise ve bir sürü şey alabiliriz. Hem biliyorsun, alışverişe gitmene izin verirlse dans için de izin vermek zorundalar."

"Şimdi de danslara mı gitmeye başladık?" diye sordum. Daha önce hiç dansa gitmemiştik. Okul sponsorluğunda sosyal etkinliklere katılmak hiç cazip değildi.

"Tabii ki okul dansı değil. Bir sürü gizli parti olacak. Önce dans edeceğiz sonra da mekandan tüyeceğiz," dedi ve mutlulukla içini çekti. "Mia o kadar kıskandı ki delirmek üzere."

Gideceğimiz mağazalardan ve alacaklarımızdan konuşmaya devam etti. İtiraf etmeliyim ki, yeni kıyafet alma fikri beni de heyecanlandırmıştı ancak bu masalsi izni alabileceğimi pek sanmıyordum.

"Ahhh," dedi Lissa heyecanla. "Camille'in bana ödünç verdiği ayakkabıyı bir görsen. Ayak numaralarımızın aynı olduğunu bilmiyordum. Bekle," dedi ve sırt çantasını açıp karıştırmaya başladı.

Aniden çılgınlık içinde çantasını yere attı. Kitaplar ve ayakkabı yere saçılmıştı. Tabii ölü güvercin de.

Çevre yolundaki tellerde ve bazen de kampüsteki ağaçların orada gördüğümüz soluk kahverengi sabah güvercin-

lerinden biriydi. Üzerinde o kadar kan vardı ki yarasının nerede olduğunu göremiyordum. Bu kadar küçük bir hayvandan ne kadar çok kan çıkıyordu. Ayrıca da kuş çoktan ölmüştü.

Eliyle ağzını kapatan Lissa, tek kelime etmeden iri gözlerle bakıyordu.

"Orospu çocuğu," diye küfrettim. Sonra hiç tereddüt etmeden, bir dal aldım ve tüylü cesedi kenara ittim. Sonra da ölü kuşun mikroplarını düşünmeden eşyalarımı toplamaya başladım. "Neden bunlar... Liss!"

Uzanıp onu yakaladım ve kenara çektim. Yere eğilmişti ve elini güvercine doğru uzatıyordu. Ne yapmak üzere olduğunu farkında olmadığını biliyordum. İçgüdüğü o kadar güçlüydü ki kendiliğinden hareket ediyor gibiydi.

"Lissa," dedim ona daha sıkı sarılarak. Hala kuşa doğru eğiliyordu. "Yapma. Sakın yapma."

"Onu kurtarabilirim."

"Hayır, kurtaramazsın. Söz vermiştin unuttun mu? Bazı şeyler ölü kalmak zorundadır. Hayvanı kendi haline bırak," dedim. Hala gerilim hissettiğimden yalvarmaya devam ettim. "Lütfen Liss. Söz vermiştin. Hiçbir şeyi iyileştirmeyecektin. Bir daha yapmayacağına dair bana söz vermiştin."

Bir süre sonra, elinin rahatladığını ve vücudunun gevşediğini hissettim. "Bundan nefret ediyorum Rose. Bütün bunlardan nefret ediyorum."

Natalie, kendisini bekleyen iğrenç manzaradan habersiz yanımıza doğru geliyordu.

"Hey napıyorsunuz... Aman Tanrım!" diye ciyakladı güvercini görünce. "Bu da ne böyle?"

Lissa'nın ayağa kalkmasına yardım ettim. "Bir eee... Eşek şakası daha."

"O... Ölmüş mü?" dedi yüzünü tiksintiyle buruşturarak.

"Evet."

Sıkıntımızı anlayan Natalie, ikimize de baktı ve "Başka bir sorun mu var?" dedi.

"Yok bir şey," dedim ve Lissa'ya çantasını uzattım. "Sa-dece hasta ruhlu bir manyağın şakası ve Kirova'ya bu durumu haber vereceğim."

Natalie, yeşile dönmüş yüzüyle arkasını döndü. "Neden sana böyle şakalar yapıyor? Bu çok korkunç"

Lissa ile bakiştık.

"Hiç fikrim yok," dedim Ancak Kirova'nın ofisine doğru yürürken bunu ben de merak etmeye başlamıştım.

Tilkiyi bulduğumuzda, Lissa birisinin kuzgun hikayesini bildiğini çıtlatmıştı. O zaman inanmamıştım. O gece ormanda yalnızdık ve Bayan Karp'ın da birilerine söylemesine imkan yoktu. Ancak ya biri gerçekten gördüyse? Ya birisi bu cinayetleri, Lissa'yı korkutmak için değil de hayvanı tekrar iyileştirip iyileştirmeyeceğini görmek için işliyorsa? Tavşanın yanında bulunan notta, Ne olduğunu biliyorum, yazıyordu.

Bunları Lissa'ya söylemedim çünkü kaldırabileceğinden daha fazla komplo teorim vardı. Ayrıca da, onu ertesi gün gördüğümde, başka haberler nedeniyle güvercin olayını

unuttuğunu gördüm. Kirova, haftasonu onlarla gitmeme izin vermişti. Alışveriş fikri, pek çok karanlığı, hatta hayvan cinayetini bile aydınlatabilirdi ve endişelerimi bir kenara bıraktı.

Ancak gitme vakti geldiğinde, zincirlerimin de benimle geleceğini gördüm.

"Müdür Kirova, buraya geldiğinden beri çok iyi davrandığını düşünüyor," dedi Dimitri.

"Bay Nagy'nin sınıfında kavga çıkarmak dışında mı?"

"O konu için seni suçlamıyor. En azından tamamen. Senin bir molaya ihtiyacın olduğuna ikna ettim... Bunu da bir eğitim egzersizi olarak kullanabileceğini de söyledim."

"Eğitim egzersizi mi?"

Bizi bekleyenlerin yanına doğru giderken bana kısa bir açıklama yaptı. Her zamanki gibi hasta olan Victor Dashkov, gardiyanları ile bekliyordu ve Natalie de yanına doğru gidiyordu. Victor gülümsedi ve dikkatle sarıldı. Sonra da şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu. Krizin geçmesini bekleyen Natalie'nin gözleri endişeyle açılmıştı.

Victor bize eşlik edecek kadar iyi olduğunu iddia ediyordu ve gücüne hayran kalsam da, bir avuç genç kız ile birlikte alışveriş giderek kendisini zorlayacağını düşünüyordum.

Büyük bir okul aracıyla Missoula'ya iki saat süren bir yolculuk yaptık. Gündoğumundan hemen sonra yola çıkmıştık. Pek çok Moroi, insanlardan ayrı yaşıyordu ancak insanlarla birlikte yaşayan da vardı. İnsanlara ait alışveriş mer-

kezine gidildiğinde, çalışma saatlerine uymak gerekiyordu. Aracın arka pencereleri, ışığı filtrelemesi için renkli camdan yapılmıştı ve vampirleri koruyordu.

Dokuz kişiydik. Lissa, Victor, Natalie, Camille, Dimitri, ben ve üç gardiyan. Gardiyanlardan ikisi, Ben ve Spiridon, sürekli Victor ile birlikte seyahat ederdi. Üçüncüsü ise okulun gardiyanıydı. Okula döndüğüm ilk gün beni aşağılayan piç Stan.

"Camille ve Natalie'nin henüz kişisel gardiyanı yok," diye Dimitri açıklama yaptı. "İkisi de ailelerinin gardiyanlarının koruması altında. Kampüsten ayrıldıkları için bir okul gardiyanı onlara eşlik etmek zorunda bu gardiyan da Stan. Ben, Lissa'nın atanmış gardiyanı olduğum için geliyorum. Onun yaşındaki çoğu kızın henüz kişisel gardiyanı yok ancak şartlar gereği Lissa bir istisna."

Aracın arkasında Dimitri ve Spiridon ile birlikte otuyordum böylece gardiyanlık erdemlerini 'eğitim egzersizinin' bir bölümü olarak benimle paylaşıyorlardı. Ben ve Stan ise ön taraftaydı. Diğerleri ise ortada oturuyordu. Lissa, Victor ile muhabbet ediyor ve son haberleri alıyordu. Kendinden büyük Kraliyet üyelerinin yanında kibar davranacak kadar eğitim almış Camille ise arada gülümsüyor ve başını sallıyordu. Diğer yandan Natalie, yalnız kaldığını hissettiğinden babasının dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ancak bunu başaramıyordu çünkü Victor, onun dırırlarına kulak asmamayı öğrenmişti.

Dimitri'ye döndüm. "Lissa'nın iki gardiyanı olması gerekiyor. Prens ve prenseslerin iki gardiyanı olur."

Spiridon, Dimitri ile aynı yaşıydı. Dik sarı saçları ve rahat tavırları vardı. Yunanca adına rağmen, ağır bir Güney aksanına sahipti. "Endişelenme, zamanı geldiğinde bir sürü gardiyanı olacak. Dimitri zaten gardiyanı. Gidişata göre sen de gardiyanı olacaksın. Bu yüzden bugün bizimlesin."

"Eğitim için," dedim.

"Evet. Dimitri'nin partneri olacaksın."

Muhtemelen Dimitri'nin ve benim haricinde kimsenin farketmediği komik bir sessizlik oldu. Dimitri ile bakiştık.

"Gardiyan partneri," diye düzeltti Dimitri gereksiz de olsa. Belki de diğer partnerlik konusu onun da aklındaydı.

"Evet," dedi Spiridon.

Çevresindeki gerilimden habersiz olan Spiridon, gardiyan çiftlerin nasıl çalıştığını anlatmaya devam etti. Ders kitaplarında yazarlar gibi, standart konulara değiniyordu ancak artık gerçek dünyada olduğum için kulağıma daha anlamlı geliyordu. Gardiyanlar, önem sırasına göre Moroi'lere atanırdı. Bir gardiyan, hedefe yakın dururdu; diğeri ise geride kalır ve sürekli çevreyi gözlerdi. Bu pozisyonlara, yakın ve uzak koruma adı verilirdi.

"Sen muhtemelen yakın koruma olacaksın," dedi Dimitri. "Hem kızsın hem de prensesle aynı yaştasın. Dikkat çekmeden yanında kolayca gezebilirsin."

"Ve gözlerimi de ondan bir an olsun ayırmam," dedim.

"Tabii senden de."

Spiridon kahkaha attı ve dirseğiyle Dimitri'yi dürttü. "Gerçekten parlak bir öğrencin var. Ona kazık verdin mi?"

"Hayır. Daha hazır değil."

"Birisi nasıl kullanacağını öğrettiği anda hazır olacağım," dedim. Araçtaki bütün gardiyanların kazıklarının olduğunu ve kazığı saklamak için silah taşıdıklarını biliyordum.

"Kazığı kullanmayı bilmekten daha fazlası var," dedi Dimitri yaşlı ve bilge tavrıyla. "Düşmanlarını zapt etmek zorundasın ve onları öldürmeye kendini hazırlamalısın."

"Onları neden öldüremeyeyim ki?"

"Pek çok Strigoi, bilinçli olarak dönüşüme uğramış Moroi'dir. Aralarında zorla dönüştürülmüş Moroi ve Dampirler de vardır. Hiç farketmez. Düşmanını tanıyıp olma ihtimalin çok yüksek. Eskiden tanıdığın birini kolayca öldürebilir misin?"

Yolculuk her geçen dakika sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Sanırım. Öldürmek zorundayım değil mi? Onlar ve Lissa arasında seçim..."

"Gene de bir an tereddüt edebilirsin," dedi Dimitri. "Ve bu tereddüt de ölümüne neden olabilir. Ve Lissa'nın."

"Peki nasıl oluyor da siz hiç tereddüt etmiyorsunuz?"

"Kendine sürekli, karşıdakinin, tanıdığın kişinin aynısı olmadığını hatırlatmak zorundasın. Artık karanlık ve anlaşılmazlar. Doğal olmayan yaratığa dönüştü hepsi. Geçmişte olan bağları koparmak ve doğru olanı yapmak zorundasın. Eğer eski benliklerinden tek bir zerre kalsa, bu yaptığına minnettar olurlar."

"Onları öldürdüğüm için mi minnettar olacaklar?"

"Birisi seni Strigoi'ye dönüştürse sen ne isterdin?" diye sordu.

Bu soruya nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Dimitri, gözlerini benden ayırmadan konuşmaya devam etti.

"İsteğin dışında Strigoi'ye dönüştürüleceğini bilsen sen ne isterdin? Eski ahlaki değerlerinin hepsini, doğru yanlış kavramını kaybedeceğini bilseydin ne isterdin? Hayatının geri kalanını, yani sonsuz hayatını, masum insanları öldürerek geçireceğini bilsen ne hissederdin? İsteğin ne olurdu?"

İçeride tedirgin edici bir sessizlik vardı. Dimitri'ye bakarken ve sorusunun yükünü hissederken, aniden dış görünüşü hariç aramızdaki çekimin nedenini anladım.

Gardiyanlığı, hayata ve ölüme dair bütün sonuçlarıyla bu kadar ciddiye alan hiç kimseye rastlamamıştım. Benim yaşıtım olan hiç kimse henüz bu bilinçte değildi; Mason neden partide bir türlü rahatlayamayıp içki içmediğini anlamamıştı. Dimitri, görevimi, benden büyük gardiyanlara göre daha fazla üstlendiğini söylemişti ama bu benden büyük gardiyanların bu kadar çok ölüm ve tehlike gördükten sonra neden gevşek davrandığını anlayamamıştım. Ancak o anda, Dimitri'nin çok haklı olduğunu ve hayat ve ölümün, iyi ve kötünün nasıl kol kola gezdiğini bildiğimi farkettim.

Evet haklıydı. Zaman zaman yalnız kalıyorduk. 'Eğlenceye' bir süre ara vermemiz gerekebiliyordu. İstedikimiz, planladığımız hayatı yaşayamama ihtimali vardı ama sistem bu şekilde işlemek zorundaydı. Birbirimizi anlıyorduk ve

korumamız gereken insanlar olduğu konusunda da hemfikiridik. Hayatımız asla kolay olmayacaktı.

Ve böyle bir karar vermek için sadece bir bölümüydü. "Eğer Strigoi olursam... Birinin beni öldürmesini isterdim."

"Ben de," dedi sessizce. Az önce benim yaşadığım farkındalığın aynısını yaşadığını farkettilim. Aramızdaki bağ onun için de çok barizdi.

"Bu bana, Mikhail'in Sonya'yı kovalamasını anımsatıyor," diye mırıldandı Victor düşünceyle.

"Mikhail'le Sonya kim?" diye sordu Lissa.

Victor şaşırılmış göründü. "Tanıdığını sanıyordum Sonya Karp."

"Sonya Kar... Bayan Karp mı? Ne olmuş ona?" diye sor-du ve önce bana sonra tekrar amcasına baktı.

"O... Strigoi oldu," dedi Lissa'nın gözlerine bakmadan. "Kendi isteğiyle."

Lissa'nın bunu günün birinde öğreneceğini biliyordum. Bu, Bayan Karp efsanesinin son bölümüydü ama bu sırrı kendime saklamıştım çünkü çok endişeleniyordum. Lissa'nın yüzünden ve bağdan önce tam anlamıyla bir şok geçti. Sonra da bu bilgiyi ondan sakladığımı farkedince daha da şaşırdı.

"Ama Mikhail'in kim olduğunu bilmiyorum," diye ekledim.

"Mikhail Tanner," dedi Spiridon.

"Ah! Gardiyan Tanner. Biz gitmeden önce buradaydı," dedim ve kaşlarını çatıttım. "Neden Bayan Karp'ı takip ediyordunuz?"

"Öldürmek için," dedi Dimitri duyusuz bir sesle. "İkisi, aşıktı."

Bütün Strigoi hikayesi benim için yeni bir boyut kazanmıştı. Savaşın sıcağında bir Strigoi ile karşılaşmakta anormal bir şey yoktu. Ancak birisini... aşık olduğun birini öldürmek için kasıtlı aramak... Teknik olarak doğru olsa bile, bunu yapabilir miydim bilmiyordum.

"Belki de artık konuyu değiştirmeliyiz," dedi Victor kirbarca. "Bugün üzücü konular hakkında konuşmak için uygun bir gün değil."

Alışveriş merkezine ulaşınca hepimiz rahatladık. Koruma görevime bürünerek mağazalar arasında dolaşırken ve son moda kıyafetlere bakarken Lissa'nın yanından bir an olsun ayrılmadım. Tekrar insanların arasında olmak çok güzeldi. Lissa ile sadece eğlenmek için, Akademi'nin çapraşık politikalarından uzak bir şeyler yapmak da çok keyifliydi. Aynı, birlikte vakit geçirmeyi özlediğim, eski günlerdeki gibiydi. En iyi arkadaşımı çok özlemiştim.

Kasım ortasında olmamıza rağmen, alışveriş merkezi çoktan tatil dekorasyonu ile süslenmişti. Mesleğimi çok sevdiğimi de anlamıştım. İşin doğrusu, diğer gardiyanların, küçük ve havalı iletişim cihazlarıyla sürekli iletişim halinde olduklarını görünce kendimi biraz dışlanmış hissetmişim. Dimitri'ye rahatsızlığımı söyleyince bana, cihazım olmadan her şeyi daha iyi öğrenebileceğimi söyledi. Eğer Lissa'yı eski moda yöntemlerle koruyabilirsem, her şeyin üstesinden gelebilirdim.

Victor ve Spiridon bizimleydi, Dimitri ve Ben ise, çevremizde dolanıyor ve bir avuç genç kızı takip eden sapıklar gibi görünmemeye çalışıyorlardı.

"Bu tam sana göre," dedi Lissa, Macy'nin dükkanında. Dantellerle işlenmiş dekolte bir üstlük göstererek. "Sana bunu alacağım."

Kıyafete özlemle baktım ve kendimi içinde hayal ettim. Sonra Dimitri ile kurduğum düzenli göz temasından sonra başımı sallayıp uzattım. "Kış geliyor. Bununla üşürüm."

"Eskiden soğuk seni korkutmazdı."

Sonra omuz silkti ve kıyafeti askısına astı. Camille ile birlikte sonu gelmeyen kıyafetler deniyorlardı. Neyse ki, oldukça yüklü bir maaş almışlardı ve kıyafetlerin ücretleri onları ilgilendirmiyordu. Lissa, beğendiğim her şeyi alabileceğimi söyledi. Hayatımız boyunca birbirimize karşı hep cömert davranmıştık ve teklifini hiç tereddüt etmeden kabul ettim. Ancak seçimlerim onu şaşırtmıştı.

"Üç tane termal tişört ve kapüşonlu üst aldın," dedi BCBG kotları arasında seçim yapmaya çalışarak. "Çok sıkıcı bir zevkin var."

"Hey, neden biraz açık saçık üstlükler almıyorsun?" dedi sonra da.

"Onları giyen ben olmuyorum ki."

"Çok teşekkür ederim."

"Ne demek istediğimi anladın. Saçlarını bile topluyorsun artık."

Bu doğrudu. Dimitri'nin tavsiyesini dinlemiş ve saçlarımı büyük bir topuzla toplamıştım. Beni gördüğünde de, ko-

caman bir gülücük kazanmıştım. Eğer molnija işaretlerim olsaydı, kolayca görülebilirdi.

Etrafıma baktım ve kimsenin bizi duymayacağına emin oldum. Bağdan gelen duygular sıkıntılı konuları haber veriyordu.

"Demek Bayan Karp'ı biliyordun."

"Evet. Gittikten yaklaşık bir ay sonra öğrendim."

Lissa, iki tane işlemeli kot pantolonu koluna attı ve bana bakmadan, "Neden söylemedin?" dedi.

"Bilmene gerek yoktu."

"Bunu kaldıramayacağımı mı düşündün?"

Yüzümde bomboş bir ifade vardı. Ona baktım, zihnim zamanda geriye yolculuk yapmıştı. İki yıl öncesine gitmiştim. Wade'in odasına verdiğim sözde zarar yüzünden hapis cezamın ikinci günündeydim. O gün, bir kraliyet grubu okulu ziyaret edecekti. O resepsiyona da katılmama izin verilmişti ancak herhangi bir şey 'denememem' için ağır bir gözetim altındaydım.

İki gardiyan bana eşlik ediyordu ve yolda birbirleriyle sessizce konuşuyordu.

"Nereye gittiğini bilen var mı?"

"Hayır ama peşindeler... Ama işte nasıl olduğunu sen de bilirsin."

"Ondan böyle bir şey kesinlikle beklemezdim. Hiç öyle birine benzemiyordu."

"Evet ben de. Sonya tam bir kaçık. Son zamanlara doğru ne kadar vahşileştiğini gördün mü? Her şey beklenirdi ondan."

Sıkıntı içinde yürürken kafamı kaldırdım.
"Sonya? Bayan Karp'tan mı bahsediyorsunuz?" diye sordum. "Birisini mi öldürdü?"

İki gardiyan bakıştı. Sonunda bir tanesi, "Strigoi oldu, Rose," dedi.

Durup baktım. "Bayan Karp mı? Hayır... Olamaz... O..."
"Korkarım doğru," diye yanıt verdi diğeri. "Ama... Bunu kimseye söyleme. Bu olay tam bir trajedi. Okul dedikodusu haline gelmesin."

Gecenin kalanını şaşkınlık içinde geçirdim. Bayan Karp. Kaçık Karp. Strigoi olmak için birini öldürmüştü. Buna gerçekten inanamıyordum.

Resepsiyon sona erdiğinde, gardiyanların yanından sızdım ve Lissa ile kıymetli birkaç dakika geçirdim. Bağ, o kadar güçlenmişti ki ne kadar üzgün olduğunu bilmek için yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Sorun nedir?" diye sordum. Salonun hemen dışında, bir köşede duruyorduk.

Gözleri boş boş bakıyordu. Başının ağrıdığını hissediyordum çünkü ağnsı bana da geçmişti. "Ben... Bilmiyorum. Kendimi kötü hissediyorum. Sanlı takip ediliyor gibiyim, sürekli dikkatli olmam lazım gibi geliyor."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Takip edildiğini zannetmiyordum ama Bayan Karp da aynı şeyi söylerdi. Sürekli paranoyaktı. "Muhtemelen bir şey yoktur," dedim hafifçe.

"Muhtemelen," dedi. Sonra gözleri aniden kısıldı. "Ama Wade bir türlü susmuyor. Olanlar hakkında çenesini kapat-

mıyor. Senin hakkında söylediklerini bir duysan inanamazsın," dedi.

Aslında inanırdım ama umrumda değildi. "Onu unut. Çok da önemli değil."

"Ondan nefret ediyorum," dedi. Sesi hiç alışıık olmadığı kadar keskindi. "Yardım fonu için onunla aynı komitedeyim ve her gün o şişko ağzından çıkanları duymaktan ve yürüyen bütün dişilere asılmasını görmekten nefret ediyorum. Onun yaptığı bir şey için cezalandırılan sen olmamalısn. Bunu ödemek zorunda."

Ağzım kurudu. "Sorun değil... Ben umursamıyorum. Lütfen sakinleş Liss."

"Ben umursuyorum," diye çıkıştı öfkmesini bana yönelterek. "Keşke icabına bakmamın bir yolu olsa. Seni üzdüğü gibi, onu da üzmenin bir yolu olsa," dedi ve ellerini arkasına koyarak ileri geri yürümeye başladı. Adımları sert ve amaca yönelikti.

İçinde öfke ve kızgınlık kaymıyordu. Bağdan bunu hissedebiliyordum. Fırtınadan farksızdı ve beni çok korkutuyordu. Lissa'nın ne yapacağını bir türlü bilemediğı, belirsizlik ve tedirginlik vardı ama deliler gibi bir şey yapmak istiyordu. Herhangi bir şey. Aklıma, beysbol sopalı gece geldi. Sonra Bayan Karp'ı düşündüm. Bayan Karp Strigoi oldu, Rose.

Hayatımda Wade'in odasında Lissa'yı gördüğümde korktuğum kadar hiç korkmamıştım. Kuzgunu iyileştirirken gördüğümde bile bu kadar dehşete düştüğümü hatırlamıyordum.

dum. Muhtemelen gardiyanların beni yakalamasından bile korkunçtu. Çünkü o zamanlar, en iyi arkadaşımı tanımıyordum. Neler yapabileceğini bilmiyordum. Bir yıl önce, birisi onun Strigoi olmak istediğini söylese kahkaha atardım ancak gene bir yıl önce, birisi Lissa'nın bileklerini keseceğini söylese ve birisine yaptığı bir şeyi 'ödeteceğini' söylese de kahkaha atardım.

O anda, imkansızı yapabileceğine inanmışım ve bunu önlemek zorundaydım. Kurtar onu. Benliğinden onu kurtar.

"Gidiyoruz," dedim kolundan tutup götürerek. "Şimdi."

Bir anlığına şaşkınlığın yerini öfke aldı. "Ne demek istiyorsun? Ormana ya da başka bir yere mi gitmek istiyorsun?"

Yanıt vermedim. Tavırlarımdan veya söylediklerimden şaşırıldığı belliydi çünkü dışarı çıkıp ziyaretçilerin otoparkından geçip kampus dışına doğru giderken bana hiçbir şey sormamıştı. Otopark, o gece gelen ziyaretçilerin arabalarıyla doluydu. Bir tane büyük Lincoln Town Arabası vardı ve arabayı çalıştıran şoförü izledim.

"Birisi erkenden gidiyor," dedim çalı yığınının arkasından bakarak. Arkamıza baktım, bizi takip eden yoktu. "Her an peşimize düşebilirler," dedim.

Lissa neler olduğunu anladı. "Gidiyoruz derken... Hayır. Rose Akademi'den gidemeyiz. Bahçelerden ve kontrol noktalarından geçmemize imkan yok."

"Biz geçmeyeceğiz," dedim sertçe. "O geçecek."

"Ama bize neden yardım etsin ki?"

Derin bir nefes aldım, denize düşen yılanı sarılır hesabı, "Wade'e o kadar şeyi nasıl yaptırдың?" diye sordum.

İrkilse de başını salladı.

"Aynı şeyi gene yapmanı istiyorum. O herifin yanına git ve bizi bagaja saklamasını söyle."

Lissa'dan şaşkınlık ve korku akıyordu. Hiçbir şey anlamamış ve çok korkmuştu. Zaten, iyileştirme olayından, çalkantılı ruh halinden ve Wade olayından beri uzun süredir korku içindeydi. Çok hassas bir dönemdeydi ve ikimizin de anlamadığı bir sınırdan gidip geliyordu. Ancak her şeyin ötesinde, bana güveniyordu. Onun güvenliğini sağlayacağıma dair inancı tamdı.

"Pekala," dedi. Adama doğru birkaç adım gidip bana baktı. "Neden? Neden bunu yapıyoruz?"

Lissa'nın öfkesini ve Wade'den intikam almak için bir şey yapma arzusunu düşündüm. Ve güzel ama dengesiz Bayan Karp'ın Strigoi olmasını düşündüm. "Her şeyi iyiliğin için yapıyorum," dedim. "Bu kadarını bilmen yeter."

Missoula'daki alışveriş merkezinde, son moda kıyafetler arasında dururken Lissa tekrardan, "Neden bana söylemedin?" dedi.

"Bilmene gerek yoktu," diye tekrarladım.

Giyinme kabinine doğru ilerlerken hala fısıltıyla konuşuyordu. "Kendimi kaybedeceğimden korktun. Benim de Strigoi olacağımdan korktun değil mi?"

"Hayır. Hayır. Bu Bayan Karp'a özgü bir şey. Sen böyle bir şey yapmazsın."

"Aklımı kaçırırsam bile mi?"

"Hayır," dedim espri yapmaya çalışarak. "Aklını kaçırınca yapacağın tek şey saçlarını kazımak ve otuz adet kedi bulup onlarla yaşamak."

Lissa'nın duyguları daha da karardı ama başka bir şey söylemedi. Giyinme kabininin dışında durup siyah elbisenin askısını çıkardı. Biraz olsun keyfi yerine gelmişti.

"Bu elbise senin için yaratılmış. Rahat kıyafetlere olan ilgini şu an umrumda değil."

Siyah kumaştan yapılmış ipek elbise straplez ve parlaktı. Boyu da dize kadar iniyordu ve çok seksiydi.

"Evet gerçekten tam bana göre," diye itiraf ettim. Elbiseye bakarken, onu satın almayı o kadar çok istedim ki göğsüm ağrıyordu. Bu, dünyayı değiştiren elbiseler gibiydi. Dinleri başlatan elbiselerdendi.

Lissa bana uygun bedeni buldu ve "Denesene," dedi.

Başımı salladım ve yerine koydum. "Yapamam. Bu elbise seni tehlikeye atar. Senin korkunç ölümüne geçecek kadar güzel bir elbise yok."

"O zaman denemeden alırsız," dedi ve elbiseyi satın aldı.

Gün devam ediyordu ama çok yorulmaya başlamıştım. Sürekli tetikte olmak ve çevreyi gözlemek aniden o kadar da eğlenceli gelmemeye başladı. Son durağımız olan mücevher dükkanına geldiğimizde memnun olmuştum.

"İşte geldik," dedi Lissa bana vitrini göstererek. "Bu kolye elbiseye çok yakışacak."

Kolyeye baktım. Altın ve elmastan yapılmış gül bir pan-

dant, ince altından ince bir zincire takılıydı. Elmas, çok çarpıcı görünüyordu.

"Güllerden nefret ediyorum."

Lissa, sadece tepkimi görmek için bana sürekli güllü şeyler alırdı. İsmim gül anlamına geldiği için de çok eğlenirdi. Ancak kolyenin fiyatını görünce, gülümsemesi yok oldu.

"Ah şuna bir bakın. Demek senin de bir limitin varmış," diye takıldım. "Çılgın gibi para harcamanın sonu geldi demek."

Victor ve Natalie'nin işlerini bitirmesini bekledik. Victor, Natalie'ye bir şeyler alıyordu ve Natalie mutluluktan kanat çıkarp gökyüzüne uçacak gibi duruyordu. Buna memnun olmuştum çünkü Natalie, biraz ilgi için deliriyordu ve Victor da satın aldığı pahalı hediyelerle açığını kapatıyordu.

Yorgun bir sessizlik içinde yola çıktık. Gündüz yapılan yolculuk nedeniyle uyku düzenimiz bozulmuştu. Dimitri'nin yanına oturmuş ve başımı koltuğa dayamıştım. Esnerken de kollarımızın birbirine değdiğini farkettim. Bu yakınlık ve temas neredeyse aramızda alev alev yanıyordu.

"Demek bir daha kıyafet bile deneyemeyeceğim öyle mi?" diye sordum sessizce diğerlerini uyandırmak istemiyordum. Victor ve gardiyanlar uyanıktı ama kızların hepsi uykuya dalmıştı.

"Görev başında değilken deneyebilirsin. Boş vakitlerin de alışverişe çıkarsın."

"Boş vakit bile istemiyorum ki. Her zaman Lissa ile ilgilenmek istiyorum," dedim ve tekrar esnedim. "O elbiseyi gördün mü?"

"Evet gördüm."

"Beğendin mi?"

Yanıt vermedi ama ben suskunluğunu evet olarak aldım.

"Eğer dansta onu giyersem ünümü tehlikeye atar mıyım?"

Konuştuğunda, sesi duyulamayacak kadar kısıktı. "Okulu tehlikeye atarsın."

Gülümsedim ve uykuya daldım.

Uyandığımda, başım omzundaydı. Uzun paltosu, üzerime battaniye gibi örtülmüştü. Araba durmuştu, okula gelmiştik. Paltosunu üzerimden attım ve peşinden indim. Aniden dinç ve mutlu hissetmiştim. Özgürlüğümün sona erecek olması çok kötüydü.

"Hapishaneye döndük," dedim ve içimi çektim Lissa'nın yanında yürürken. "Belki kalp krizi geçirirsen, bundan faydalanarak tekrar çıkarım."

"Elbiselerin olmadan mı?" dedi ve bana poşeti uzattı. Elimdeki poşetle sevinçten deliye döndüm. "Elbiseyi denemek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Tabii gitmeme izin çıkarsa. Kirova hala yeterince uslu olup olmadığını düşünüyor."

"Ona aldığın o sıkıcı tişörtleri göster. Komaya gireceğine eminim. Gör bak."

Kahkaha attım ve tahta sıralardan birinin üzerine atladım. Lissa'nın hemen arkasından yürümeye başladım. Sonuna geldiğimde de tekrar yere indim. "Tişörtlerim o kadar da sıkıcı değil."

"Bu yeni ve sorumluluk sahibi Rose ile ne yapacağımı bilmiyorum."

Başka bir sıranın üzerine daha çıktım. "O kadar da sorumluluk sahibi değilim."

"Hey," diye seslendi Spiridon. O ve grubun geri kalanı peşimizden geliyordu. "Hala görev basıdasın. Eğlenceye izin yok."

"Eğlenmiyoruz ki," diye seslendim sesindeki kahkahayı duyduğumda. "Yemin ederim... Kahretsin."

Üçüncü sıranın üzerindeydim ve ucuna gelmiştim. Kaslarımı gerdim ve atlamaya hazırlandım. Ancak atlarken ayaklarım benimle gelmedi. Kısa süre önce sert ve sağlam görünen tahta, ayağımın altından kaymıştı. Sanki kağıda dönüşmüş, aniden çözülmüştü. Ayağım içine geçti ve vücudumun geri kalanı başka bir yöne doğru gitmeye çalışırken, ayak bileklerim deliğe takıldı. Sıra, beni tutuyordu ve bir yandan ayaklarımı tutarken diğer yandan da vücudumu sallıyordu. Bileğim, zıt yöne doğru büküldü. Yere yapıştım. Tahtadan gelmediğine emin olduğum bir çatlama sesi duydum. Hayatımda yaşadığım en büyük acı, bedenime yayıldı.

Sonra bayıldım.

Gözümü açtığımda karşımda kliniğin beyaz ve sıkı-cı tavanı vardı. Moroi hastalarını sakinleştiren filtrelili bir ışık, üzerime parlıyordu. Kendimi bir ga-

rip hissettim, kafam karıştı ama canım hiç yanmıyordu.

"Rose."

Gelen ses, tenime değen ipek gibiydi. Kibar ve zengindi. Başımı çevirdiğimde, Dimitri'nin koyu renk gözleriyle karşılaştım. Yatağımın yanındaki sandalyede oturuyordu. Omuzlarına dökülen kahverengi saçları öne düşmüş ve yüzünü çerçeveliyordu.

"Hey," dedim sesim kurbağa gibi çıkıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Tuhaf. Halsiz gibiyim."

"Dr. Olendzki, ağrılarının için ilaç verdi. Seni buraya getirdiğimizde oldukça kötüydün."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum... Ne zamandır baygınum?"

"Birkaç saattir."

"İlaç gerçekten çok güçlü olmalı," dedim. Bazı ayrıntılar aklıma gelmeye başlamıştı. Tahta sırayı ve bileğimin takılmasını hatırladım. Daha sonrasını pek hatırlayamıyordum. Önce sıcak, sonra soğuk sonra tekrar sıcak hissediyordum. Sağlıklı ayağımın parmaklarını oynatmayı denedim. "Canım hiç yanmıyor."

Dimitri başını salladı. "Çok ciddi bir hasar yok," dedi.

Bileğimin kırılma sesini hatırladım. "Emin misin? Hatırlıyorum sanki... Bileğim... Hayır. O kırılan ses başka bir şeyden gelmiş olmalı." Oturmayı becerdim, böylece bileğime bakabilecektim. "Belki de sadece burkulmuştur."

Beni durdurmak için öne eğildi. "Dikkat et. Bileğin iyi olabilir ama hala çok bitkinsin."

Dikkatle yatağın kenarına kaydım ve bileğime baktım. Pantolonum kıvrılmıştı. Bileğim kırmızıydı ama morluk ya da yara izi yoktu.

"Tanrım, ne şanslıymışım. Eğer kırılısaydı çok uzun bir süre egzersizlerden uzak kalacaktım."

Gülümseyerek sandalyesine döndü. "Biliyorum. Seni taşıırken bunu tekrarlayıp durdun. Çok üzülmüştün."

"Sen... Beni sen mi taşıydın?"

"Sırayı kırıp ayağını serbest bıraktıktan sonra."

Neler kaçırmışım. Dimitri'nin beni kollarında taşımasını düşünmekten daha iyi bir şey varsa o da Dimitri'nin beni üzeri çıplakken kollarında taşımasıydı.

Sonra da durumun gerçekliği kafama dank etti.

"Bir sıra tarafından yenildim," diye inledim.

"Ne?"

"Bütün gün Lissa'yı korudum ve hayatta kaldım. Siz de çok iyi bir iş çıkardığımı söylediniz. Sonra buraya gelip acı kaderimle sıranın üzerinde buluştum." Ahhh. "Bunun ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? Bir de herkes gördü."

"Senin suçun değildi," dedi. "Kimse sıranın kırık olduğunu bilmiyordu, gayet sağlam görünüyordu."

"Olsun. Gene de normal bir insan gibi yoldan yürüme-
liydim. Diğer çıraklar benimle kim bilir nasıl dalga geçe-
cek."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Belki de hediyeler
keyfini yerine getirir."

Oturduğum yerde dikleştim. "Hediyeler mi?"

Gülümsemesi yok oldu ama bana üzerinde kağıt olan
küçük bir kutu uzattı.

"Bu, Prens Victor'dan."

Victor'un bana bir şey vermiş olmasından şaşırarak notu
okudum. Kalemle aceleyle karalanmış birkaç satır vardı sa-
dece.

Rose...

Düşmene rağmen çok ciddi yaralanmamana çok se-
vindim. Gerçekten bu bir mucize. Çok büyüğü bir haya-
tın var ve Vasilisa sana sahip olduğu için çok şanslı.

"Çok kibar bir davranış," dedim ve kutuyu açtım. İçinde-
ki görünce, "Vay canına, bu çok güzel," dedim.

Lissa'nın bana almak istediği ama fiyatından dolayı ala-
madığı gül şeklindeki kolyeydi. Kolyeyi aldım ve zincirini
elimden geçirdim. Pırlı pırlı, elmas kaplı gül havada asılı
kalmıştı.

"Bir geçmiş olsun hediyesine göre oldukça abartılı," de-
dim fiyatını hatırlayınca.

"Aslında bu kolyeyi, resmi gardiyan olarak ilk gününde
çok başarılı olduğun için aldı. Lissa ile de kolyeye baktığı-
nızı görmüş."

"Vay vay," diyebildim sadece. "O kadar da iyi bir iş çı-
kardığımı sanmıyorum."

"Bence çok iyiydin."

Sırıtarak kolyeyi tekrar kutuya koydum ve başucumdaki
masaya yerleştirdim. "Hediyeler demiştin değil mi? Birden
fazla mı hediye var?"

Yüksek sesle bir kahkaha attı ve sesi, okşama gibi bede-
nimi sardı. Tanrım, kahkahası çok güzeldi. "Bu da benden."

Bana küçük ve sade bir çanta uzattı. Şaşırarak ve heye-
canla açtım. En sevdiğim dudak parlarcısından vardı. Ona
defalarca, dudak parlarcımın bittiğini söylemişim ama bu
söylediğime dikkat ettiği hiç aklıma gelmemişti.

"Bunu nasıl aldın? Alışveriş merkezinde sürekli gözümün
önündeydin."

"Gardiyan sırrı."

"Bu ne için? İlk gün hediyesi mi?"

"Hayır," dedi sadece. "Böyle bir hediyeye mutlu olacağını düşündüm."

Hiç düşünmeden öne doğru eğildim ve ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

Sert duruşundan yola çıkarak onu hazırlıksız yakaladığını anladım. Ve evet... Ben de kendimi hazırlıksız yakalamıştım. Ancak Dimitri bir süre sonra rahatladı ve kollarını uzatıp belimi tuttu. O anda, öleceğimi zannettim.

"İyi olmana çok sevindim," dedi. Ağzı, neredeyse saçlarının içinde, kulağımın tam üzerindeydi. "Seni düşerken gördüğümde..."

"Zavallıya bak diye mi düşündün?"

"Düşündüğüm bu değildi."

Hafifçe geri çekildi ve bana daha dikkatle baktı. Hiçbir şey söylemedik. Gözleri o kadar karanlık ve derindi ki, içinde kaybolmak istiyordum. Gözlerine bakınca içim sıcacık oluyordu, sanki gözlerinde alevler yanıyor gibiydi. Yavaşça ve dikkatle, uzun parmakları elmacık kemiğimi okşamaya ve yüzümde dolaşmaya başladı. Tenime ilk dokunduğu anda yaprak gibi titredim. Bir tutam saçı parmağıma doladı, aynı spor salonunda yaptığı gibi.

Yutkunarak gözlerimi dudaklarına indirdim. Uzun zamandır onunla öpüşmenin nasıl olacağını düşünüyordum. Bunun düşüncesi bile heyecanlanmama neden oluyordu. Pek çok erkekle öpüşmüştüm ama üzerinde çok fazla düşünmemiştim. Başka bir erkeğin, hatta daha yaşlı bir erkeğin bile önemli olmasına gerek yoktu. Gene de, aramızda-

ki uzaklığı kapatıp dudaklarını dudaklarıma getirmesi fikri, dünyamın fırıl fırıl dönmesine neden oldu.

Kapı hafifçe çalındı ve aceleyle arkama yaslandım. Dr. Olendzki başını uzattı. "Konuştuğunuzu duydum. Nasılsın?"

Yanıma geldi ve beni yatağa yatırdı. Bileğime dokundu ve oynattı. Hasarın boyutunu anlamaya çalıştı ve işi bittiğinden başını salladı.

"Çok şanslısın. Buraya gelirken kopardığın onca gürültüden, bacağını kesmek zorunda kalacağımızı düşündüm. Sadece şoktan o kadar bağırдың demek," dedi ve bir adım geri çıktı. "Yarın için eğitimlerine ara vermeni öneriyorum ve şimdilik gidecek kadar iyisin."

Rahatlayarak içimi çektim. Hislerimi hatırlamıyordum ve bu kadar yaygara kopardığım için kendimden utanmıştım. Ancak o an için bileğimi kırdığımı ya da burktuğumu düşündüğümünden çok da haksız sayılmazdım. Burada kaybedecek hiç vaktim yoktu; sınavlara girmek ve baharda da mezun olmak zorundaydım.

Dr. Olendzki, gitmeme izin verdikten sonra odadan çıktı. Dimitri, diğer sandalyenin üzerinde duran ayakkabılarımı ve paltomu yerd. Ona bakınca, doktor girmeden önce olanları hatırlayıp vücudumda bir sıcaklık hissettim.

Ayakkabımın birini giyerken beni izledi. "Senin koruyucu meleğin var," dedi.

"Meleklerle inanmam," dedim ona. "Kendim için yapabileceklerime inanırım sadece."

"O zaman mükemmel bir vücudun var," dedi. Soru dolu bir bakışla kafamı kaldırdım. "Yani iyileşme bakımından. Kazayı duydum..." dedi.

Hangi kazadan bahsettiğini söylemedi ama bahsedebileceği tek bir kaza vardı. Bunun hakkında konuşmak aslında beni rahatsız ediyordu ama onunlayken her şeyi konuşabiliyordum.

"Herkes, ölmüş olmam gerektiğini düşünüyor," diye açıkladım. "Oturduğum koltuk ve arabanın ağaca çarpmasını düşününce ölmem çok mantıklı. Tek güvenli noktada oturan Lissa'ydı. İkimiz sadece birkaç sıyrıkla kazayı atlattık."

"Ve hala meleklere ve mucizelere inanmıyorsun öyle mi?"

"Hayır. Ben..."

Gerçekten de bu tam bir mucize. Çok büyüğü bir hayatın var...

Aniden, milyonlarca düşünce beynime hücum etti. Belki... Belki de gerçekten koruyucu meleğim vardı...

Dimitri, duygularımdaki ani değişimi farketti. "Sorun nedir?"

Zihnimle uzanarak bağı genişletmeye çalıştım ve ağrı kesici ilacın etkilerinden kurtulmaya çalıştım. Lissa'nın duygularından bazıları bana geliyordu. Endişeli ve üzgündü.

"Lissa nerede? Buraya geldi mi?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Seni buraya getirirken yanından bir an olsun ayrılmadı. Doktor gelene kadar da

yatağının başında bekledi. Yanında oturunca, sakinleşiyordun."

Aynı kaza gecesinde olduğu gibi.

Şimdi her şey mantıklı geliyordu. Hayatta kalmamam lazımdı. Herkes aynı şeyi söylemişti. Aslında yaralarımın gerçek boyutunu başka kim biliyordu ki? İç kanama, kırık kemikler. Hiç sorun değildi çünkü Lissa hepsini iyileştirmişti. Aynı, diğer her şeyi düzelttiği gibi. Bu yüzden gözümü açtığımda onu hemen yanı başımda buldum.

Muhtemelen, hastaneye gittiğimizde de bu yüzden bayılmıştı. Kazayı izleyen günlerde çok bitkindi ve depresyonu da başlamıştı. Ailesini kaybettiği için normal bir tepki gibi geliyordu ama şimdi beni iyileştirmesinin de etkili olup olmadığını merak etmiştim.

Zihnimi tekrar açarak Lissa'ya ulaşmaya çalıştım. Onu bulmam gerekiyordu. Eğer beni iyileştirdiyse, şu anda ne haldeydi kim bilir? Ruh hali ve büyüleri birbirine bağlıydı ve bu son yaptığı oldukça yoğun bir büyü olmalıydı.

İlaç, vücudumdan neredeyse çıkmıştı ve bir anda Lissa'nın içinde buldum kendimi. Bu kez, nedense çok kolay olmuştu. Duygulardan oluşan bir dalga beni karşıladı. Kabuslarının beni sarmasından bile kötüydü. Daha önce ondan böyle bir yoğunluk hiç hissetmemiştim.

Şapelin tavan arasında oturmuş ağlıyordu. Ancak tam olarak neden ağladığını da bilmiyordu. Benim zarar görmemden dolayı mutlu ve rahattı. Beni iyileştirebildiği için de memnundu. Aynı zamanda da hem bedenem hem de zihnim

kendisini çok zayıf hissediyordu. Sanki bir parçasını kaybetmiş gibi içten içe yanıyordu. Güçlerini kullandığından dolayı ona kızacağıını düşünüyordu. Ertesi gün okula gidip ailelerinin paralarını harcıyıp daha az güzel ve daha az popüler insanlarla dalga geçmekten başka hiçbir işi olmayan insanlarla iyi geçiniyor gibi görünmek fikrinden nefret ediyordu. Aaron ile dansa gidip hayran hayran ona bakmasına tahammül etmek de istemiyordu. Aaron için sadece arkadaşça duygular içinde olduğundan, onun dokunuşlarını da istemiyordu.

Bütün bunlar çok normal endişelerdi ama normal bir insana göre, Lissa'yı daha fazla yoruyordu. Düşüncelerini bir düzene sokamıyor ve ne yapacağıını da bilmiyordu.

"Sen iyi misin?"

Başını kaldırdı ve ıslak yanaklarına yapışmış saçlarını çekti. Christian, tavan arasının girişinde duruyordu. Merdivenlerden çıktığını duymamıştı. Kendi acısına gömülmüş haldeydi. Hem özlem hem de öfke dalgası hissetti.

"İyiyim," diye çıktı. Burnunu çekerek gözyaşlarını engellemeye çalıştı. Christian'ın onu zayıf görmesini istemiyordu.

Duvara yaslanan Christian, kollanını kavuşturdu ve anlaşmaz bir ifade takındı. "Sen... Biraz konuşmak ister misin?"

"Ah..." dedi Lissa ve sert bir kahkaha attı. "Şimdi mi konuşmak istiyorsun? Ben o kadar konuşmaya çalıştıktan sonra?"

"Bunu ben istemedim! Her şeyin nedeni Rose..."

Sustu. Adımı duyunca irkilmıştim. İşte şimdi mahvol-dum, diye düşündüm.

Lissa ayağa kalktı ve Christian'ın yanına gitti. "Rose'a ne olmuş?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi. Umursamaz yüz ifadesi derhal yerini almıştı. "Unut gitsin."

"Rose'a ne olmuş?" dedi ve bir adım daha yaklaştı. Öfkesine rağmen, ona karşı önleyemediği bir çekim duyuyordu. Sonra anladı. "Bunları sana o yaptırdı değil mi? Sana benimle bir daha konuşmamanı söyledi değil mi?"

Christian, soğuk soğuk ileri baktı. "Muhtemelen en iyisi buydu. Senin için işleri daha da berbat hale getiriyordum. Benimle ilişkin devam etse, muhtemelen şu anki konumunda olmazdın."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sence ne demek oluyor? Tanrım. İnsanlar bir sözünle ölmeye hazır, Majesteleri."

"Olayı çok dramatikleştiriyorsun."

"Öyle mi? Bütün gün, insanların ne yaptığını, ne düşündüğünü, ne giydiğini konuşurken duyuyorum. Onay verip vermeyeceğin, kimi sevdiğin, kimden nefret ettiğin herkesin dilinde. Herkes senin kuklan olmuş durumda."

"İşin aslı böyle değil. Ayrıca da bunu yapmak zorundaydım. Mia'yı..."

Christian, gözlerini devirdi ve "Mia'dan ne için intikam aldığını bile bilmiyorsun."

Lissa'nın öfkesi alevlendi. "Jesse ve Ralf'ın, Rose hakkın-da konuşmalarının suçlusu o! Her şeyi o ayarladı ve bunu yanına bırakamazdım."

"Rose sağlam bir kızdır. Bunun üstesinden gelebilirdi."

"Sen onu görmedin," dedi inatla. "Ağlıyordu."

"Ne olmuş? insanlar ağlar. Sen de ağlıyordun."

"Rose ağlamaz."

Lissa'ya döndü. Dudaklarında karanlık bir gülümseme vardı. "Daha önce siz ikiniz gibi kimseyi tanımadım. Birbiriniz hakkında sürekli endişeleniyorsunuz. Onu, o tuhaf gardiyanlığı yüzünden anlayabiliyorum ama senin de ondan farkın yok."

"O benim arkadaşım."

"Sanırım bu kadar basit. Bilemiyorum," dedi ve içini çekti. Bir an için düşünceli göründü ama sonra alaycı tavrına döndü. "Her neyse, demek Mia'dan, Rose'a yaptıkları için intikam aldın ama kaçırdığın bir nokta var. Mia, neden Rose'a böyle bir şey yaptı?"

Lissa kaşlarını çattı. "Çünkü beni ve Aaron'ı kıskanıyor-
du..."

"Bundan daha fazlası var Prenses. Neden kıskansın ki? Aaron zaten onundu. Seni aradan çıkarmak için saldırmasına gerek yoktu. Onunla olarak zaten yeterince büyük bir şov yapıyordun. Aynı senin şimdi yaptığın gibi," diye ekledi küçümseyerek.

"Pekala. Başka ne olabilir peki? Neden hayatımı mahvetmek istiyor? Ben ona hiçbir şey yapmadım. Yani bu olaylardan önce."

İleri doğru eğildi. Kristal mavisi gözleri içine işliyordu.

"Haklısın. Sen bir şey yapmadın ama erkek kardeşin yaptı."

Lissa bir adım geri çekildi. "Sen benim kardeşim hakkın-
da hiçbir şey bilmiyorsun."

"Mia'yı ortada bıraktığımı biliyorum."

"Kes. Yalanları bırak!"

"Yalan söylemiyorum. Tanrıya ya da kime inanıyorsan yemin edebilirim. Birinci sınıftayken, arada sırada Mia ile konuşurdum. Çok popüler değildi ama çok zekiydi. Hala da öyle. Kraliyet üyeleriyle birlikte pek çok komitede çalıştı. Hangisi bilmiyorum ama bunlardan birinde erkek kardeşinle tanıştı ve birlikte olmaya başladılar."

"Hayır. Öyle olsa ben bilirdim. Andre bana anlatırdı."

"Hiç kimseye anlatmadı. Mia'yı da kimseye söylememesi konusunda tembihledi. Mia'yı bunun romantik bir sır olacağı konusunda ikna ederken işin aslı, arkadaşlarından hiçbirinin, kraliyetten olmayan birinci sınıf öğrencisi ile seviştiğini bilmesini istememesiydi."

"Bunu sana Mia söylediyse, uydurduğuna eminim," dedi Lissa.

"Evet ama onu ağlarken gördüğüm için uydurduğuna sanmıyorum. Birkaç hafta sonra Andre ondan yoruldu ve onu terketti. Kendisi için çok genç olduğunu ve iyi bir aileden gelmeyen birisiyle ciddi düşünemediğini söyledi. Anladığım kadarıyla, Mia'ya çok da kaba davrandı. Daha sonra arkadaş kalmayı da kabul etmedi."

Lissa, Christian'ın yüzüne iyice yaklaştı. "Sen Andre'yi tanı-
mıyorsun bile! Böyle bir şeyi asla yapmaz."

"Onu sen de tanımıyorsun. Kızkardeşine nazik davran-
dığı konusunda hiç kuşum yok. Seni sevdiğine de emi-

nim. Ama okulda arkadaşlarıyla birlikteyken, kraliyet üyelerinin geri kalanı gibi aşağılıktı. Onu gördüm çünkü ben her şeyi görürüm. Hiç kimse seni farketmediğinde bu çok kolay."

Lissa ağlamaya başladı. Christian'a inanıp inanmayacağına karar veremiyordu. "Bu yüzden mi Mia benden nefret ediyor?"

"Evet. Kardeşin yüzünden senden nefret ediyor. Hem bu hem de kraliyetten olduğun için. Kendisini kraliyet üyeleri arasında güvende hissetmiyor bu nedenle de rütbe atlamak için çok çalışıyor ve onlarla arkadaş oluyor. Eski sevgilinle birlikte olması bir tesadüf olabilir, ama dönmen işleri daha da kötüleştirdi. Hem sevgilisini çalarak hem de ailesi hakkında gerçekleri açıklayarak gerçekten ona acı çektirmenin en iyi yolunu seçtiniz. İyi işti."

Lissa, içinde hafif bir suçluluk duygusu hissetti. "Gene de yalan söylediğini düşünüyorum."

"Pek çok kötü özelliğim olabilir ama yalancı değilim. O senin işin. Ve Rose'un."

"Biz yalan söylem..."

"İnsanların aileleri hakkında hikayeleri abartmak, benden nefret ettiğini söylemek, salak olduğunu düşündüğün insanlarla arkadaşlık etmek, hoşlanmadığın bir erkekle birlikte olmak... Bunlar ne?"

"Ondan hoşlanıyorum."

"Hoşlanıyor musun?"

"Evet."

"Anladım. Kocaman sarışın bir moronla çıkıp onun aptal şakalarına gülmek hoşlanmak mı?"

Durup dururken, eğildi ve Lissa'yı öptü. Sıcak, hızlı ve tutkuluydu. Christian'ın içinde uzun süredir sakladığı öfke, arzu ve özlemin aniden boşalması gibiydi. Lissa daha önce kimse tarafından böyle öpülmemişti. Bu öpücüğe karşılık verdiğini düşündüm. Christian, Lissa'ya, Aaron veya bir başkasından daha fazla yaşadığını hissettirmişti.

Christian, öpüşmeyi bıraktı ama suratları dip dibeydi.

"İşte hoşlandığın birisiyle böyle öpüşürsün."

Lissa'nın kalbi hem öfke hem de arzudan deli gibi çarpıyordu. "Pekala. Senden hoşlanıyorum diyelim. Ancak Mia'nın ve senin Andre hakkında yalan söylediğinizi düşünüyorum. Aaron da böyle kelime oyunları asla yapmaz."

"Çünkü Aaron'm birden fazla heceli sözcükler kullanmasına gerek yok."

Lissa geri çekildi. "Git. Benden uzak dur."

Christian çevresine bakındı. "Beni buradan atamazsın. İkimiz de anlaşmayı imzaladık."

"Çık. Dışarı çık!" diye bağırdı Lissa. "Senden nefret ediyorum!"

Christian eğildi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi ve son bir karanlık bakışla tavan arasını terketti.

Lissa dizüstü çöktü ve bir süredir tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Onu tam olarak neyin üzdüğünü pek anlamamıştı. Jesse olayında olduğu gibi, beni üzen şeyleri de Tanrı bilirdi ama ben Lissa gibi etkilenmezdim. Lissa'nın

acıları içinde dönüp duruyor ve beynini dövüyordu. Andre hakkındaki hikayeler, Mia'nın nefreti, Christian'ın öpücüğü, beni iyileştirmesi... Gerçek bir depresyonun nasıl olduğunu anlamıştım. Delirmenin ne olduğunu da...

Kendi acısında boğulan Lissa, verebileceği tek kararı verdi. Yapabileceği tek şey, bütün bu duyguları başka bir yere yöneltmekti. Cüzdanını açtı ve yanından hiç ayırmadığı küçük jileti çıkardı...

Son derece düzgün çizgilerle sol kolunu kesip beyaz tene üzerinde akan kanı izlemesini midem bulanarak hissettim. Her zaman olduğu gibi, damarlardan uzak durmuştum ama şimdi bu kesikler daha derindi ve çok acıyordu. Gene de devam etti. Fiziksel acıya odaklanmak, zihinsel acıdan uzaklaşmasını sağlamıştı, böylece tekrar kontrolü ele geçirebilirdi.

Tozlu zemin üzerine kan damlıyordu ve başı dönmeye başladı. Kendi kanını görmek onu etkilemişti. Hayatı boyunca bir sürü insandan kan almıştı. Benden ve besleyicilerden kan içmişti ama şimdi sızan kendi kanıydı. Sinirli bir kıkırdamayla, bunun çok komik olduğunu düşündü. Belki kanını akıtarak şimdiye kadar aldıklarını iade ediyordu. Belki de herkesin saplantılı bir halde peşinde olduğu kutsal Dragomir kanını boşa harcıyordu.

Aklının içinde yol bulmaya çalışmıştım ama şimdi de dışarı çıkamıyordum. Duyguları şimdi beni sarıp sarmalamıştı. Çok yoğun ve çok güçlüydüler ama kaçmak zorundaydım. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Onu durdurmak

zorundaydım. Bu kadar kan kaybetmeyi kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Birine durumu haber vermenin zamanı gelmişti.

En sonunda koparak kendimi tekrar klinikte buldum. Dimitri'nin elleri üzerimdeydi ve dikkatimi çekmek için arka arkaya adımı söyleyerek beni sarsıyordu. Dr. Olendzki de arkasında duruyordu. Yüzü karanlık ve endişeliydi.

Dimitri'ye baktım. Benim için çok endişelendiği her halden belliydi. Christian bana, yardım bulmamı ve Lissa hakkında güvendiğim biriyle konuşmamı söylemişti. Bu tavsiyesini umursamamıştım çünkü Lissa dışında güvenebileceğim kimse yoktu. Ama şimdi Dimitri'ye bakarken, paylaştığımız anlayışı düşününce, birine daha güvenebildiğimi farkettim.

Konuşurken sesim çatlamıştı. "Lissa'nın nerede olduğunu biliyorum. Ona yardım etmek zorundayız."

En sonunda bana bunu yaptıran neydi söylemesi zor. Çok uzun süredir pek çok sır saklıyordum ve böylece Lissa'yı en iyi biçimde koruduğumu düşünüyordum.

Ancak kendini kesmesini saklamak onu korumak olmazdı. Onu durduramamıştım ve gerçekten de bu işe başlamasının benim suçum olup olmadığını merak ediyordum. Beni kazada iyileştirmeden önce böyle olaylar hiç yaşanmamıştı. Beni yaralı bıraksaydı ne olacaktı? Belki kendi kendime iyileşecektim. Belki de Lissa bugün gayet iyi olacaktı.

Dimitri, Alberta'yı çağırma gittiğinde klinikte kaldım. Lissa'nın nerede olduğunu söylediğimde bir an olsun duraksamamıştı. Lissa'nın tehlikede olduğunu söyler söylemez odadan çıkmıştı.

O andan sonra olanlar, ağır çekim bir kabus gibiydi. Beklerken dakikalar geçmek bilmedi. Sonunda Dimitri, kendinden geçmiş Lissa ile döndüğünde klinikte bir telaş

yaşandı ve herkes beni uzak tutmak istiyordu. Çok fazla kan kaybetmişti ve derhal bir besleyici çağrılmasına rağmen, kan içmesi için onu ayıltmaya çalışmak çok zordu. Benim ziyaretim için uygun olacak kadar düzelmesi, Akademi gecesinin yarısını buldu.

"Bu doğru mu?" diye sordu odaya girdiğimde. Yatakta yatıyordu ve bilekleri bandajla sarılıydı. Ona kan verildiğini biliyordum ama gözüme hala soluk görünüyordu. "Senin söylediğini duydum. Onlara sen haber vermişsin."

"Bunu yapmak zorundaydım," dedim çok yaklaşımaya korkarak. "Liss... Şimdiye kadar kendini hiç bu kadar kötü kesmemiştin. Ve beni iyileştirdikten sonra... ve Christian ile olanlardan sonra... Bununla başa çıkamazdın. Yardıma ihtiyacın vardı."

Gözlerini kapadı. "Christian'ı biliyorsun demek. Tabii ki bilirsin. Bilmediğin hiçbir şey yok ki." -

"Özür dilerim. Ben sadece yardım etmek istemiştim."

"Bayan Karp'ın söylediklerine ne oldu? Bunun sır olarak kalmasını söylemedi mi?"

"O diğer konulardan bahsediyordu. Kendini kesmeden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Peki ya onlara 'diğer konuları' söyledin mi?"

Başımı salladım. "Henüz değil."

Buz gibi sözlerle bana döndü. "Henüz demek. Ama zamanı gelince söyleyeceksin."

"Söylemek zorundayım. Diğer insanları iyileştirebilirsin... Ancak kendini öldürüyorsun."

"Ben seni iyileştirdim."

"Eninde sonunda iyileşecektim. Bileğim zaman içinde düzelecekti. Senin yaşadığın zarar karşısında hiç önemli değil. Ve sanırım nasıl başladığını da biliyorum... Beni ilk iyileştirdiğinde..."

Kaza hakkında birleştirdiğim parçaları ve güçlerinin ve depresyonunun kazadan sonra başladığını anlattım. Aynı zamanda, aramızdaki bağın da kazadan sonra geliştiğini söyledim. Gerçi ben bile hala bunun nedenini anlamıyordum.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama bizi aşıyor. Birisinin yardımına ihtiyacımız var."

"Beni buradan götürürler," dedi düz bir sesle. "Aynı Bryan Karp gibi."

"Bence sana yardım etmeye çalışırlar. Herkes gerçekten çok korktu Liss. Bunu senin için yaptım. İyi olmanı istiyorum."

Kafasını çevirdi ve "Dışarı çık Rose," dedi.

Çıktım.

Her gün düzenli olarak gelip danışmanla konuşması şartıyla, ertesi gün taburcu edildi. Dimitri bana, depresyonuna yardım amacıyla bir ilaç tedavisi planlandığını da söyledi. İlaç kullanma taraftarı değildim ama ona yardım edecek her şeyi memnuniyetle karşılıyordum.

Ne yazık ki, astım krizi için ikinci sınıflardan birisi kliniğe gelmişti. Lissa'yı, Alberta ve Dimitri ile girerken görmüştü. Kliniğe neden getirildiğini bilmiyordu ama bu gördükle-

rini herkese anlatmasına engel değildi. Bu olayı kahvaltıda herkese anlatmıştı. Öğle yemeği vakti geldiğinde, üst sınıf takilerin hepsi, gecenin geç saatlerindeki klinik ziyaretinden haberdardı.

Daha da önemlisi, herkes Lissa'nın benimle konuşmadığını biliyordu.

Bir anda, uzun süredir yaşadığım sosyal ilerleme tersine döndü. İnsanlar ara sıra benimle konuşmaya devam etse de çoğu buna tenezzül bile etmedi. Lissa'nın peşinden gidiyorlar ve onun sessizliğini takip ediyorlardı. Hiç kimse bana açık bir biçimde kötü davranmıyordu. Muhtemelen Lissa ile aramı düzeltme ihtimalime karşılık, işi riske atmak istemiyorlardı. Ama gene de, birisi duyamayacağımı düşündüğünde 'kan fahişesi' dendiğini duyuyordum.

Mason, öğle yemeğinde beni masasına seve seve çağırırdı ama arkadaşlarının kibar davranacağından emin değildi. Zaten ben de arkadaşlarıyla arasında kavgaya neden olmak istemiyordum. Böylece Natalie'yi seçtim.

"Lissa'nın tekrar kaçmaya çalıştığını ama senin onu durdurduğunu duydum," dedi Natalie. Daha hiç kimse, Lissa'nın neden klinikte olduğunu bilmiyordu ve bunun böyle devam etmesini diledim.

Kaçmak mı? Bu da nereden çıkmıştı? "Bunu neden yap-sın ki?"

"Bilmiyorum," dedi Natalie kısık sesle konuşarak. "Daha önce neden kaçtı ki? Ben sadece duyduğumu söyledim."

Gün ilerledikçe bu hikaye de devam etti. Aynı, Lissa'nın neden klinikte olabileceğine dair dedikodular gibi. Hamilelik ve kürtaj teorileri oldukça popülerdi. Birisi, Victor'un hastalığına yakalanmış olabileceğini fısıldadı. Ancak hiç kimse gerçeğe yaklaşmadı.

Sınıftan olabildiğince hızlı çıktım ve Mia'nın bana doğru geldiğini görünce çok şaşırdım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Bugün dışarı çıkıp oynamam küçük kız."

"Anlaşılan burada olmayan birine karşı tavrın var."

"Aynı senin yaptığın gibi mi?" diye sordum. Christian'ın söylediklerini hatırlayınca, Mia için biraz da olsa üzülmüşüm ancak duyduğum suçluluk yüzüne bakınca aniden yok oldu. Eskiden kurban olabilirdi ama şimdi tam bir canavardı. Soğuk ve şeytani bir bakışı vardı. Geçen gün gördüğüm çaresiz ve üzgün kızdan çok farklı görünüyordu. Andre'nin ona yaptıklarından sonra ezik kalmamıştı - tabii bu hikaye doğruysa ama ben inanmışım. Mia bu olayı çok güzel atlatmıştı.

"En sonunda senden kurtuldu ama sen bunu itiraf edemeyecek kadar yükseklerde ve gururlusun," dedi. Mavi gözlerinde çılgınlık vardı. "Onunla tekrar arkadaşlık kurmak istemiyor musun?"

"Her zamankinden daha psikopatsın anlaşılan. O benim en iyi arkadaşım. Hem sen neden hala peşimdesin?"

Mia 'cıkıcık'ladı. "Ama hiç de öyle davranmıyor. Hadi bana klinikte olanları anlat. Çok büyük bir olay değil mi? Gerçekten hamile mi? Hadi söyle bana."

"Git işine."

"Eğer bana söylersen, Jesse ve Ralf'ın bütün hikayeyi uydurduklarını söylemelerini sağlarım."

Durdum ve ona döndüm. Korktuğu için birkaç adım geriledi. Fiziksel şiddetim ile ilgili birkaç olay hatırlamıştı anlaşılan.

"Uydurduklarını zaten biliyorum çünkü söyledikleri hiçbir şeyi yapmadım. Eğer bir kere daha Lissa ile aramızı bozmaya çalışırsan, o zaman hikayeler senin kanaman hakkında olacak çünkü senin boğazını keserim!"

Sesim her kelimedede yükselmışti ve cümleyi bağırarak bitirmiştim. Mia bir adım daha geriledi. Çok korkmuştu.

"Sen gerçekten delisin. Seninle küstüğüne hiç şaşırma-mak gerek," dedi ve omuz silkti. "Her neyse. Sen söyleme-sen de neler olduğunu öğrenirim."

Haftasonu, dans zamanı geldiğinde gerçekten gitmek istemediğime karar verdim. Zaten ilk başta da çok istekli değildim ancak dans sonrası partilere katılmak ilgimi çekmişti. Lissa olmadan da izin almam olanaksızdı. Onun yerine odama çekildim. Ödev yapmaya çalıştım ama beceremedim. Bağdan o kadar karışık duygular alıyordum ki. Özellikle endişe ve heyecan çok yoğundu. Gerçekten hoşlanmadığım birisiyle bütün gece takılmak çok zor olmalıydı.

Dansın başlama zamanından yaklaşık on dakika sonra ortalığı toplayıp duş almaya karar verdim. Başıma sardığım havluyla banyodan döndüğümde, kapımın önünde

Mason'ın beklediğini gördüm. Tam olarak süslenmemiştir ama kot pantolon da giymemiştir. Bu da bir başlangıç sayılırdı.

"İşte parti kızı da buradaymış. Ben de tam vazgeçmek üzereydim."

"Başka bir yangın daha mı çıkardın? Buraya erkeklerin girmesi yasak."

"Her neyse. Sanki bir şey fark ediyor da." Doğruydum. Okul, Strigoiler'i uzakta tutabilirdi ama birbirimizi uzak tutma konusunda çok başarısızdılar. "Beni içeri alsana. Hazırlanmak zorundasın."

Ne demek istediğini anlamak bir dakika sürdü. "Hayır. Ben gelmiyorum."

"Hadi ama," diye üsteledi beni takip ederek. "Lissa ile kavgalıydın diye mi gelmiyorsun? Kısa süre içinde barışırsınız. Bütün gece burada kalmaya gerek yok ki. Onun etrafında olmak istemiyorsan, Eddie odasında daha sonra bir parti verecek."

Eski, eğlence düşkünü ruhum biraz da olsa harekete geçmişti. Lissa olmayacaktı. Muhtemelen kraliyetten de kimse olmayacaktı. "Öyle mi?"

Beni ikna ettiğini gören Mason sırtı. Gözlerine baktığımda benden ne kadar hoşlandığını bir kere daha anladım. Bir kere daha, neden normal bir sevgilimin olmadığını merak ettim. Neden en sonunda biteceğini bile bile seksi ve benden yaşlı öğretmenimi istiyordum?"

"Sadece çraklar olacak," diye devam etti düşüncelerim-

den haberi olmayan Mason. "Orada senin için bir de sürpriz olacak."

"Bu sürpriz şişenin içinde mi?" Lissa, beni sallamıyorsa benim de yas tutmama gerek yoktu.

"Hayır. Eddie'nin odasında. Acele et ve giyin. Üzerindekiyle gelmeyeceğini biliyorum."

Yırtılmış kotuma ve Oregon Üniversitesi tişörtüme baktım. Evet kesinlikle bu kıyafetle gidemezdim.

On beş dakika sonra, bahçede ilerliyorduk. Okulun ilk günlerinden ve eski komik anılardan konuşmaya başladık. Donmuş zemin üzerinde topuklu ayakkabılarla yürümek o kadar da kolay değildi ve Mason düşmemem için beni kolumdan tutuyordu. Bu durum çok komiğimize gitmişti. İçime bir mutluluk yayılmıştı. Lissa'ya karşı hissettiğim acı tam olarak geçmemiştir ama bu da bir başlangıçtı. Belki ona ve arkadaşlarına sahip değildim ama benim de kendi arkadaşlarım vardı. Bu gece bir güzel kafayı çekeceğim de belliydi. Alkol, sorunları çözmenin en iyi yolu olmasa da çok eğlenecektim. Evet. Hayatım çok daha kötü olabilirdi.

Dimitri ve Alberta ile karşılaştık.

Gardiyanlara özgü konulardan konuşa konuşa bir yere gidiyorlardı. Alberta bizi gördüğünde gülümsedi ve yaşlı insanların, eğlenen ve salakça davranan gençlere baktığı gibi baktı. Sanki bizim sevimli olduğumuzu düşünüyordu. Ne uyu. Durduk ve Mason dengemi kaybetmemem için kolumu tuttu.

"Bay Ashford, Bayan Hathaway. Hala dansa katılmamamıza şaşırdım."

Mason, masum ve öğretmenin gözdesi bir öğrenciye yakışır biçimde gülümsedi. "Geç kaldık Gardiyan Petrov. Kızları bilirsiniz her zaman mükemmel görünmek isterler. Özellikle siz bunu biliyor olmalısınız."

Normalde, bu kadar salakça bir şey söylediği için onu dirseğimle dürtmem gerekiyordu ama Dimitri'den gözlerimi alamadığım için ağızından tek kelime çıkmıyordu. Daha da önemlisi, o da bana bakıyordu.

Siyah elbisemi giymiştim ve gerçekten çok yakışmıştı. Aslında Alberta'nın, giyim kuralları hakkında konferansa başlamaması çok enteresandı. Elbise vücudumu tamamen sarıyordu ve hiçbir Moroi kızının göğsü böyle bir dekolteyi kaldıramazdı. Victor'un hediyesi olan gül kolye de boynumda asılıydı ve saçlarımı güzelce kurutmuş ve Dimitri'nin hoşlandığını bildiğim şekli vermiştim. Elbisemin altına çorap giymemişim çünkü artık böyle elbiselerle çorap giyen pek yoktu bu nedenle ayak topuklarım donmak üzereydi. Güzel görünmek uğruna her şeye katlanabilirdim.

Harika görüldüğüme de hiç kuşum yoktu ama Dimitri'nin yüz ifadesinden beğenip beğenmediğini anlamıyordum. Belki de görüntüm hakkında bir şeyler söylüyordu ve ben anlamamıştım. Mason'ın hala kolumdan tuttuğunu farkettim ve biraz uzaklaştım. Alberta ile şakalaşmaları bitmiş ti ve ayrıldık.

Dans salonuna vardığımızda müzik kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Beyaz Noel ışıkları ve bir disko topu, karanlık odadaki tek ışık kaynağıydı. Genelde ortaokul öğ-

rencileri, kendi etrafında dönerek dans ediyor ve dans pistini dolduruyordu. Bizim yaşımızdakiler ise, salonun çeşitli yerlerinde bar sandalyelerine tünemiş ve tüymenin yolunu kolluyordu. Şaperonlar, gardiyanlar ve Moroi öğretmenlerden oluşan bir birlik ise etrafta kol geziyor ve samimiyeti abartan dansçıları uyarıyordu.

Kolsuz ekose elbisesiyle Kirova'yı görünce Mason döndü ve "Sence de artık biraz içki zamanı gelmedi mi?"

Kıs kıs güldü ve tekrar elimi tuttu. "Hadi, sürpriz zamanı."

Beni sürüklemesine izin vererek kalkıştıkları pelvik hareketler için son derece genç görünen bir dizi gencin arasından geçtik. Şaperonlar, gerekli olduklarında ortada bulunmazdı zaten. Mason'ın beni götürdüğü yeri görünce durdum.

"Hayır," dedim elimi çektiğinde direnerek.

"Hadi, çok eğlenceli olacak."

"Sen beni Jesse ve Ralf'ın yanına götürüyorsun. Onlarla bir daha birlikte görünmemin tek yolu, kör bir bıçakla bacak aralarını hedef almam olur."

Beni tekrar çekti. "Artık değil. Hadi gel."

İstmeden de olsa yürümeye başladım. Yolda birkaç gözü üzerimizde hissedince en kötü korkum su yüzüne çıktı. Harika! Her şey sil baştan başlıyordu. Jesse ve Ralf ilk başta bizi farketmedi ama bizi gördüklerinde yüzlerinde eğlenceli bir ifade okunuyordu. İlk başta vücudumu ve elbisemi gördüler. Sonra elbisenin içindekinin ben olduğumu farkettiler. İşte o zaman çok korktukları belliydi. Harika!

Mason, parmağıyla Jesse'nin göğsünü sertçe dürttü. "Pe-kala Zeklos. Anlat ona."

Jesse hiçbir şey söylemedi ve Mason aynı hareketi bu kez daha sert bir biçimde tekrarladı.

"Anlat ona."

Jesse, gözlerime bile bakmadan, "Rose, anlattıklarımızın hiç yaşanmadığını biliyoruz."

Kahkahadan boğulacaktım nerdeyse. "Öyle mi? Çok güzel. Bunu duyduğuma gerçekten memnun oldum. Çünkü siz söyleyene kadar ben yaşadığınızı düşünüyordum. Tanrıya şükür siz ikiniz her şeyi açığa kavuşturup hiçbir şey yapmadığımı bana söylediniz!"

İkisi de irkildi ve Mason'ın aydınlık yüz ifadesi biraz daha karardı.

"Bu kadarını zaten biliyor," dedi. "Devamını anlat."

Jesse içini çekti. "Bunu Mia'nın isteği üzerine yaptık."

"Ve?" diye zorladı Mason.

"Ve çok özür dileriz."

Mason, Ralf'a döndü. "Bunu senden de duymak istiyorum," dedi.

Ralf da gözlerime bakamıyordu ancak kulağa özür gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Yenildiklerini gören Mason, neşelendi. "Daha en iyi bölümü duymadın bile." Mason'a yandan baktım. "Öyle mi? Yani zamanı geriye alıp bunlar hiç yaşanmamış gibi yapabilecek miyiz?"

"Başka en iyi bölüm," dedi ve tekrar Jesse'yi dürttü.

"Ona bunu neden yaptığınızı söyleyin."

Jesse başını kaldırdı ve Ralf la tedirgin tedirgin bakiştılar.

"Çocuklar," diye uyardı Mason. Keyfinin çok yerinde olduğu belliydi. "Hathaway ve beni öfkeliendiriyorsunuz. Ona neden yaptığınızı söyleyin."

Mason'ın zorlayıcı bakışlarını gören Jesse en sonunda bana baktı ve "Bunu yaptık çünkü karşılığında bizimle yattı. İkimizle de."

Ağzım gerçekten açık kalmıştı. "Ah... Bekle... Yani seks mi demek istiyorsun?" Şaşkınlıktan daha iyi bir cevap bulamamıştım. Ma-

son bu olayın müthiş olduğunu düşünüyordu. Jesse ise ölmek istiyor gibi görünüyordu. ,

"Tabii ki seks demek istiyorum. Bizimle yatması karşılığında seninle ilgili olanları... Eee anladın işte..."

Yüzümü buruşturdum. "Yoksa siz ikiniz... Onunla aynı anda mı seviştiniz?" "Hayır," dedi Jesse tiksinererek. Ralf ise sanki umrunda değilmiş gibi duruyordu.

"Tanrım," diye mırıldandım yüzümdeki saçları çekerek. "Bizden bu kadar nefret ettiğine inanmıyorum."

"Hey," diye bağırdı Jesse kinayemi anlayarak. "Bu da ne demek oluyor? Biz o kadar da kötü değiliz. Sen ve ben... Aslında yakınlaşmıştık..."

"Hayır, seksin yanından bile geçmedik."

Mason tekrar kakhaha attı ve o anda beynimde ampul yandı. "Eğer... Eğer bu yaşandıysa, hala Aaron ile birlikteyken oldu."

Hepsi başını salladı.

"Vay be!"

Mia bizden gerçekten nefret ediyordu. Kullanılıp atıldığı erkeğin kızkardeşinden nefret eden zavallı kız olmaktan çıkmış ve sosyopat bir hal almıştı. İki erkekle yatmış ve hayranmış gibi davrandığı sevgilisini aldatmıştı.

Jesse ve Ralf, yanlarından uzaklaştığımızda son derece rahatlamış göründü. Mason, kolunu omuzlarıma attı. "Ne diyorsun? Ben mükemmelim değil mi? Çekinmeden söyleyebilirsin."

Kakhaha attım. "Peki sen bütün bunları nereden öğrendin?"

"Biraz yardım istedim. Biraz tehdit kullandım. Sonuç olarak Mia'nın misillemesi işe yaramadı önemli olan bu."

Mia'nın benimle birkaç gün önceki konuşmasını hatırladım. Tamamen çaresiz bir havası yoktu ama bunu Mason'a söylemedim.

"Pazartesi günü bu olayı herkese yaymaya başlayacaklar," diye devam etti. "Söz verdiler. Öğle yemeğine kadar herkes öğrenecek."

"Neden şimdiden başlamıyorlar ki?" diye sordum suratını asarak. "Bir kızla yattılar sonuçta. Bu onlara o kadar da zarar vermez."

"Evet, haklısın. Ancak bu konuyu bu gecelik ertelemek istiyorlar. İstersen sen yaymaya başlayabilirsin. Güzel bir afiş hazırlayabiliriz."

Mia'nın bana kaç kere sürtüğ ve fahişe dediğini düşünecek olursak hiç kötü bir fikir değildi. "Kağıt ve kalem bulabilir miyiz?"

Lissa'nın çevresinde hayranlarıyla birlikte salonun köşesinde durduğunu görünce sustum. Aaron'ın kolu, beline dolanmıştı. Parlak pembeden ipek bir elbise giymişti. Sarı saçlarını topuz yapmış ve küçük kristal tokalar takmıştı. Ay- nı taç takmış gibi duruyordu. Prenses Vasilisa.

Gecenin başında hissettiğim endişe ve heyecan tekrar geldi. Lissa bu gece hiç eğlenmiyordu.

Salonun diğer yanında, Christian karanlığa saklanmıştı. Gölgelerle bir olmuş gibiydi.

"Kes şunu," diye çıkıştı Mason bakışlarını görünce. "Bu gece onun için endişelenme."

"O kadar kolay değil ki."

"Çok depresif görünüyorsun. Hem bu elbise içinde depresif görünmen de çok yazık. Hadi gel Eddie'nin yanına gidelim."

Beni çekerek uzaklaştırdı ancak omzumun üzerinden Lissa'ya son bir bakış attım. Kısa bir an için göz göze geldik. Bağdan, pişmanlık hissettiğini anlamıştım.

Sonra Lissa'yı mecazi olarak aklımdan çıkardım ve diğer çrakların yanına gittiğimizde eğlenceli bir maske taktım. Mia'nın skandalını anlattığımızda epeyce yol katetmiştik ve çok

önemsiz olsa da, ismimin amlandığını ve ondan intikam aldığımı bilmek beni çok rahatlatmıştı. Yanımızdakiler ayrılıp diğer insanlarla konuşmaya başlayınca haberin giderek yayıldığını gördüm. Pazartesiye kadar beklemeye hiç gerek yoktu.

Her neyse. Çok da umrumda değildi. Aslında çok eğleniyordum. Eski rolüme büründüm ve eğlence ve espri anlayışımı kaybedecek kadar tozlanmadığımı görmek iyi olmuştu. Ancak, zaman geçtikçe ve Eddie'nin partisi yaklaştıkça, Lissa'nın endişesinin arttığını hissettim. Kaşlarımı çat- tım ve salonda ona bakındım.

Görmüştüm. Hala çevresi kalabalıktı ve küçük güneş sistemindeki güneş gibiydi. Aaron yakınında duruyor ve kulağına bir şey söylüyordu. Sahte olduğuna hiç şüphemin olmadığı bir gülümseme yüzüne yapışmıştı. Endişesi ve rahatsızlığı da giderek artıyordu.

Sonra patlama yaşandı. Mia, yanlarına gitmişti.

Her ne söylemek için geldiyse, çok fazla zaman kaybetmemişti. Lissa'nın hayranlarının gözleri önünde, kırmızı elbisesi içindeki küçük Mia, vahşi el kol hareketleri yapıyor ve ağzı bir türlü durmuyordu. Salonun diğer ucunda olduğumdan kelimeleri duyamıyordum ancak bağdan gelen duygular giderek kararıyordu.

"Gitmek zorundayım," dedim Mason'a.

Koşar adımlarla Lissa'nın yanına gittim ve Mia'nın tiradının sonuna yetiştim. Olanca gücüyle Lissa'ya bağırıyordu ve yüzüne yaklaşıyordu. Anladığım kadarıyla, Jesse ve Ralf'ın onu ele verdiği haberini duymuştu.

"... sen ve o sürtük arkadaşın! Herkese senin nasıl bir sapık olduğunu ve aklını kaçırdığın için seni kliniğe kapatmak zorunda kaldıklarını anlatacağım. Sana ilaç verdiklerini de yayacağım. Bu yüzden sen ve Rose, hiç kimse senin ne tür bir kaçık olduğunu ve kendini kestiği..."

Hey hey, bu çok fazlaydı. Kafeteryadaki ilk karşılaşmamız gibi onu kolundan tuttum. Mia, irkildi.

"Hey," dedim. "Sürtük arkadaşı burada. Ona fazla yaklaşmaman konusunda sana ne söylediğimi unuttun mu?"

Mia, sivri dişlerini göstererek homurdandı. Daha önce de söylediğim gibi, artık onun için üzüleliyordum. Çok tehlikeliydi. Bana yaklaşmak için eğildi. Nasıl olduysa, Lissa'nın kendini kestiğini öğrenmişti. Gerçekten de biliyordu. Böyle bir şeyi tahmin etmiş olamazdı. Edindiği bilgi, olaya şahit olan gardiyanların bildirdiği gibiydi ve Lissa'nın geçmiş hakkında anlattıklarını da öğrendiği belliydi. Belki doktorlarda kalması gereken gizli bilgileri öğrenmişti. Mia nasıl olduysa kayıtlara ulaşmış olabilirdi.

Bu durumu Lissa da farketmişti ve korkmuş, hassas ve artık pek de prenses gibi olmayan yüzüne bakınca, karar verdim. Kirova'nın bana özgürlüğümü verme konusunda söyledikleri, iyi vakit geçirmem ve endişelerimden uzaklaşmam gerektiği hiç umrumda değildi. Oracıktaki, her şeyi mahvedecektim.

Tahrik dürtüsünü kontrol etmekte çok başarılı degildim.

Mia'ya elimden geldiğince sert bir yumruk attım. Düşümdüğümünden de sertti. Hatta Jesse'ye attığım yumruktan bile

sertti. Yumruğum, burnuna değdiğinde bir ezilme sesi duydum ve burnundan kan fışkırdı. Birisi cıgılık attı. Mia da ciyakladı ve elbiselerine kan bulaşmasını istemeyen ve ciyaklayan kızların üzerine attı kendini. Üzerine çullandım ve birisi onu elimden almadan önce biraz daha yumrukladım.

Beni Bay Nagy'nin sınıfından çıkarırlarken, karşı koymamıştım. Mia'ya saldırdığımda da böyle olacağını biliyordum. Hiçbir şekilde karşı koymadım ve iki gardiyanın beni salondan çıkarmasına izin verdim. O sırada Bayan Kirova, duruma hakim olmaya çalışıyordu. Bana ne yaptıkları artık hiç umrumda değildi. Cezalandırılabilirdim ya da kovulabilirdim bilmiyorum. Bununla başa çıkabilirdim...

İleride, çift kapıdan geçen öğrenci dalgasının arasında pembeler içinde birini gördüm. Lissa. Kendini kaybetmiş duygularım onunkileri bir süreliğine bastırmıştı ama şimdi hepsini tekrar tekrar hissediyordum. Çaresizlik... Artık herkes sırrını biliyordu. Saçma bir spekülasyondan daha fazlası olduğu anlaşılmıştı. Parçalar bir araya getirilecekti ve Lissa bunun altından kalkamazdı.

Hiçbir yere gitmeyecektim ve deliler gibi ona yardım etmenin bir yolunu aradım. Gözüme esmer bir figür takıldı. "Christian!" diye bağurdım. Lissa'yı izliyordu ancak adını duyunca çevresine bakındı.

Eskortlarımdan biri beni susturdu ve kolumu tuttu. "Sesiz ol," dedi.

Onu umursamadım. "Onun peşinden git," diye seslendim Christian'a. "Acele et."

Christian öylece oturuyordu ve inlememi bastırmaya çalıştım.

"Git, seni aptal!"

Gardiyanlarım, tekrar sessiz olmam konusunda beni uyardı ancak Christian mesajı almıştı. Hemen harekete geçti ve Lissa'nın peşinden koşturdu.

Hiç kimse o gece benimle ilgilenmek istemedi. Ancak ertesi gün beni bekleyen bir cehennem vardı. Hapis hatta kovulma lafları geçiyordu ancak Kirova'nın eli, kanlar içindeki Mia'yla doluydu ve yanında da öfkeden deliren bir öğrenci vardı. Gardiyanlar, yatakhane müdiresinin dikkatli gözleriyle beni odama kadar götürdü. Yatakhane müdiresine, her saat başı beni kontrol etmesini de tembihlediler. Birkaç gardiyan da, yatakhane girişlerinde kol gezecekti. Anlaşılan çok büyük bir risk teşkil ediyordum. Muhtemelen, Eddie'nin partisini mahvetmiştim. Bu şartlar altında odasına parti grubunu sokmasına imkan yoktu.

Elbisemi umursamadan, kendimi hışımla yere attım ve bağdaş kurdum. Lissa'ya ulaşmaya çalıştım. Şimdi daha sakin. Hala o gece olanlar, canımı acıtıyordu ancak Christian onu bir biçimde rahatlatıyordu ancak bunu kelimelerle mi yoksa cinsel çekiciliğiyle mi yapıyordu bilmiyordum. Umrumda da değildi aslında. Kendisini iyi hissettiği sürece ve aptal bir şey yapmadıkça sorun değildi. Bir süre sonra kendime döndüm.

Evet, işler gerçekten çok karışacaktı. Mia ve Jesse'nin ardı ardına yaptığı suçlamalar okulda yangın etkisi yaratacaktı.

Muhtemelen okuldan atılacak ve bir avuç iğrenç dampir kadınıyla beraber yaşayacaktım. En azından Lissa, Aaron'ın sıkıcı olduğunu anlayacak ve Christian ile birlikte olmak isteyecekti. Ancak bu en doğrusu olsa bile gene de...

Christian. Christian.

Christian çok yaralıydı.

Lissa'nın aklına tekrar girdim ve aniden onu saran panikle karşılaştım. Çevresinde, aniden ortaya çıkmış kadınlar ve erkekler vardı. Christian ile konuşmak için gittiği şapelin tavan arasına aniden dalmışlardı. Christian yerinden fırladı, parmaklarından alevler çıkıyordu. İşgalcilerden birisi, sert bir cisimle başına vurmuştu ve Christian öylece yere yığılmıştı.

İyi olduğuna emin olmak istiyordum ancak onun için endişelenerek enerjimi harcayamazdım. Bütün korkularım Lissa içindi. Onun başına da aynı olayın gelmesine izin veremezdim. Onu incitmelerine izin veremezdim. Onu kurtarmak ve buradan kaçırma zorundaydım. Ancak bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Çok uzaktaydı ve o anda beyinden bile kaçamıyorken koşup yardım etmem imkansızdı.

Saldırganlar ona yaklaşmıştı. Ona "Prences endişelenmeyin... Bizler gardiyanız," diyorlardı. Gerçekten de gardiyan gibi görünüyorlardı. Dampir olduklarına hiç şüphe yoktu. Kesin ve etkili davranışları vardı. Ancak onları daha önce okulda görmediğime emindim. Lissa da görmemişti. Gardiyanlar, Christian'a saldırmazdı. Ve gardiyanlar kesinlikle onu bağlayıp ağzını kapatmazdı...

Bir şey beni, Lissa'nın kafasından çıkmam için zorladı. Kaşlarımı çatıp çevreme bakındım. Lissa'ya dönmek ve neler olduğunu öğrenmek zorundaydım. Çoğunlukla bağ, kendiliğinden düşer ya da ben kapatırdım ancak bu defa dış bir etkenin olduğu belliydi ve o şey beni kovmuştu.

Hiçbir anlam veremiyordum. Beni kovan ne olabilirdi... Bir saniye.

Aklım boşalmıştı sanki.

Az önce neler düşündüğümü hatırlayamıyordum. Her şey gitmişti. Sanki beynim çok durağandı. Neredeydim? Lissa ile birlikte miydim? Lissa'ya ne olmuştu?

Ayağa kalktım ve kollarımı bedenime doladım. Şaşkındım, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Lissa. Lissa ile ilgili bir şeyler vardı.

Beynimin içinden bir ses aniden Dimitri dedi. Dimitri'ye git.

Evet. Dimitri. Aniden bedenim ve ruhum onun için yanmaya başlamıştı ve daha önce hiç olmadığı kadar onunla olmak istiyordum. Ondan uzak kalamazdım. O ne yapılacağını bilirdi. Önceden bana, Lissa ile ilgili bir sorun olduğunu hemen ona söylememi istemişti. Konunun ne olduğunu hatırlayamamam çok yazıktı. Gene de Dimitri'nin her şeyle ilgileceğini biliyordum.

Yatakhane çalışanların kaldığı bölüme gitmek çok zor değildi çünkü tek istedikleri beni bu gece içeride tutmaktı. Odasının nerede olduğunu bilmiyordum ama önemi yoktu. Bir şey, beni ona doğru çekiyor, yaklaşmam için zorluyor-

du. İçgüdüsel olarak kapılardan birine gittim ve kapıyı deli gibi çaldım.

Bir süre sonra, kapıyı açtı. Beni gördüğünde, kahverengi gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. "Rose?"

"Bırak gireyim. Konu Lissa."

Aniden irkildi. Onu yatakta yakalamıştım çünkü yatak örtüleri bozulmuştu ve sadece küçük bir masa lambası yanıyordu. Ayrıca da, üzerinde sadece pamuklu pijama altı vardı. Gövdesi... Daha önce hiç görmemiştim ve gerçekten harika görünüyordu, gövdesi çıplaktı. Koyu renk saçlarının uçları çenesine doğru kıvrılıyordu ve kısa bir süre önce duş aldığından nemliydi.

"Sorum nedir?"

Sesi içimi titretti ve yanıt veremedim. Ondan gözlerimi alamıyordum. Beni buraya getiren güç şimdi de ona itiyordu. Bana dokunmasını o kadar çok istiyordum ki dayanamaz haldeydim. Çok büyüleyici görünüyordu. İnanılmaz derecede çekiciydi. Bir yerlerde, bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama o an hiç önemi yoktu. En azından onunla birlikteyken önemli değildi.

Aramızda bir adım mesafe olduğundan, onun yardımı olmadan dudaklarını kolayca öpmemin yolu yoktu. Onun yerine, gövdesini hedef aldım ve o sıcak pürüzsüz tenin tadına bakmak istedim.

"Rose!" diye bağırdı bir adım geri çıkarak. "Sen ne yapıyorsun?"

"Sence?"

Ona doğru bir adım attım. Ona dokunmak, onu öpmek ve daha bir sürü şey yapmak istiyordum.

"Sen sarhoş musun?" diye sordu ellerini kendini savunur gibi açarak.

"Keşke olsaydım."

Çevresinde dolaşmaya başladım. Sonra durdum. Bir an için emin olamamıştım. "Senin beni... Sence ben güzel değil miyim?" Birbirimizi tanıdığımızdan beri, aramızdaki çekim başladığından beri bana hiç güzel olduğumu söylememişti. İma etmişti ama tabii ki aynı şey değildi. Diğer erkeklerden duyduğum bütün güvencelere rağmen, güzel olduğumu, istediğim tek erkekten duymak istiyordum.

"Rose, neler olduğunu bilmiyorum ancak odana dönmen lazım."

Ona doğru bir kere daha yaklaştım, Uzanıp bileklerimi tuttu. Dokunuşuyla, bir elektrik akımı vücudumu sarstı. Az önce endişelendiği her şeyi unutmuştu. Onu da etkileyen bir şey vardı, aniden benim onu istediğim kadar o da beni istemişti.

Bileklerimi bıraktı ve ellerini kollarıma götürdü. Yavaşça cildimi okşuyordu. Beni o karanlık ve aç bakışıyla sararak kendine çekti ve vücuduna bastırdı. Bir elini enseme götürdü ve parmaklarını saçlarıma dolayıp yüzümü yüzüne çekti. Dudaklarını uzattı ve dudaklarıma sürttü.

Yutkunarak bir kere daha sordum. "Sence ben güzel miyim?"

Beni her zamanki gibi büyük bir ciddiyetle izliyordu.

"Bence çok güzelsin."

"Güzel mi?"

"O kadar güzelsin ki bazen içim yanıyor."

Dudaklarını, dudaklarımla birleştirdi. İlk başta nazikti ama sonradan sertleşip aç bir hal aldı. Öpücüğü beni bitirmişti. Elleri, kollarımdan aşağı, daha aşağı ve en sonunda kalçama kadar indi. Eteklerime kadar inmişti. Eteğimi kaldırdı ve bacaklarını açığa çıkardı. Dokunuşuyla, öpücüğüyü ve hislerimle eridim. Elleri aşağı yukarı gidiyordu ve en sonunda elbisemi çıkarıp yere attı.

"Sen... Bu elbiseden çok çabuk bıktın," dedim ağır nefesler arasında. "Hoşuna gittiğini düşünmüştüm."

"Hoşuma gitti," dedi. Nefes alış benimki kadar ağırdı.

"Çok sevdim."

Sonra beni yatağına götürdü.

Daha önce hiçbir erkeğin yanında tamamen çıplak kalmamıştım. Bu beni çok heyecanlandırırsa da aynı zamanda da korkmuştum. Yatak örtüsünün

üzerinde, birbirimize tutunduk ve öpüşmeye devam ettik. Öpüştük... Öpüştük... Öpüştük.... Elleri ve dudakları vücudumu esir almıştı ve her dokunuşu, tenime değen ateş gibiydi.

Onu bu kadar uzun süre istedikten sonra, olanlara inanamıyordum. İşin fiziksel yanı güzel olsa da, sadece yanında olmak bile harikaydı. Bana sanki en seksi kadınmışım ve dünyadaki en mükemmel şeymişim gibi bakması çok hoştu. Adımı, bir dua gibi Rus aksanıyla söylemesine bayılmış-tım: **Roza, Roza...**

Ve bütün bunların arasında, beni odasına sürükleyen aynı dürtü, göz ardı edemeyeceğim kadar yüksek sesle kafamda konuşmaya devam ediyordu. Onunla kal, onunla kal.

Onun dışında bir şey düşünme. Ona dokunmaya devam et. Her şeyi unut.

Sesi dinledim ve zaten ikna edilmeye ihtiyacım yoktu.

Gözlerindeki alev, daha da ileri gitmek istediğini söylüyordu ancak işi ağırdan alıyordu çünkü gergin olduğumu biliyordu. Pijamasını çıkarmadı. Bir ara tam üzerindeydim ve saçlarım bedenine yayılmıştı. Hafifçe başını eğdi ve ensesindeki işaretleri gördüm. Parmak ucumla, altı küçük dövmeyle okşadım.

"Gerçekten altı Strigoi mi öldürdün?" diye sordum. Başını salladı. "Vay canına."

Boynumu, ağzına yaklaştırdı ve öptü. Dişleri hafifçe tenimde geziyordu. Isırıkları, vampir gibi olmasa da delirticiydi. "Endişelenme. Bir gün benden daha fazla Strigoi öldürmüş olacaksın."

"Kendini suçlu hissediyor musun?"

"Anlamadım?"

"Onları öldürdüğün için. Arabada, bunun en doğrusu olduğunu söylemiştin ama gene de rahatsız oluyorsun. Bu yüzden kiliseye gidiyorsun değil mi? Seni orada görüyorum ancak ayınla çok ilgilenmiyorsun."

Gülümsedi. Onunla ilgili bir sırrı daha açığa çıkardığım için şaşırmış ama aynı zamanda da eğlenmişti. "Sen bütün bunları nereden biliyorsun? Ben aslında pek... Bazen üzülüyorum. Hepsi bir zamanlar insan, dampir ya da Moroi'ydi. Çok yazık biliyorum ama daha önce de söylediğim gibi, yapacak başka bir şey yok. Hiçbirimizin yapacak bir şeyi yok.

Bazen rahatsız oluyorum ve şapel, bu konuları düşünmek için en uygun mekan. Bazen orada huzur bulduğum da oluyor ama en çok yanında huzur buluyorum."

Beni yatağa yuvarladı ve üzerime çıktı. Bir kere daha öpüşmeye başladık ama bu çok sertti. Daha hızlıydı. Ah, Tanrım, diye düşündüm. Sonunda yapıyorum. İşte bu. Hissedebiliyorum.

Gözlerimdeki kararlılığı görmüş olmalıydı. Gülümsüyordu. Elini enseme götürdü ve Victor'un hediyesi olan kolyeyi çıkarıp yatağın yanındaki masaya koydu. Zinciri bıraktığı anda sanki yüzüme tokat yemiştin. Şaşkınlık içinde göz kırptım.

Dimitri de aynı şeyleri hissetmiş olmalıydı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Ben... Bilemiyorum," dedim. Sanki uyanmaya çalışıyor gibiydim. Sanki iki gündür uyuyordum. Bir şeyler hatırlamak zorundaydım.

Lissa. Lissa ile ilgili bir şeyler vardı.

Beynimde bir tuhafılık vardı. Ağrı ya da baş dönmesi yoktu ama... Sesi farkettilim. Beni Dimitri'ye iten ses gitmişti. Bu, onu artık istemediğim anlamına gelmiyordu, çünkü o seksi pijaması ve yüzüne dökülen kahverengi saçlarıyla karşımdaydı. Ancak beni ona doğru zorla iten hiçbir şey yoktu. Çok tuhaf.

Kaşlarını çattı. Artık tahrik olmuyordu sanki. Kısa bir süre düşündükten sonra, uzanıp kolyeyi aldı. Parmakları kolyeye değer değmez, içinde patlayan arzuyu tekrar hissettim. Diğer elini kalçama götürdü ve aniden ben de alev alev

yanmaya başladım. Midem buruluyordu ve tenim karıncalanıyordu. Gene ağır ağır nefes almaya başladım. Dudakları bir kere daha dudaklarımla buluştu.

Gene de içimde bir şeyler buna direniyordu.

"Lissa," diye fısıldadım gözlerimi sımsıkı kapatarak. "Sana Lissa ile ilgili bir şey söylemek zorundayım. Ama bir türlü hatırlayamıyorum... Çok tuhaf hissediyorum..."

"Biliyorum," dedi beni öpmeye devam ederken. Yanağını alnıma dayamıştı. "Burada... Burada bir şeyler var..." dedi ve yüzünü uzaklaştırdı. Gözlerimi açtım. "Kolye. Bu Prens Victor'un sana verdiği kolye değil mi?"

Başımı salladım ve gözlerinde bir şeyleri çözdiğüne dair beliren parıltıyı gördüm. Derin bir nefes alarak elini kalçamdan çekti ve uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" dedim. "Gel buraya..."

Bunu kendisi de istiyormuş gibi baktı ama yataktan kalktı. O ve kolye benden uzaklaşmıştı. İçimden bir parçayı söküp atmış gibi hissettim ama aynı zamanda da uykudan uyanıyormuşum gibi, kontrol bedenimde olmadan, kendime gelmeye başladım.

Diğer yandan, Dimitri'nin üzerinde hala hayvani bir tutku vardı ve odanın içinde benden uzaklaşmak için büyük bir çaba harcadığı belliydi. Pencereye uzandı ve tek eliyle açtı. İçeri soğuk hava doldu ve ısınmak için ellerimi ovuşturdum.

"Sen ne yapıyorsun?" Cevabı görmüştüm ve kolye pencereden uçarken ben de yataktan fırladım. "Hayır! Sen o kolyenin ne kadar..."

Kolye gözden kaybolmuştu ve artık uyanıyormuşum gibi hissetmiyordum. Uyanmıştım. Acı verici ve şaşırtıcı da olsa uyanıktım.

Çevreme bakındım. Dimitri'nin odasında ve çıplaktım. Yatak karman çormandı.

Ancak farketmişim diğer konu beynime balyoz gibi inmişti.

"Lissa!" dedim nefes nefese. Her şeyi hatırlamıştım. Hatıralar ve duygular... Ve onun zaptettiği duygular da içime dolmuştu. Daha fazla korku, daha yoğun bir korku vardı. Bu duygular, tekrar bedenine girme isteği uyandırıyor ama izin veremezdin. Henüz değil. Ona karşı savaştım çünkü burada kalmam lazımdı. Ağzımdan dökülen kelimelerle Dimitri'ye her şeyi bir çırpıda anlattım.

Daha lafım bitmeden harekete geçti ve kıyafetlerini giyip karizmasıyla gene Tanrı gibi göründü. Bana da giyinmemi emretti ve seksi elbisemin üzerine giymem için üzerinde Kiril yazısı olan bir eşofman üstü uzattı.

Onu merdivenlerden inerken güçlükle takip etmişim. Bu defa, benim için bile yavaşlamıyordu. Telefonlar açıldı, emirler yağdı ve çok geçmeden, onunla birlikte gardiyanların ana ofisindeydim. Kirova ve diğer öğretmenler de oradaydı. Kampus gardiyanlarının çoğu da gelmişti. Herkes aynı anda konuşmaya çalışıyordu. Bu süre zarfında, Lissa'nın korkusunu ve giderek uzaklaştığını hissettim.

Acele edip bir şeyler yapmalarını söyledim ancak Dimitri dışında kimse, kaçırılma hikayesine inanmıyordu. Ta ki

birisi şapelden Christian'ı getirip Lissa'nın kampüste olmadığını doğrulayana kadar...

Christian, iki gardiyanın yardımıyla aksayarak yürüyordu. Dr. Olendzki, hemen gelmişti ve başındaki kanı temizleyip onu muayene etti.

Sonunda, bir şeyler yapılacağını anladım.

"Kaç Strigoi vardı?" diye sordu gardiyanlardan birisi.

"İçeri nasıl girmişler ki?" diye mırıldandı birisi.

Bakakaldım. "Ne... Strigoi yoktu ki."

Bütün gözler bana döndü. "Onu başka kim kaçırmış olabilir?" diye sordu Kirova resmi bir sesle. "Sen... Sen yanlış görmüş olmalısın."

"Hayır. Kesinlikle eminim. Onlar... Onlar gardiyanı."

"Haklı," diye mırıldandı Christian. Doktorun onunla işi hala bitmemişti. Canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Onlar gardiyanı."

"Bu mümkün değil," dedi birisi.

"Okul gardiyanı değillerdi," dedim alnımı ovuşturarak. Lissa'nın beynine girme isteğiyle savaşıyordum çünkü önemli bir konuşmanın ortasındaydık. Rahatsızlığım giderek artıyordu. "Bir şeyler yapmayı düşünüyorsunuz değil mi? Giderek uzaklaşıyor!"

"Bir grup özel seçilmiş gardiyanın, onu kaçırdığını mı düşünüyorsun?" Kirova'nın ses tonu, sanki şaka yapıyormuş gibi ciddiyetsizdi.

"Evet," diye yanıtladım sıkıştığım dişlerimin arasından. "Onlar..."

Yavaşça ve dikkatle, zihinsel direnişimi bıraktım ve Lissa'nın aklına girdim. Renkli camların olduğu pahalı bir arabanın içindeydik. Camlar gün ışığını engelliyordu. Burada 'gece' olabiliirdi ancak dünyanın geri kalanı için gündüzdü. Şapeldeki gardiyanlardan birisi arabayı sürüyordu. Diğeri de onun yanında oturuyordu. Onu tanıyordum... Spiridon. Arkada, Lissa elleri bağlı halde oturuyordu. Bir yanında gardiyan vardı. Diğeri yanında ise...

"Victor Dashkov için çalışıyorlar," dedim nefes nefese Kirova ve diğerlerine odaklanarak. "Onun gardiyanları."

"Prens Victor Dashkov mu?" diye sordu gardiyanlardan biri. Sanki başka bir Victor Dashkov varmış gibi.

"Lütfen," diye inledim ellerimle başımı sıkarak. "Bir şey yapın. Çok uzaklaşıyorlar..." araba camından görünen kısa bir görüntü... "83 Güneye doğru gidiyorlar."

"83 mü? Ne zaman yola çıktılar ki? Neden daha erken gelmedin?"

Endişeyle Dimitri'ye baktım.

"Güç büyüü," dedi yavaşça. "Bir kolyeye yapılmış güç büyüü hediye edildi ona. Hatta büyüünün etkisiyle bana saldırdı."

"Kimse böyle bir güç kullanamaz," diye bağırdı Kirova.

"Çok uzun süredir kimse bunu yapmadı."

"Ama birisi yapmış. Onu kontrol ettiğim anda kolyeyi çikardım ama çok vakit kaybettik," diye devam etti Dimitri. Yüzü çok kontrollüydü. Kimse hikayesini sorgulamadı.

En sonunda, harekete geçtiler. Hiç kimse beni götürmek istemiyordu ancak Dimitri, onları Lissa'ya götürebileceğimi

farkettiğinden ısrar etti. Üç gardiyan timi, siyah SUV marka arabayla yola çıktı. Ben ilk gruptaydım ve Dimitri arabayı kullanırken yanında oturdum. Dakikalar geçiyordu. Sadece rapor verdiğimde konuşuyorduk.

"Hala 83'teler. Ancak dönmek üzereler. Hızlanmıyorlar. Araba dikkat çekmesin diye olmalı."

Dimitri başını sallamadan bana baktı ve gaza bastı.

Yan gözle ona baktım. Gece olanları düşündüm. Bana bakışı, beni öpüşü, her şey aklımdaydı.

Ama onlar neydi? İllüzyon mu? Oyun mu? Arabaya giderken, kolyede gerçekten şehvet içeren bir güç büyüü olduğunu söyledi. Daha önce böyle bir şey duymamıştım ve daha fazla bilgi istediğimde, toprak büyüü kullanıcılarının bildiği ama artık kimsenin kullanmadığı bir büyü olduğunu söyledi.

"Dönüyorlar," dedim aniden. "Yolun adını göremiyorum ancak yaklaşırsak görürüm."

Dimitri, anlamış gibi homurdandı ve ben de koltuğuma gömüldüm.

Bütün bunlar ne demkti? Onun için de bir anlamı var mıydı? Benim için kesinlikle çok anlamlıydı.

"İşte," dedim yirmi dakika sonra Victor'un arabasının döndüğü bozuk yolu göstererek. Asfaltsız, taşlı bir yoldu.

Sessizlik içinde yola devam ettik. Tekerleklerin taşlı yolda çıkardığı sestten başka bir şey duyulmuyordu. Arabanın çevresinden toz yükseliyor ve arabayı sarıyordu.

"Gene dönüyorlar."

Anayoldan giderek uzaklaşıyorduk ve rehberliğim doğrultusunda peşlerini bırakmadık. Sonunda Victor'un araba-sının durduğunu hissettim.

"Küçük bir kabinin dışındalar," dedi. "Lissa'yı alıyor-lar..."

"Neden bunu yapıyorsunuz? Neler oluyor?"

Lissa. Korkudan ölmek üzereydi. Duyguları, beni içine çekti.

"Gel çocuğum," dedi Victor bastonuyla dengesini bulma-ya çalışarak kabine ilerledi. Gardiyanlardan birisi kapıyı açık tutuyordu. Diğeri ise, Lissa'yı sürüklemiş ve içeride, küçük bir masanın yanında duran sandalyeye yerleştirmişti. İçerisi soğuktu. Özellikle Lissa, pembe elbisesiyle donuyordu. Victor tam karşısına oturdu. Lissa, kalkmaya çalıştığı-nda gardiyan ona uyarı dolu bir bakış attı. "Sana neler yapabileceğimi biliyorsun değil mi?"

"Christian'a ne yaptınız?" diye ağladı Lissa soruyu umur-samayarak. "Öldü mü?"

"Ozera mı? Bunun olmasını istemezdim. Orada olacağını beklemiyorduk. Seni yalnız yakalayacağımızı ve herkesin kaçtığını düşüneneğini sandık. Zaten bu konudaki dediko-duları da çoktan yaydık."

Onlar kimdi? Bu hafta su yüzüne çıkan hikayeleri dü-şündüm... Natalie.

"Şimdi," dedi ve içini çekti. Ellerini çaresizce iki yana aç-tı. "Bilmiyorum. Kimsenin bize ulaşacağını sanmıyorum. Kaçtığına inanmasalar bile bu imkansız. Rose en büyük en-

gel. Aslında... Onu saf dışı bırakmayı ve herkesin onun da kaçtığını düşünmesini planlamıştık. Ancak dansta çıkardığı olay yüzünden bu imkansızdı. Ancak bir süre oyalanması için başka bir planım vardı... Muhtemelen yarına kadar meşgul olacak. Onunla daha sonra ilgilenmek zorundayız."

Dimitri'nin büyüü anlayacağını hesaba katmamıştı. Bü-tün gece birbirimizle meşgul olacağımızı düşünmüştü.

"Neden?" diye sordu Lissa. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Victor'un yeşil gözleri büyüdü ve Lissa'ya babasını hatırlattı. Uzaktan akraba olabilirlerdi ancak zümrüt yeşili gözler hem Dragomir'lerde hem de Dashkov'larda vardı. "Bunu sormana bile şaşırdım hayatım. Sana ihtiyacım var. İyileş-mek için sana ihtiyacım var."

“S eni iyileştirmek mi?
Onu iyileştirmek mi? Düşüncelerimiz yankılanı-
yordu.

"Tek çarem sensin," dedi sabırla. "Bu hastalığı sadece sen iyileştirebilirsin. Seni yıllardır izledim ve emin olana kadar bekledim."

Lissa başını salladı. "Yapamam... Olmaz. Böyle bir şey yapamam."

"İyileştirici gücün inanılmaz. Kimsenin ne kadar güçlü olduğun konusunda fikri yok."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yapma Vasilisa. Kuzgunu biliyorum. Natalie seni görmüş. Seni bir süredir takip ediyordu. Ve Rose'u da nasıl iyileştirdiğini biliyorum."

Lissa, inkar etmenin anlamsız olduğunu anladı. "Ama... O farklıydı. Rose hasar görmemişti. Ama sen... Sandovsky Sendromu için hiçbir şey yapamam."

"Hasar görmemiş iniydi?" dedi ve kahkaha attı. "Bileğinden bahsetmiyorum. Gene de o da inanılmazdı. Araba kazasından bahsediyorum. Haklısın biliyorum. Rose 'hasar görmemişti' o ölmüştü."

Kelimeleri havada asılı kaldı.

"Bu... Hayır. Yaşıyordu," diyebildi Lissa sonunda.

"Hayır. Aslında evet yaşıyordu ancak bütün raporları okudum. Hayatta kalmasına imkan yok. O kadar yarayla bu mümkün değil. Sen onu iyileştirdin. Geri getirdin," dedi ve bezginlikle içini çekti. "Bunu uzun süredir yapıldığından kuşkulanıyordum ve... Ne kadar kontrol sahibi olduğunu görmek için tekrarlayıp durdum..."

Lissa donakalmıştı. "Hayvanlar. Sendin o!"

"Natalie'nin yardımıyla."

"Neden bunu yaptın? Böyle bir şey nasıl yapabildin?"

"Çünkü bilmek zorundaydım. Sadece birkaç hafta ömrüm kaldı Vasilisa. Eğer gerçekten ölüleri geri getirebiliyorsan, o zaman Sandovsky'yi de iyileştirebilirsin. Senin, isteğin doğrultusunda herkesi iyileştirebileceğine emin olana kadar bekledim. Seni bir anlık panikle kaçırdım."

"Neden beni kaçırdın?" Lissa'da bir öfke patlaması yaşandı. "Sen benim amcam sayılırsın. Benden böyle bir şey yapmamı istiyorsan, bunu gerçekten yapabileceğimi düşünüyorsan..." Sesi ve duyguları, onu iyileştirebileceğine inanmadığını gösteriyordu. "Neden beni kaçırdın? Sorman da yeterli değil miydi?"

"Çünkü bu tek seferlik bir olay değil. Senin ne olduğunu anlamak çok uzun sürdü ancak bazı eski hikayelere rastladım... Moroi müzesinde tutulan bazı elyazmalarını okudum. Yöneten ruhun nasıl olduğunu okuduğumda..."

"Yöneten ne?"

"Ruh. Bu senin uzmanlaştığın konu."

"Ben daha hiçbir şeyde uzman değilim! Sen çıldırmışsın."

"Sence güçlerin nereden geliyor? Ruh, sadece birkaç kişinin kullanabildiği elementlerden biri."

Lissa'nın akıllı hala kaçırılma olayı ve beni ölümden döndürmüş olabileceğiyle ilgili olası gerçekle çalkalanıyordu. "Bu hiç mantıklı değil. Yaygın olmasa bile, eminim böyle bir elementi duyardım! Ya da bu elementi kullanmış birini!"

"Hiç kimse ruh ile ilgili bir şey bilmiyor artık. Çoktan unutuldu. İnsanlar ruh elementinde uzmanlaştığında bunu kimse anlamaz. Hiçbir elementte uzmanlaşmamış zannederler."

"Bak eğer kendimi garip hissetmemi..." dedi ve aniden sustu. Öfkeli ve korkmuştu ancak bu duyguların ötesinde, Victor'un ruh kullanıcıları ve uzmanlaşma konusunda söyledikleri oturmaya başlamıştı. Artık bir ışık yanıyordu. "Aman Tanrım! Vladimir ve Bayan Karp."

Victor bilgiç bilgiç baktı. "Sen zaten her şeyi biliyormuşsun."

"Hayır! Yemin ederim. Bu sadece Rose'un araştırdığı bir konuydu... Onların da benim gibi olduğunu söyledi..." Lissa'nın hissettiği ufak korku giderek büyümeye başladı. Haberler şok ediciydi.

"Onlar da senin gibi. Kitaplarda, Vladimir'in 'ruh ustası' olduğu yazıyor." Victor eğlenmeye başlamıştı sanki. Sura-tındaki gülümseme yüzünden onu tokatlamak istiyordum.

"Ben sandım ki..." dedi Lissa hala yanılıyor olmayı istiyordu. Hiçbir şeyde uzmanlaşmamış olduğu fikri, acayip bir elementte uzmanlaşmaktan daha güvenli geliyordu. "Yani ben bunun, Kutsal Ruh gibi bir şey olduğunu sandım."

"Herkes öyle sanıyor ama değil. Tamamen farklı bir konu. Bu, hepimizin içinde olan bir element. Diğerleri üzerinde dolaylı yoldan kontrol sağlayan usta bir element." Anlaşılan, bütün elementler üzerinde uzmanlaşma konusundaki teorim o kadar da imkansız değildi.

Bu duyduklarını sindirmek ve kontrolünü kaybetmek için çok çalışıyordu. "Bu gene de soruma yanıt değil. Bu ruh elementi olayına sahip olup olmamam önemli değil. Ancak beni kaçırman şart değildi."

"Senin de bildiğin gibi, ruh fiziksel yaraları iyileştirebilir. Ne yazık ki, sadece akut yaralar üzerinde etkili. Rose'un bileği ve kaza yaraları gibi. Ancak, Sandovsky sendromu gibi genetik bir hastalıkta, kronik hastalıklarda sürekli iyileştirme gerekli. Aksi halde hastalık tekrarlanıyor. Benim de yaşadığım bu. Sana ihtiyacım var Vasilisa. Bana bununla savaşmama ve uzak tutmama yardım etmelisin. Ancak böyle yaşayabilirim."

"Gene de hala beni neden kaçırdığını anlamıyorum," dedi. "Sorsaydın da yardım edebilirdim."

"Böyle bir şey yapmana okulda kimse izin vermezdi. Konsey, ruh kullanıcısı olduğunu öğrenir öğrenmez etik konuları devreye sokardı. Her şeyden önce, kimin iyileştirilmesi gerektiğine kim karar verebilir? Bunun adil olmadığını söylerlerdi. Bunun, Tanrı rolü oynamaktan farksız olduğunu söylerlerdi. Ya da bu olayın sende yaratacağı etkilerden endişelenirlerdi."

Lissa irkildi. Bu etkilerin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Yüz ifadesini görünce başını salladı. "Evet. Sana yalan söylemeyeceğim. Bu çok zor olacak. Seni hem zihnen hem de bedenlen tüketecek ama buna mecburum. Üzgünüm. Sana besleyiciler ve istediğin her şey sağlanacak."

Lissa sandalyeden fırladı. Ben, hemen bir adım attı ve onu sandalyeye tekrar oturttu. "Peki ya sonra? Beni burada mahkum mu edeceksiniz? Sizin özel hemşireniz mi olacağım?"

Rahatsız olmuş gibi ellerini açtı. "Çok özür dilerim. Başka seçeneğim yok."

Beyaz öfke, içindeki korkuyu bastırdı. Kısık sesle konuşmaya başladı. "Evet. Seçeneğin yok çünkü konuştuğumuz kişi benim.."

"Senin için de böylesi daha iyi. Diğerlerinin başına gelenleri biliyorsun. Viadimir, hayatının son günlerini bir başına ve kaçık bir halde geçirdi. Sonya Karp'ın da kaçırıldığını biliyorsun. Kazadan beri yaşadığın travmanın sebebi sadece aileni kaybetmiş olman değil. Ruh kullandığın için yaşıyorsun bunları. Kaza, içindeki ruhu uyandır-

dı; Rose'un öldüğünü görünce yaşadığın korku, yeteneğinin patlamasına ve onu iyileştirmene neden oldu. Bu çok güçlü bir element ama aynı zamanda da tehlikeli. Toprak kullanıcıları, topraktan; hava kullanıcıları ise havadan güç aldı. Peki ya ruh kullanıcıları? Sence güçlerini nereden alıyorlar?"

Lissa kızgın kızgın baktı.

"Senden, kendi benliğinden geliyor. Başka birini iyileştirmek için, kendinden bir parça vermek zorundasın. Bunu ne kadar sık yaparsan, seni zaman içinde o kadar yıpratıyor. Zaten bunu çoktan farketmiş olmalısın. Bazı konuların seni çok üzdüğünü ve ne kadar hassas olduğunu biliyorum."

"Ben hassas değilim," diye çıkıştı Lissa. "Ve aklımı da kaçırmayacağım. İşler daha da kötüleşmeden ruh kullanmaya bir son vereceğim."

Victor gülümsedi. "Son mu vereceksin? Bu nefes almayı son vermen gibi bir şey. Ruhun kendine ait bir ajandası var... Yardım etmek ve iyileştirmek konusunda kendine hakim olamayacaksın. Bu senin bir parçan. Hayvanlara karşı koydun ancak Rose'a yardım etmek konusunda gözünü bile kırpmadın. Güç kullanmak bile senin elinde değil. Ruh, bu konuda sana özel bir güç veriyor. Bu durum devam edecek. Ruhtan kaçamazsın. Burada tek başına, fazladan stres kaynaklarından uzakta durman daha iyi. Akademi'de sınırların çok bozulacak. Ya da sana kendini iyi hissettirecek ama bütün gücünü de köreltecek ilaçlar verecekler."

Lissa'nın içinde hafif bir güven belirdi. Son birkaç yılda gözlemlediğimden biraz farklıydı. "Seni seviyorum Victor Amca. Ancak bu konuyu düşünecek ve karar verecek kişi **ben** değilim. Sen de değilsin. Benden, hayatımı sana adamamı istiyorsun. Bu hiç adil değil."

"Bu, hayatın ne anlama geldiğiyle ilgili bir konu. Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Ancak Moroi'ler dağılıyor. Strigoiler bizi yağmalamaya başladığından beri sayımız azalıyor. Eskiden onları etkin bir biçimde başımızdan savabiliyorduk. Ancak Tatiana ve diğer liderler sadece saklanıyor. Seni ve arkadaşlarını hapis gibi yaşıyor. Eski günlerde, gardiyanlarınızla birlikte savaşmanıza izin verilirdi! Büyüyü, silah gibi kullanmanız öğretilirdi. Artık bu yok. Bekliyoruz. **Kurban** gibi bekliyoruz." Başını çevirdiğinde, Lissa ile gözlerindeki tutkuyu gördük. "Kral olsaydım bunu değiştirirdim. Ne Moroi'lerin ne de Strigoiler'in gördüğü bir devrim yapardım. Tatiana'nın varisi **ben** olmalıydım. Hastalığımı öğrenmeden önce beni varisi yapmaya hazırdı ama şimdi vazgeçti. Eğer iyileşirsem... Eğer iyileşirsem hakettiğim yerde olacağım..."

Victor'un sözleri, Lissa'nın içinde Moroi'lerin durumu hakkında bazı duyguları harekete geçirdi. Victor'un söylediklerini asla kendi başına düşünemezdi. Moroi ve gardiyanlarının, Strigoi ve onların şeytanlıklarından kurtulmak için omuz omuza savaşmaları çok farklı olabilirdi. Christinan'ı ve büyüü silah olarak kullanma hakkında söyledikle-

rini düşündü. Victor'un söyledikleri doğru olsa da, ne Lissa ne de ben, Lissa'nın böyle bir fedakarlık yapmasına de-geceğine emindik.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Senin için üzgünüm ancak benden bunu isteme."

"Mecburum."

Lissa, doğrudan gözlerine baktı. "Bunu yapmayacağım." Başını eğdi, köşeden bir şey çıkmıştı. Moroi. Tanıdığım biri değildi. Lissa'nın arkasına geçti ve ellerini çözdü.

"Bu Kenneth," dedi Victor. Sonra elini uzattı ve Lissa'ya tutmasını söyledi. "Lütfen Vasilisa. Tut elimi ve Rose'a yaptığın gibi büyüü gönder."

Lissa başını salladı. "Hayır."

Tekrar konuşmaya başladığında sesi o kadar da kibar değildi. "Lütfen. Öyle ya da böyle beni iyileştireceksin. Bunun, bizim değil de senin koşullarınla olmasını tercih ederim."

Lissa tekrar başını salladı. Victor, Kenneth'e bir işaret gönderdi. Acı...

Lissa bağırdı. Ben de bağırdım.

Arabada, Dimitri şaşkınlıktan irkilince araba sarsıldı. Bana tedirgin bir bakış attı ve arabayı kenara çekti.

"Hayır, hayır! Devam et!" dedim ve ellerimi şakaklarıma dayadım. "Bir an önce oraya gitmek zorundayız!"

Arka koltukta oturan, Alberta uzanıp omzumu tuttu. "Rose, neler oluyor?"

Gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. "Ona işkence ediyorlar... Hava ile. O herif... Kenneth... Ona baskı yapıyor... Başına... Basınç dayanılmaz. Sanki kafatasım -kafatası- patlayacak gibi," dedim ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Dimitri yan gözle bana baktı ve sertçe gaze bastı.

Kenneth, hava gücünü kullanmaya devam etti. Aynı zamanda Lissa'nın nefesi de etkileniyordu. Bazen boğulacak gibi oluyor sonra birkaç nefes alıyor sonra tekrar nefessiz kalıyordu. Bir süre bütün bunlara dayandıktan sonra, ki giderek zorlaşıyordu, buna bir son vermeleri için istedikleri her şeyi yapacağını biliyordum.

En sonunda o da yaptı.

Acılar içinde ve sulanmış gözlerle, Lissa, Victor'un elini tuttu. Daha önce hiç büyü kullanırken aklında değildim ve neler olacağını bilmiyordum. İlk başta, hiçbir şey hissetmedim. Konsantrasyon... Sonra aynı... Nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Renk, ışık, müzik, hayat, neşe ve aşk... Bir sürü güzellik, dünyayı güzelleştiren onca güzel şey... Yaşamaya değer kılan her şey...

Lissa, elinden geldiğince bütün bu güzellikleri toplamış ve Victor'a göndermişti. İkimizden de parlak ve tatlı bir büyü akıyordu. Sanki yaşıyordu. Sanki hayatının ta kendisiydi. Ve gerçekten de uyandırdığı his kadar mükemmeldi. Lissa giderek güç kaybediyordu. Ancak gizemli ruh elementinin bağlı olduğu dört element Victor'a akarken, o da giderek güçlendi.

Değişim çok şaşırtıcıydı. Teni düzeldi, artık buruşuk ve lekeli değildi. Gri ve seyrek saçları, bir kere daha koyu renk olmuş ve güçlenmişti. Yeşil gözleri, hala zümrüt gibiydi, bir kere daha canlılıkla parladı.

Lissa'nın çocukken hatırladığı Victor olmuştu gene.

Bitkin düşen Lissa bayıldı.

Arabanın içinde, neler olduğunu anlamaya çalıştım. Dimitri'nin yüzü giderek kararıyordu. Bana hala anlamlarını öğretmediği Rusça küfürleri ardı ardına sıralıyordu.

Kabine iyice yaklaşıncı, Alberta bir telefon konuşması yaptı ve konvoy arabayı kenara çekti. Bir düzineden fazla gardiyan, arabadan indi ve plan yapmaya başladı. Bir kişi, öncü birlik olarak gitti ve döndüğünde kabinin içinde ve dışında kaç kişi olduğunu söyledi. Grup harekete geçmeye hazır olduğunda ben de arabadan indim. Dimitri beni durdurdu.

"Hayır Roza. Burada kal."

"Bu mümkün değil. Ona yardım etmek zorundayım."

Eliyle çenesini sıvazladı ve gözlerini bana dikti. "Sen zaten ona yardım ettin. Senin işin bitti. Çok başarılıydın. Ancak burada sana yer yok. Hem Lissa'nın hem de benim, senin güvende kalmaya ihtiyacımız var."

Tartışmanın, Lissa'yı kurtarmayı geciktirdiğini farkedince sustum. Karşı çıkmalarımı yutarak başımı salladım. Dimitri de başını salladı ve diğerlerine katıldı. Hepsi birden ağaçların arasına karışarak ormana dalmıştı.

İçimi çektim ve yolcu koltuğunu yatırarak uzandım. Çok yorgundum. Camlardan güneş ışığı yağsa bile benim için hala geçeydi. Bütün gece ayaktaydım ve çok şey yaşanmıştı. Üzerimdeki rolün verdiği adrenalın ve Lissa'nın acısını paylaşma yüzünden aynı Lissa gibi bayılabilirdim.

Tabii Lissa artık ayrılmıştı.

Yavaş yavaş algısı benimkilerin önüne geçti. Kabinde bir kanepede yatıyordu. Victor'un yandaşlarından birisi, bayıldıktan sonra onu taşımış olmalıydı. Artık çok canlı olan Victor, diğerleri ile mutfakta durmuştu ve planlarını tartışıyordu. Sadece bir tanesi Lissa'nın yanından ayrılmıyordu. Dimitri ve Sert Takım içeri daldığında onu yenmek kolay olacaktı.

Lissa, yalnız gardiyanı inceledi ve kanepenin yanındaki pencereye bir bakış attı. Hala başı dönmesine rağmen doğrulmayı başardı. Gardiyan arkasını döndü ve bezgin bezgin ona baktı. Göz göze geldiler ve Lissa gülümsedi.

"Ne yaparsam yapayım sesini çıkarmayacaksın," dedi Lissa. "Yardım istemeyecek ve gittiğimi kimseye söylemeyeceksin tamam mı?"

Gücün esareti adamı sarmıştı. Kabul edercesine başını salladı.

Pencereye doğru gitti ve camı açtı. Bunu yaparken akıldan bir sürü düşünce geçiyordu. Güçsüzdü. Akademiden ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu. Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Birisi farketmeden önce ne kadar uzaklaşabileceğini de bilmiyordu.

Ancak kaçmak için başka bir şansının olamayacağını da farkındaydı. Hayatının geri kalanını ormandaki bu kabinde geçirmeye niyeti yoktu.

Başka bir zaman olsa, bu cesareti beni çok mutlu ederdi ancak şimdi endişeliydim. Zaten bütün gardiyanlar onu kurtarmak üzereydi. Sakin kalsa daha iyiydi ancak ne yazık ki tavsiyelerimi duyamıyordu.

Lissa pencereden tırmandı ve yüksek sesle küfrettim.

"Ne? Ne gördün?" diye sordu arkamdan kısık bir ses.

Yattığım yerden doğruldum ve başımı tavana çarptım. Arkama baktığımda, arka koltuktaki kargo boşluğundan Christian'ın bana baktığını gördüm.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sence ne yapıyorum? Kaçak yolcuyum ben."

"Yolda sarsılmadın mı?"

Önemli değilmiş gibi omzunu silkti. Lissa ile ne mükemmel bir çift olmuşlardı. İkisi de, ciddi bir biçimde yaralansa bile çılgınlıklardan vazgeçmiyordu. Gene de, Kirova gelme izin vermeseydi ben de arkada onunla gelirdim.

"Neler oluyor? Bir şey mi gördün?" diye sordu.

Aceleyle ne gördüğümü söyledim. Sonra arabadan indim. O da peşimden geldi.

"Bizimkilerin onu kurtarmak üzere olduğunu bilmiyor. Yorgunluktan ölmeden önce ona ulaşmak zorundayım."

"Peki ya gardiyanlar? Yani okulun gardiyanları. Gittiğini onlara söyleyecek misin?"

Başımı salladım. "Çoktan kabin kapısını kırmışlardır. Lissa'nın peşinden gideceğim." Lissa, kabinden uzaklaşmaya başlamıştı. Gittiği yöne doğru ilerleyebilirdim ancak ona yaklaşıp kadar tam olarak doğru noktayı bulamayabiliydim. Gene de önemli değildi. Onu bulmak zorundaydım. Christian'ın yüzünü görünce, kuru bir gülümsemeyle, amacını anladım. "Evet biliyorum. Sen de geliyorsun."

23

Daha önce hiç Lissa'nın beyninin dışında kalmak için bu kadar sorun yaşamamıştım. Ancak daha önce ikimiz de böyle bir şey yaşamamıştık. Dü-

şüncelerinin gücü ve duygular, ormana doğru yaklaşırken beni ele geçirmeye çalışıyordu.

Çalılar ve ormanlar arasından koşarken, Christian ile kabinden giderek uzaklaşıyorduk. Ah, Lissa'nın kabinde kalmasını ne kadar isterdim. Gözlerinden, baskını izlemek harika olacaktı. Koşarken, Dimitri'nin zorlu antrenmanlarının karşılığını gördüm. Lissa çok hızlı değildi ve aramızdaki uzaklık giderek azaldığından tam olarak nerede olduğunu hissetmeye başlamıştım. Ancak, Christian bana yetişemiyordu. Onun için yavaşladım ancak bunun çok saçma olacağına karar verdim.

O da böyle düşünüyordu. "Git," dedi nefes nefese elini sallayarak.

Lissa'ya yeterince yaklaşıncı beni duyabileceğini düşündüm ve ona seslendim. Cevap vereceğini ümit etmiştim. Onun yerine, sesime yanıt olarak birkaç uluma geldi. Kanin cinsi bir hayvan uluyordu.

Psi-köpekler. Tabii ya. Victor onlarla avlandığını söylemişti. Bu hayvanları kontrol edebiliyordu. Aniden, neden okuldan kimsenin Lissa ile peşimizden psi-köpek gönderdiğinden bahsetmediğini anladım. Onları, Akademi değil Victor göndermişti.

Bir dakika sonra, Lissa'nın bir ağaca dayalı halde beklediği açıklık bir alana geldim. Görünüşünden ve bağdan hissettiklerimden, kısa bir süre önce bayılmış olması gerektiğini hissettim ancak kalan son gücüyle direniyordu. Gözleri açılmış ve solmuş bir halde, korku içinde çevresini saran dört psi-köpeğe bakıyordu. Güneş ışığını farkedince, onun ve Christian'ın başlarındaki yeni belayı farkettim.

"Hey," diye bağırdım köpeklerle. Onları kendime doğru çekmeye çalışıyordum. Victor, Lissa'yı tuzağa düşürmeleri için göndermiş olmalıydı onları ancak başka bir şey sezip tehlikeyi farketmelerini diledim. Özellikle de dampir tehdidini... Psi-köpekler, bizden, diğer hayvanlara göre daha çok nefret ederdi.

Tabii ki bana döndüler ve dişlerini gösterip hırlamaya başladılar. Kurta benziyorlardı ancak kahverengi kürkleri ve alev alev yanan gözleri vardı. Muhtemelen, Victor, Lissa'ya zarar vermemelerini emretmişti ancak benimle ilgili böyle bir emir almamışlardı.

Kurtlar... Fen dersini hatırladım. Bayan Meissner ne demişti? Hakimiyet için yaşanan bütün o çekişmeler. Bunu aklımda tutarak alfa gibi davranmaya başladım, ancak hissettiklerini sanmıyordum. Hepsini, beni bir çırpıda yere sererdi. Ah evet sayı olarak da fazlaydılar. Bu nedenle korkmaları gereken hiçbir şey yoktu.

Bu, sanki Dimitri ile yapacağım bir kavgaymış gibi beysbol sopası kalınlığında bir dal aldım. İki tanesi üzerime atladığında dalı daha yeni kavramıştım. Pençeleri ve dişleri bedene geçti ancak daha büyük ve daha güçlü rakipler karşısında son iki aydır öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyordum.

Onların canını acıtmak istemiyordum. Bana köpekleri hatırlatıyorlardı. Ancak ya ben ya onlar, hayatta kalma içgüdüsü ağır basıyordu. Bir tanesini yere sermeyi başardım. Öldümü bayıldı mı bilmiyordum. Diğerleri hala üzerimdeydi. Öfkeden çıldırmış gibiydi. Arkadaşları da ona katılmaya hazır gibiydi ancak birkaç yeni rakip de sahneye girmişti... Christian.

"Git buradan," diye bağırdım köpeklerden biri bacağımla pençesiyle parçalayıp beni yere düşürürken. Hala üzerimde o elbise vardı ancak çoktan parçalanmıştı.

Ancak aşktan gözü kör olmuş her erkek gibi, Christian sözümü dinlemedi. Bir dal aldı ve köpeğin üzerine saldırdı. Odundan alevler fışkırmıştı. Köpek geri gitti. Ateşten çok korksa da hala Victor'un emirlerinin etkisi altındaydı.

Arkadaşı, dördüncü köpek meşaleden uzaklaşarak Christian'a arkadan yaklaşıyordu. Seni küçük piç! Christian'ın üzerine atlanmış ve ona arkadan saldırmıştı. Kalın dal, elinden uçmuştu ve ateş yayılmaya başladı. İki köpek, üzerine

atladı. Üzerimdeki köpeğin işini bitirdikten sonra, onları da halledecek gücümün kalıp kalmadığını merak ederek diğer iki köpeğin yanına gittim.

Ancak buna gerek kalmamıştı. Alberta biçimindeki yarıdım, ağaçların arasından çıkagelmişti.

Elindeki silahla, hiç tereddüt etmeden köpekleri vurdu. Çok sıkıcı olabilir ve Strigoiler'e karşı işe yaramaz olabilirdi ancak diğer düşmanlara karşı, silahlar çok faydalıydı. Etkileri kanıtlanmıştı. Köpekler hareketsiz kaldı ve Christian'ın yanına düştüler. Christian'ın bedeni...

Üçümüz, yanına doğru ilerledik. Lissa ile neredeyse sürünüyorduk. Onu gördüğümde gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Midem bulanmıştı ve kusmamak için kendimi zor tuttum. Daha ölmemişti ama çok da dayanamayacak gibi duruyordu.

Büyümüş ve çaresiz gözleriyle Lissa, taş kesilmişti. Sonra otomatik hareketlerle ona uzandı ancak eli yere düştü.

"Yapamam," dedi kısık bir sesle. "Hiç gücüm yok."

Tüylü yüzü, sert olduğu kadar merhametli olan Alberta, Lissa'ya nazıkçe sarıldı. "Hadi Prenses. Buradan gitmek zorundayız. Yardım göndereceğiz."

Christian'a döndüm ve ona bakmak için kendimi zorladım. Lissa'nın onun için ne kadar endişelendiğini görmüş-tüm.

"Liss," dedim tereddütle. Lissa, sanki orada olduğumu unutmuş gibi bana baktı. Tek kelime etmeden, boynumdan saçlarımı çekti ve başımı eğdim.

Lissa bir an baktı. Yüzünde bomboş bir ifade vardı. Sonra gözleri parladı.

O hoş gülümsemesinin ardında bekleyen sivri dişleri boynuma saplanınca hafifçe inledim. Bunu ne kadar çok özlediğimi farkettim. Işıltılı bir parlaklığı takip eden o tatlı ve mükemmel acı... Mutluluk yayıldı bedenime. Başım dönüyordu. Rüyada gibiydim.

Lissa'nın benden ne kadar kan içtiğini tam olarak hatırlamıyordum. Muhtemelen çok içmemişti. Bir insanı öldürüp Strigo'i'ye dönüştürecek miktarı hiç düşünmezdi. İş bittiğinde, ısırgan etkisiyle sallandığımdan Alberta beni tuttu.

Başım dönse de, Lissa'nın Christian'ın üzerine eğilip ellerini bedenine yerleştirmesini izledim. Uzaklardan, üç gardiyanın sesi duyuldu.

İyileştirmeyi ne ışıklar ne de havai fişekler takip etmişti. Her şey, Lissa ile Christian'ın arasında sessiz ve sakince olup bitti. Isırık kaynaklı endorfinler, Lissa ile olan bağımlı uyuştursa bile, Victor'u iyileştirirken hissettiğim o masalsı mutluluğu bir kere daha yaşar gibi oldum.

Gözlerimin önünde bir mucize gerçekleşti ve Alberta nefesini tuttu. Christian'ın yaraları kapanmıştı. Kan kurumuştı. Yüzüne renk gelmişti. Gözkapakları titriyordu ve gözlerinde tekrar hayat belirmişti. Lissa'ya odaklanarak gülümse-di. Aynı bir Disney filmi izlemeye gibiydi.

Kendimi kaybetmiş olmalıydım, çünkü başka bir şey hatırlamıyordum.

Sonunda, Akademi'nin kliniğinde kendime geldim. İki gündür serum veriliyordu. Lissa, yatağımın başından ayrılmıyordu ve yavaş yavaş kaçırılma olayı da günışığına çıkmıştı.

Kirova ve birkaç kişiye, Lissa'nın güçlerinden, Victor'u, Christian'ı ve beni nasıl iyileştirdiğinden bahsetmek zorunda kalmıştık. Haberler şok etkisi yaratmıştı ancak yöneticiler, bu olayı okulun geri kalanından saklamayı kabul etmişti. Hiç kimse, Lissa'yı, aynı Bayan Karp gibi uzaklara göndermeyi düşünmemişti.

Aslında, öğrenciler Victor Dashkov'un Lissa Dragomir'i kaçırdığını biliyordu ancak nedeni bilinmiyordu. Dimitri'nin ekibi saldırdığında, gardiyanlarından bazıları ölmüştü ve gardiyan sayısı zaten çok azken bu çok yazıktı. Victor artık okulda 7/24 gözetim altındaydı. Yargılanacağı günü bekliyordu. Moroi yöneticileri, başka ülkelerin hükümeti ile karışlaştırılınca son derece sembolik olabilirdi, ancak kendilerine ait adalet sistemi vardı ve Moroi hapisaneleri hakkında pek çok şey duymuş ve gitmek istemediğim bir yer olduğuna karar vermiştim.

Natalie'ye gelince... Bu karmaşık bir konuydu. Hala önemsiz bir şahsiyetti ama babasının suç ortağıydı. Ölü hayvanları getirmiş ve Lissa'nın davranışlarını gözlemlemişti. Victor gibi, toprak kullanıcı olduğundan bileğimi kıran o çürük sıranın da sorumlusu oydu. Ölü güvencine verdiğimiz tepkiyi de görünce, ona ulaşmanın tek yolunun beni **yaramak** olduğuna karar verdi. Lissa'nın tekrar iyileştirmeye başlamasının tek yolu buydu. Natalie sadece uygun bir fırsat kollamıştı. Hapse atılmamış ve ceza görmemişti ancak Akademi, kraliyetten emir gelene kadar onu ne yapacağını bilmiyordu.

Onun için elimde olmadan üzüliyordum. Çok acemi ve içine kapanıktı. Onu herkes parmağında oynatabilirdi. Babası bir yana, ona biraz ilgi ve sevgi gösteren herkesin kuklası olabilirdi. Bunun için her şeyi de yapabilirdi. Dedikodulara göre, hücrenin dışında kendinden geçmiş ve babasını görmek istediğini söylemişti. Ancak izin verilmemiş ve oradan uzaklaştırılmıştı.

Bu sırada, Lissa ile arkadaşlığımıza hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Çevremizde çok fazla olay yaşanmıştı. Bütün o heyecan ve dramadan sonra, başına gelenleri farklı bir açıdan değerlendiriyor gibiydi. Aaron ile ayrılmıştı. Bunu kibarca yaptığına emindim ancak ne olursa olsun Aaron üzülmüş olmalıydı. Onu iki kere terketmişti. Son kız arkadaşının da onu boynuzlamış olması da Aaron'ın kendine olan güvenine ciddi bir hasar vermiş olmalıydı.

Daha fazla tereddüt etmeden ve şöhretinde yaratacağı sonuçları düşünmeden Lissa, Christian ile birlikte olmaya başladı. Onları herkesin içinde el ele kol kola görünce jetonum düşmüştü. Christian bile buna inanamıyordu sanki. Sınıftakiler de henüz yorum yapamayacak kadar şaşkıındı. Birlikle birlikte olması bir yana, daha Christian'ın varlığı bile çözülememişti.

Benim romantik durumum, Lissa'nunki kadar renkli değildi. Tabii romantik bir durum olduğunu **kabul edersek**. Dimitri beni klinikte ziyaret etmemişti ve çalışmalarımıza da ara vermiştik. Lissa'nın kaçırılma olayından sonra dördüncü gün onunla spor salonunda karşılaştım. Yalnızdık.

Spor çantamı almak için salona girdiğimde, Dimitri'yi gördüm ve donup kaldım. Tek kelime çıkmadı ağzımdan. Yürüyüp gidecekti ama sonra durdu.

"Rose..." dedi bir süre tedirgince bekledikten sonra.

"Aramızda olanları rapor etmek zorundasın."

Onunla konuşmak için çok uzun süredir bekliyordum ancak hayalimdeki konuşma bu değildi.

"Bunu yapamam. Kovulursun. Ya da daha kötüsü olur."

"Kovulmalıyım zaten. Suçluydum."

"Elinde değildi. Büyü yüzündendi..."

"Farketmez. Saçma ve hatalıydı."

Saçma? Hatalı? Dudaklarımı ısırdım. Gözlerim yaşarmıştı.

Sonra kendime gelmeye çalıştım. "Bak çok önemli değil."

"Çok önemli! Senden faydalandım."

"Hayır," dedim kısık sesle. "Faydalanmadın."

Sesimden bir şeyleri belli etmiş olmalıydım çünkü derin ve ciddi bir yoğunlukla bana baktı.

"Rose senden yedi yaş büyüğüm. On yıl sonra bu önemli bir fark olmayabilir ama şimdi aramızda uçurum var. Ben yetişkinim. Sen ise çocuksun."

Ahhh. İrkildim. Bana yumruk atsa daha iyiydi.

"Üzerimden beni pek de çocuk olarak görmüyordun."

Şimdi de o irkildi. "Çünkü bedenim... Ama bu seni yetişkin yapmaz. İki farklı yerdeydik. Ben dünyada değildim. Kendi başımaydım. Ben katilim Rose, hayvan değil insan öldürdüm. Ve sen... Sen daha yolun başındasın. Senin hayatında ev ödevleri, kıyafetler ve dans var."

"Sence benim için sadece bunlar mı önemli?"

"Hayır, tabii ki değil. Tam sayılmaz ama dünyanın bir parçası. Hala büyüyor, kendini tanıyor ve neyin önemli olduğunu anlamaya çalışıyorsun. Böylede devam etmeli ve yaşıtın olan erkeklerle takılmalısın."

Yaşıtım erkekleri istemiyordum ama bunu söylemedim. Hiçbir şey söylemedim.

"Bunu söylemek istemesen de, hata olduğunu anlamak zorundasın. Ve bu bir daha tekrarlanmayacak," diye ekledi.

"Çok yaşlı olduğun için mi? Sorumsuz olduğum için mi?"

Yüzü tamamen boştu. "Hayır. Çünkü seninle o anlamda ilgilenmiyorum."

Ona baktım. Mesajı, beni reddetmesi çok netti. O geceden sonra, güzel ve anlamlı olduğuna inandığım her şey gözlerimin önünde toza döndü.

"Sadece büyü yüzünden oldu anlıyorsun değil mi?"

Aşağılanmış hissetmiş ve öfkelenmişim ancak tartışarak ve yalvararak kendimi aşağılatmayacaktım. Omuz silktim. "Evet, anlıyorum."

Günün geri kalanını surat asarak ve Lissa ve Mason'ın beni odamdan çıkarma çalışmalarını umursamayarak geçirdim. İçeride kalmak istemem çok ilginçti. Kirova, Lissa'yı kurtarmada gösterdiğim başarıdan çok etkilenmiş ve hapsime son vermişti.

Ertesi gün okuldan önce, Victor'un hapsedildiği yere gittim. Akademi, hapishane kavramına sadık kalmıştı ve demir parmaklıklar ve kapıda bekleyen iki gardiyan vardı. Onun-

la konuşmak için içeri girme izini almak biraz uzun sürdü. Natalie'nin bile yanına gitmesine izin verilmiyordu. Ancak oradaki gardiyanlardan birisi, Lissa'yı kurtardığımız gece bizimle birlikte arabadaydı ve Lissa'nın işkencesine nasıl dayandığını görmüştü. Onlara, Victor'la, Lissa'ya yaptıkları hakkında konuşmam gerektiğini söyledim. Bu yalandı ama gardiyanlar benim için üzülmüş ve izin vermişti. Beş dakika konuşmama izin vermişler ve bizi görebilecekleri ancak duyamayacakları bir mesafede beklemişlerdi.

Victor'un hücresinin dışında durduğumda onun için bir zamanlar üzüldüğüme inanmadım. Yeni ve sağlıklı bedenini görmek beni delirtmişti. Dar bir yatak üzerinde bağdaş kurmuş kitap okuyordu. Yaklaştığımı duyunca kafasını kaldırdı.

"Rose, bu ne güzel sürpriz. Ustalığın beni her zaman etkilemiştir. Ziyaretçilere izin verilmediğini sanıyordum.

Kollarımı kavuşturdum ve gardiyan kadar sert durmaya çalıştım. "Senden büyüüyü bozmanı ve bu işi bitirmeni istiyorum," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dimitri ve bana yaptığın büyü."

"O büyü zaten bozuldu."

Başımı salladım. "Hayır. Onu düşünmeye ve onu istemeye devam ediyorum..."

Cümlemi bitirmemi beklemeden gülümsedi ve "Hayatım, ben büyü yapmadan önce de bunu yapıyordun."

"Böyle değildi. Bu kadar kötü değildi."

"Belki bilinçli olmayabilir. Ancak hem zihinsel hem de bedensel çekicilik zaten senin içindeydi. Onun da. Aksi halde büyü işe yaramazdı. Büyü, var olmayan bir şey yapmadı sadece engelleri kaldırdı ve zaten birbirinize olan duyguları açığa çıkardı."

"Yalan söylüyorsun. Bana karşı bir şey hissetmediğini söyledi."

"O yalan söylüyor. Sana söyledim, aksi halde büyü işe yaramazdı ve Dimitri bunu çok iyi biliyor. Sadece böyle duyguları kendine hak görmüyor. Bu hata için sen affedilebilirsin ama o? Duygularını saklama konusunda daha becerikli olması gerekirdi. Natalie bunu bana söyledi. Sizi daha yakından incelediğimde bunu ben de anladım. İkinizin de dikkatini çekmek için elimde mükemmel bir şans vardı. Kolyeye büyüü yaptım ve ikiniz de etkisine kapıldınız."

"Sen tam bir hastasın. Bunu bize ve Lissa'ya nasıl yaparsın?"

"Ona yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim," dedi duvara yaslanarak. "Elimde olsa gene yapardım. İstediyine inan ama ben insanları seviyorum. Onlar için en iyisini istiyorum. Şimdi ise söylemesi zor. Liderleri yok. Gerçek liderleri yok. Aslında buna değecek hiç kimse de yok." Başını eğdi ve düşünmeye başladı. "Aslında Vasilisa çok uygun olabilir tabii içinde inanacak bir şeyler bulup ruhun etkisini yenebilirse. Bu gerçekten çok ironik. Ruh, bir lider formuna girip lider olanı mahvedebilir. Korku, depresyon, belirsizlik ağır basıyor ve gerçek gücünün içinde saklı kal-

masını sağlıyor. Gene de onda Dragomir kanı var ve bu da hiç aşımsanacak bir şey değil. Kim bilir? Belki bizi şaşırtır."

"Gölge öpücükle mi?" İşte Bayan Karp'ın bana söylediği başka bir konuya değinmiştim.

"Gölgeler tarafından öpülen sensin. Ölümüne, diğer tarafa gittin ve döndün. Sence böyle bir şey ruhunda hiç iz bırakmaz mı? Dünya ve hayat hakkında engin bir algın var. Farketmesen bile benden daha bilinçlisin. Ölü kalmalıydın. Vasilisa, ölümüne karşı koydu, seni geri getirdi ve aranızda sonsuza kadar bitmeyecek bağ oluştu. Sürekli onun kollarında olacaksın ve içinden bir parça sürekli bu yaşam ve ölüm arasındaki deneyimi hatırlayacak. Sen duygularını, tutkunu ve öfkeni bastırmıyorsun. Bu seni hem özel hem de tehlikeli kılıyor."

Söyleyecek bir şey bulamamıştım. O da bir şey söylemedi.

"Bağı oluşturan şey bu. Duyguları sürekli ondan çıkıp diğerlerine akıyor. Güç olmadan düşüncelerini doğrudan yöneltmediğinden çoğu insan bunun farkında. Ancak senin, özellikle Lissa'nınkilere karşı aşırı bir hassaslığın var," dedi, mutlulukla içini çekti. Sonra Vladimir'in Anna'yı ölümden kurtarmasını hatırladım. Onların arasında da bağ olmalıydı. "Evet bu çok saçma. Akademi siz ikiniz arasında olanların farkında değil. Seni öldürmek zorunda kalmazam, biraz daha büyüdüğünde seni özel korumam yapabilirdim."

"Senin özel koruman olmayacak. İnsanlar bu ani iyileşmeni normal mi karşıladı sanıyorsun? Kimse Lissa'yı öğrenmese bile, Tatiana, kral olmana izin vermez."

"Haklı olabilirsin ama önemli değil. Gücü almanın bir sürü yolu var. Bazen bağlantı kurmak için dışarı çıkmak lazım. Kenenth'in beni izleyen tek Moroi olduğunu mu sanıyorsun? En büyük ve en güçlü devrimler genelde gölgeler arasında sessizce başlar," dedi ve dikkatle bana baktı. "Bunu unutma."

Hapishane girişinden tuhaf sesler gelmeye başladı. Geldiğim yöne doğru baktım. Beni içeri alan gardiyanlar gitmişti. Köşeden patırtılar duydum. Kaşlarımı çatıp ne olduğunu görmek için başımı uzattım.

Victor ayağa kalktı. "En sonunda."

Korku, kemiklerime kadar işlemişti. Natalie'nin köşeden döndüğünü gördüm.

Hem acıma hem de korku içimi doldurdu ama kibarca gülümsemeye çalıştım. Muhtemelen babasını bir kere daha görme fırsatı olmayacaktı. Ne kadar kötü adam da olsa, veda etmesi son derece yerindeydi.

"Hey," dedim bana yaklaşırken. Hareketlerinde anlam veremediğim bir amaç vardı ve içimden bir ses bazı şeylerin ters gittiğini fısıldadı. "Seni içeri aldıklarını sanmıyorum," dedi. Tabii ki o an orada olmamam gerekiyordu.

Doğrudan bana geldi ve hiç abartmıyorum, beni duvara yapıştırdı. Vücudum sertçe çarptı ve gözümün önünde siyah yıldızlar gördüm.

"Ne..." dedim ve elimi alnıma götürerek ayağa kalkmaya çalıştım.

Benimle ilgilenmeyen Natalie, gardiyanların kemerinden aldığı anahtarlarla Victor'un hücre kapısını açıyordu. Sendeleterek ona yaklaştım.

"Sen ne yapıyorsun?"

Ona baktığım anda gördüm. Gözbebeklerinin çevresinde kırmızılık vardı. Cildi bir Moroi için bile çok soluktu. Ağzından kan sızıyordu ve her şeyden önemlisi de bakışlarıydı. O kadar soğuk ve şeytaniydi ki, kalbim neredeyse duracaktı. Artık insanlar arasında yaşamadığını ve Strigoiler'den olduğunu gösteren bakış...

24

Aldığım bütün eğitimlere rağmen, Strigoi alışkanlıkları ve onlara saldırma konusunda girdiğim derslere rağmen, daha önce bir Strigoi görmemiştim. Bekle-

diğimden de korkunçtu.

Şimdi, bana bir kere daha yöneldiğinde, hazırdım. Geriye doğru gittim, ondan uzaklaşarak neler yapabileceğimi düşündüm. Dimitri'nin alışveriş merkezinde yaptığı şakayı hatırladım. Gümüş kazığım ya da başını kesebileceğim bir şey yoktu. Onu ateşe veremezdim. Koşmak en iyi seçenek gibi geliyordu ama yolumu kapatmıştı.

Kendimi işe yaramaz hissettim. Bana bir adım attığında ister istemez gerilemeye başladım. Hareketleri hiç olmadığı kadar zarifti.

Aynı zamanda hiç olmadığı kadar da hızlıydı. Üzerime atladı, beni tuttu ve başımı duvara vurdu. Kafatasıma acı yayılmıştı ve ağzımdaki tadın kan olduğuna emindim. En

sonunda ben de harekete geçtim ve savunma yapmaya çalıştım, ancak Dimitri ile yaptığım çalışmalardan çok farklıydı.

"Hayatım," diye mırıldandı Victor. "Mecbur değilsen onu öldürme. Daha sonra işimize yarayabilir."

Natalie saldırısına ara verdi ve beni süzdü. Soğuk gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Denerim," dedi.

Sesinde garip bir ton vardı. Babasına, "Çık buradan. İşim bittiğinde senle ilgileneceğim," dedi.

"Sana inanamıyorum," diye bağırdım arkasından. "Kendi kızının Strigoi olmasına izin mi verdin?"

"Son çarem buydu. Bazı şeyleri elde etmek için fedakarlık gerekir. Natalie bunu anlayışla karşıladı," dedi ve gitti.

"Öyle mi?" diye sordum. Aynı filmlerdeki gibi, konuşa- rak onu oyalamaya çalışacaktım. Ayrıca da sorularımın ne kadar çaresiz ve korkmuş olduğumu saklayacağını umdum.

"Anlayışla mı karşıladın? Tanrım, Natalie. Sen.... Sen dönüş-tün. Sırf baban istedi diye mi?"

"Babam mükemmel bir insan," dedi. "Moroi'leri, Strigoi-ler'den kurtaracak."

"Sen çıldırdın mı?" diye bağırdım. Bir kere daha sende- dim ve duvara yapıştım. Tırnaklarım duvara saplanmıştı sanki. "Sen Strigoi'sin."

Omuz silktili. Aynı eski Natalie gibiydi. "Diğerleri gelme- den önce onu buradan çıkarmak için yaptım. Bir Strigoi, bütün Moroi'leri kurtaracak. Hem buna hem de güneşten ve büyüden vazgeçmeye değer."

"Ama Moroi'leri öldürmek istiyorsun! Nasıl yardım ede- ceksin ki?"

"Kontrolü kaybetmemi önlüyor. Kendimi kaybedersem beni öldürecekler," dedi. Uzanıp omuzlarını tuttu. Kendi ölümü hakkında bu kadar rahat olmasına şaşırıyordum. San- ki benim ölümünden bahseder gibi rahattı.

"Sen delirmişsin. Onu bu kadar sevemezsin. Gerçekten de..."

Beni tekrar duvara attı ve başım yere çarptığında bir da- ha ayağa kalkamayacağımı hissettim. Victor, beni öldürme- mesini söylemişti... Ancak gözlerinde okuduğum bir şey, öldürmek istediğini söylüyordu. Beni arzuluyordu ve çok açtı. Strigoi tarzıydı bu. Onunla konuşmamam gerektiğini farkettim. Aynı Dimitri'nin uyardığı gibi tereddüt etmiştim.

Aniden, kovboy kostümü giymiş ölüm gibi, ortaya çıktı.

Natalie, arkasını döndü. Çok hızlıydı. Ancak Dimitri da- ha hızlıydı ve saldırısını engelledi. Yüzünde saf güç ve azim vardı. Ürpertici bir büyülenmeyle, ölüm dansı yapan çiftler gibi birbirlerinin etrafında dönmelerini izledim. Na- talie, ondan daha güçlüydü ama daha taze bir Strigoi'ydü. Süpergüçler edinmek, onları kullanmayı bildiği anlamına gelmiyordu.

Ancak Dimitri, sahip olduğu bütün güçleri kullanmayı biliyordu. Birkaç şeytani darbeden sonra, hamlesini yaptı. Gümüş kazık, elinde şimşek gibi parlamıştı. Sonra kazığı kalbine doğru sapladı. Aniden geri çekildi ve Natalie çılgık- lar içinde yere düşerken ifadesiz bir yüzle onu izledi. Bir

kaç korkunç saniye geçtikten sonra, Natalie artık hareketsizdi.

Sonra Dimitri bana doğru geldi ve kollarını bedenimin altına soktu. Aynı bileğimi burktuğumda olduğu gibi beni taşıyordu.

"Hey, Yoldaş," diye mırıldandım. Sesim uykulu çıkıyordu. Ortalık kararmaya başladı ve gözlerim kapandı.

"Rose. Gözlerini aç," dedi. Sesini hiç bu kadar endişeli duymamıştım. "Uyuma. Sakın uyuma."

Beni, kliniğe taşıyana kadar gözlerimi kısıarak ona baktım. "Haklı mıydı?"

"Kim?"

"Victor... Gerçek olmasa işe yaramayacağını söyledi. Kolye..."

Kendimden geçmeye başlamıştım, zihnimin karanlığında kaybolacaktım ki Dimitri beni tekrar kendime getirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyük. Victor, beni zaten istediğini söyledi... Büyünün işe yaraması için böyle olmalıymış..."

Hiçbir şey söylemedi. Gömleğini tutacaktım ancak parmaklarım çok güçsüzdü. "Sen... Beni istedin mi?"

Donuk bir sesle konuşmaya başladı. "Evet Rose. Seni istedim. Hala istiyorum. Keşke... Birlikte olabilsek."

"O zaman neden yalan söyledin?"

Kliniğe gelmiştik. Hala kucağındaydım ve güçlkle kapıyı açtım. İçeri girince yardım için bağırmaya başladı.

"Neden yalan söyledin?" diye mırıldandım.-

Hala kucağındaydım. Bana baktı. Ayak sesleri ve konuşmalar yaklaşmaya başlamıştı. "Çünkü birlikte olamayız."

"Aramızdaki yaş farkı yüzünden mi?" diye sordum. "Öğretmenim olduğun için mi?"

Parmağıyla, yanağımdan süzülen gözyaşımı sildi. "Bu da bir neden," dedi. "Ama aynı zamanda da... İkimiz de Lissa'nın gardiyanı olacağız. Onu ne olursa olsun korumak zorundayım. Eğer bir avuç Strigoi gelirse, kendimi aralarına atmak zorundayım."

"Bunu biliyorum. Tabii ki bunu yapmak zorundasın." Gözlerimin önünde tekrar siyah yıldızlar oynuyordu. Bayılmak üzereydim.

"Hayır. Eğer sana aşık olursam, saldırı anında Lissa'yı değil seni korurum."

Klinik ekibi gelmişti ve beni Dimitri'nin kollarından aldı.

İki gün klinikte kaldıktan sonra taburcu edildim. İki ayda üçüncü kez Akademi'ye dönmüştüm. Konküzyon ya da iç kanama geçirmiş olmalıydım ancak bunu öğrenemedik. En iyi arkadaşınız, başarılı bir şifacı olduğunda, böyle konularda endişe etmenize gerek yoktu.

Birkaç gün daha kalmak zorundaydım. Lissa ve Christian, dersler dışında kalan bütün zamanlarını yanımda geçirdiğinden son dedikoduları öğrenebilmiştim. Dimitri, Natalie'nin cesedinin yanına gittiğinde ve bedeninde tek damla kan kalmadığını görünce kampüste bir Strigoi daha olduğunu anlamıştı. Diğer Strigoi, Bay Nagy'ydi. Bu çok şaşırtıcı

bir seçimdi yaşlı olduğu için çok fazla direnç göstermemişti. Artık Slav Sanatı dersi yoktu. Hapisteki gardiyanlar ölmüş, ancak yaralanmıştı. Natalie, onlara yeterince etkili saldırmamıştı.

Victor, kampüsten kaçmaya çalışırken yakalanmış ve hapsedilmişti. Natalie'nin fedakarlığının hiçbir işe yaramadığı anlamına gelse de, memnundum. Dedikodulara göre, kraliyet korumaları Victor'u yakaladığında hiç korkmamıştı. Gülümsemiş ve hiçbirinin bilmediği bir sır taşıdığını söylemişti.

Hayat olabildiğince normale dönmüştü. Lissa bir daha kendini kesmedi. Doktor ona, depresyonu ya da endişesi için bir ilaç vermişti. O ilaçlar hakkında pek bilgim yoktu. İnsanları salaklaştırıp mutlu ettiğine inanıyordum. Ancak, Lissa'nın sorunlarına yardım ettiği sürece bunun bir önemi yoktu.

Bu aslında iyiydi çünkü Lissa'nın ilgilenmesi gereken başka konular vardı. Mesela Andre. En sonunda, Christian'ın hikayesine inanmış ve Andre'nin, kafasında yarattığı gibi kahraman olmadığına karar vermişti. Bu Lissa için çok zordu ancak verdiği kararla huzur bulmuştu ve herkesin bir iyi bir de kötü yanı olduğunu öğrenmişti. Andre'nin Mia'ya yaptıklarına üzülmüştü ancak bu hala kardeşini çok sevdiği gerçeğini değiştirmemişti. Daha da önemlisi, artık ailesini gururlandırmak için onun gibi olma mecburiyeti hissetmiyordu. Kendi olabilirdi ve Christian ile olan ilişkisinde de kendi gibi davranabiliyordu.

Yine de okuldakiler yakasını bir türlü bırakmıyordu. Ancak umrunda değildi. Aşağılanmış bir aileden gelen biriyle aşk yaşaması okulu çalkalamıştı, ancak Lissa bunu kahkahayla karşılıyordu. Böyle düşünmeyenler de vardı. Dürüstlüğünü ve açıklığını takdir eden ve pek çok kraliyet üyesinin oyunlarına tercih eden birkaç samimi arkadaşı vardı.

Tabii ki, kraliyetten olanlar onu artık umursamıyor ve arkasından dedikodusunu yapıyordu. En şaşırtıcısı da, son derece aşağılanmış olmasına rağmen Mia, kraliyet üyeleri arasında eski statüsüne tekrar kavuşmuştu. Gene haklı çıkmıştım. Çok uzun süre yenik kalamazdı. Bir gün, yanımdan geçerken göz göze gelmiştik ve gözlerinde hala nefret kıvrıntısı okumuştum. Yanındakilere dönmüş ve duyaçağım kadar yüksek sesle "... mükemmel bir uyum. İki kişi de tamamen dışlanmış ve şerefsiz ailelerden geliyor..." demişti.

Dışlerimi sıktım ve Lissa ile Christian'ın yanına doğru yürüdüm. Kendi dünyalarında kaybolmuşlar ve mükemmel görünüyorlardı. Lissa, sarışın ve açık tenli, Christian ise siyah saçlı ve mavi gözlüydü. Gözlerimi alamamıştım. Mia haklıydı. İkinin de ailesi lekeliydi. Tatiana, Lissa'yı herkesin içinde aşağılamıştı ve hiç kimse, Christian'ın başına gelenler için Ozera ailesini 'suçlamasa da' Moroi kraliyet ailelerinden olanlar mesafelerini korumaya devam etmişti.

Mia'nın haklı olduğu bir konu daha vardı. Lissa ve Christian birbiri için gerçekten mükemmeldi. Şimdi dışlanmış

muş olsalar da, Dragomir'ler ve Ozera'lar, bir zamanlar en güçlü Moroi liderleriydi. Kısa süre içinde, Lissa ve Christian birbirlerini şekillendirmeye ve atalarına layık olmaya başlamıştı. Christian, Lissa'dan sosyal-yetenekler öğreniyor Lissa'ya ise tutkularının arkasında durmayı öğretiyordu. Onları izledikçe, çevrelerine yayılan enerji ve güveni görebiliyordum.

Onlar da çok uzun süre yenik kalamayacaklardı.

Diğer insanlarda Lissa'yı çeken konu, kibarlığı dışında azmiydi. Sosyal çevremiz yavaşça genişlemeye başladı. Ma-son da bize katılmıştı ve bana olan ilgisini açık açık belli etmişti. Lissa, bu konuda bana çok takılmıştı ancak ben hala ne hissedeceğimi bilmiyordum. İçimden bir ses, ona ciddi bir ilişki konusunda şans vermeme söylüyordu ancak hala Dimitri'yi deli gibi özlüyordum.

Çoğu zaman, Dimitri bana bir öğretmenin öğrencisine davrandığı gibi davranıyordu. Etkiliydi. Hoştu. Sertti ama anlayışlıydı. Aramızda geçenler konusunda ipucu verecek hiçbir şey yapmıyordu. Tabii arada gizli gizli bakışmalarımız hariç. Nihayet, ilk baştaki duygusal tepkimi yenmeye başladım çünkü, teknik olarak haklı olduğumu biliyordum. Yaş farkı sorundu evet, özellikle de hala Akademi'de öğrenciyken. Ancak diğer konular... Aklıma bile gelmemişti. Bunu düşünmeliydim. Bunun olmasına izin veremezdik. Kendi isteklerimiz için Lissa'nın hayatını tehlikeye sokamazdık. Yoksa sonumuz, kaçan Badica gardiyanları gibi olurdu. Bir keresinde Dimitri'ye kendi isteklerimin önem-

li olmadığını ve Lissa'nın her şeyden önce geldiğini söylemişim.

Bunu kanıtlayabilmeyi umuyordum.

"İyileştirme konusu kötü oldu," dedi Lissa.

"Efendim?" Odasında oturmuş, ders çalışıyor gibi yapıyordum ancak Dimitri aklımdan çıkmıyordu. Lissa ile aramızda gizli saklı bir şey olmaması konusunda anlaşmıştık, ama ona bekaretimi kaybetmek üzere olduğumu söylememiştim. Bir nedenden dolayı, bu konuyu kendime saklamıştım.

Tarih kitabını yere bıraktı, "İyileştirme işini bırakmamı diyorum. Ve gücü," dedi. Kaşlarını çatmıştı. İyileştirme gücü, daha fazla incelenmesi gereken bir lütuf olarak görül-müştü ve güç kullanması halinde Bayan Kirova ve Bayan Carmack çok ciddi bir biçimde cezalandırılacağını söylemişti. "Aslında mutluyum. Çok daha erken yardım almalıydım. Sen haklıydın. İlaç kullandığıma memnunum ama Victor da haklı. Daha fazla ruh kullanamam. Ancak gene de hissediyorum... Ona dokunmayı özledim."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu hali daha fazla hoşuma gidiyordu. Delirme tehdidini atlatması onu bir kere daha bütün, kendine güvenli ve neşeli yapmıştı. Onun bu halini görürce, Victor'un liderlik konusunda söylediklerine inanmak çok kolaydı. Bana annesini, babasını, Andre'yi ve onların kendilerini nasıl adadıklarını hatırlatıyordu.

"Bir şey daha var," diye devam etti. "Bana vazgeçemeyeceğimi söylemişti. Haklı. Büyüsüz kalmak çok can yakıcı. Bazen o kadar çok özlüyorum ki."

"Biliyorum," dedim. İçindeki acıyı hissedebiliyordum. İlaçlar büyüsunü köreltmişti ama bağımıza dokunmadı.

"Yapabildiklerimi ve yardım edebileceğim onca insanı düşünmeden de edemiyorum," dedi üzgün üzgün.

"Önce kendine yardım etmek zorundasın," dedim sertçe. "Bir daha canının yanmasını istemiyorum. Buna izin veremem."

"Biliyorum. Christian da böyle söylüyor." Christian'ı düşününce olduğu gibi uyuşuk bir biçimde gülümsedi. "Sanırım haklısınız. Büyüye sahip olup kaçık olacağıma, büyüü özleyip akıllı kalmak daha iyi. Bunun bir ortası yok."

"Haklısın," dedim.

Sonra durup dururken, aklıma bir şey geldi. Ortası vardı. Natalie'nin sözleri bana bir şey hatırlattı. Güneş ve büyüden vazgeçmeye değer; demişti.

Büyü.

Bayan Karp, sadece aklını kaçırdığı için Strigoi olmamıştı. Akıl sağlığını korumak için bu yolu seçmişti. Böylece büyü kullanamayacaktı. Onu hissedemeyecekti. Daha fazla özlemeyecekti. Lissa'ya baktığımda içimde bir endişe düğümü hissettim. Ya o da bu yolu keşfederse? Ya Lissa da bunu yapmak isterse? Hayır, diye düşündüm çabucak. Lissa böyle bir şeyi asla yapmaz. Çok güçlü ve çok erdemliydi. İlaç kullandığı sürece de, Strigoi olmak gibi güçlü bir dürtü hissetmezdi.

Gene de, bu düşünceler beni rahat bırakmadı. Ertesi sabah, şapele gittim ve papaz gelene kadar bekledim.

"Merhaba Rosemarie," dedi şaşırarak. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

Ayağa kalktım. "Aziz Vladimir hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Bana verdiğiniz kitabı ve birkaç kitap daha okudum." Tavanarasından çaldığımı söylemesem iyi olacaktı. "Ancak kitaplarda nasıl öldüğü yazmıyor. Ne oldu? Haya-tı nasıl sona erdi? Şehit oldu diyebilir miyiz?"

Papazın çalı gibi kaşları kalktı. "Hayır. Huzur içinde ece-liyle öldü."

"Emin misiniz? Strigoi olmuş ya da intihar etmiş olabilir mi?"

"Tabii ki hayır. Bunu da nereden çıkardın?"

"Aslında... Kutsal ve dindardı biliyorum ancak kaçık olduğu da doğru değil mi? Bir yerlerde okudum ve aklıma geldi."

Yüzü ciddileşti. "Şeytanlarla savaştığı doğru. Hayatı boyunca çılgınlık ve şeytanlar peşini bırakmadı ancak her şeyin üstesinden geldi. Onu yenmelerine izin vermedi."

Şaşkınlık içinde baktım. Vladimir'in ilaç kullanma ihtimali yoktu ve büyü kullanmaya devam etmişti.

"Nasıl? Bunu nasıl yaptı?"

"İrade ile sanırım. Pekala..."-dedi ve sustu. "İrade ve Anna."

"Gölgenin öptüğü Anna," diye mırıldandım. "Gardiyanı."

Papaz başını salladı. "Onun yanından ayrılmadı. Zayıf düştüğünde, ona yardım etti. Güçlü olması ve deliliğe teslim olmaması için ona destek oldu."

Şaşkınlık içinde şapeli terkettim. Anna bunu yapmıştı. Anna, Vladimir'in ortayı bulmasını sağlamış ve korkunç sonla karşılaşmadan dünyadaki mucizelerle çalışmasına yardım etmişti. Bayan Karp o kadar şanslı değildi. Aralarında bağ olan gardiyanı yoktu. Ve onu destekleyecek hiç kimse de...

Lissa'nın vardı.

Gülümseyerek bahçede ilerledim. Uzun süredir olmadığım kadar mutluydum. Lissa ile bunu yapabilirdik. Birlikte başarabilirdik.

Tam o sırada, göz ucumla karanlık bir figür gördüm. Yanımdan geçti ve bir ağacın altında durdu. Durup baktım. Kuzgundu. İri ve vahşi görünümlüydü. Parlak siyah tüyleri vardı.

Bir dakika sonra, öylesine bir kuzgun olmadığını farkettim. O kuzgundu. Lissa'nın iyileştirdiği kuzgundu. Başka hiçbir kuş, bir dampire bu kadar yaklaşılmazdı. Ve başka hiçbir kuş bana zeka dolu ve tanıdık gözlerle bakmazdı. Hala buralarda olduğuna inanamıyordum. Omuriliğimde bir ürperti hissettim ve geri çekildim. Gerçek, tokat gibi çarptı.

"Sen de ona bağlısın değil mi?" diye sordum beni birisi görse, kuzgunla konuştuğum için aklımı kaçırdığımı düşünürdü. "Seni geri getirdi. Sen de gölgeler tarafından öpüldün."

Bu aslında müthiş bir olaydı. Kolumu ona doğru uzattım. Filmlerdeki gibi dramatik bir havayla koluma konmasını

umuyordum ama bana aptalmışım gibi baktı ve kanatlarını açarak gökyüzüne süzüldü.

Batan güneşe doğru gidişini izledim. Sonra arkamı döndüm ve Lissa'yı bulmaya gittim. Uzaklardan, kahkaha gibi bir gıklama duymuştum.

SON

By OZlİ